Lexoje këtë libër dhe do të bashkohesh me ne në admirimin tonë të madh për gjeniut teknologjik të së kaluarës. Ndoshta, edhe ti, do t'ia lejosh imagjinatës tënde të fluturojë, teksa reflekton me shpresë të ëmbël se të lashtët na ruajtën sekretin e energjisë universale. —Autorët

Përmbajtja

Falënderime

Autorët dëshirojnë të shprehin vlerësimin e tyre për të gjithë ata që kanë ndihmuar në përpilimin e këtij libri. Ata janë veçanërisht mirënjohës për Fondacionin e Kërkimeve të Shkencave të Kufirit (Borderland Sciences Research Foundation), i cili ofroi informacion dhe burime kërkimore dhe ishte mjaft i sjellshëm për të bërë vizatime dhe fotografi të disponueshme. Falënderimet tona të veçanta për Fred Schul dhe Rebecca Mayo për skicat e tyre të shkëlqyera, dhe për Carl D. Knepper për konsultimin e tij mbi teorinë e fushës elektrike. Jemi mirënjohës për

shumë individë në të gjithë vendin që përcaktuan informacione, përvoja dhe përshkrime të rezultateve të tyre me kërkimet e piramidave dhe fushat e lidhura. Së fundi, autorët janë mirënjohës për ndihmësit e tyre përkatës, pa inkurajimin dhe mbështetjen e të cilëve libri nuk do të ishte shkruar kurrë.

PARATHËNIE

Asnjë objekt tjetër i krijuar nga njeriu nuk ka tërhequr vëmendjen dhe admirimin e njeriut si Piramida e Madhe në Giza. Struktura më e madhe, më e rëndë, më e vjetër dhe më e përsosur e krijuar nga duart e njeriut vazhdon të mbizotërojë imagjinatën, të sfidojë shpjegimin dhe të misteriozojë ekzaminuesit e saj. Aq e lashtë saqë origjina e saj humbet në hijet e kohës, ajo vazhdon të ofrojë njohuri gjithnjë të reja për njeriun dhe mjedisin e tij. Çuditërisht, ndërsa trupi i njohurive shkencore të njeriut rritet, Piramida e Madhe, si një orakull i mishëruar dhe i pavdekshëm, duket se parashikon përgjigjet. Ndoshta është ky depozitë e koduar dhe dukshëm e pafundme e urtësisë, që zbulohet vazhdimisht për ata që janë mjaft të mençur për të zhbllokuar misteret e saj, që ruan përmes shekujve për Piramidën e Madhe një pozicion qendror në kërkimin e njeriut për "si" dhe "pse" të ekzistencës së tij. Dhe ndoshta nuk është shumë poetike të imagjinohet se të fshehura diku në historinë e saj, në përsosmërinë e saj matematikore, në qëllimin e saj për të qenë, janë përgjigjet e kërkuara prej kohësh të njeriut për vetveten.sigurisht, atëherë, Piramida e Madhe do të ishte Guri Filozofik.

Por ndërsa Piramida e Madhe po ngatërronte eksperimentimin dhe po joshëte hetuesit e saj për të ndërtuar teknologji më të mira, ajo me dashamirësi ofroi një nga sekretet e saj të shumta—vetëm forma e saj nxiste forma të njohura dhe të panjohura të energjisë që ndikonin si objektet e gjalla ashtu edhe ato të pajeta. Sapo francezi M. Bovis zbuloi se strukturat e ndërtuara në raportin e saktë të Piramidës së Madhe dhe të vendosura në të njëjtën mënyrë në aksin magnetik veri-jug do të mumifikonin mishin, ruanin ushqimin, mprehnin tehët e briskut, etj., u nis një sërë pyetjesh të reja në lidhje me natyrën e fushave të pashpjegueshme të energjisë—për të mos përmendur admirimin e ri për vetë piramidën.

Zbulimi i Bovis dhe puna vijuese nga një inxhinier radioje çekosllovak, Karel Drbal, u raportuan në "Zbulimet Psikike Pas Perdes së Hekurt", nga Ostrander dhe Schroeder. Libri, i cili ka fituar një ndjekje të jashtëzakonshme në këtë vend dhe jashtë vendit, lëshoi një turmë rregulluesish bodrumesh dhe eksperimentuesish të magazinave të veglave, së bashku me studiues profesionistë. Grupet e diskutimit dhe klubet e kërkimeve eksperimentale u shfaqën në të gjithë vendin për të ndarë gjetjet dhe idetë mbi këtë temë. U krijuan disa buletine dhe u shpërndanë gjerësisht.

Në tre vitet që nga fillimi i aventurës, kanë dalë disa rezultate shumë interesante dhe nxitëse të mendimit. Efektet tek personat që ulen, flenë, meditojnë në strukturat e piramidave kanë disa implikime në fushat e fiziologjisë, psikologjisë dhe metafizikës. Koha e shkurtuar e shërimit, lehtësimi nga dhimbjet e kokës, relaksimi më i mirë, humbja e peshës për njerëzit mbipeshë, rinovimi, etj., duhet t'i thonë diçka profesionit mjekësor. Rezultatet nga meditimi brenda piramidës dhe ndjeshmëria e shtuar psikike duhet të interesojnë metafizikantin dhe ata që janë të interesuar për gjendjet transhendentale. Efektet në rritjen e bimëve dhe mbirjen e farave duhet të

zgjojnë interesin e hortikulturistit. Dhe pastrimi dhe ruajtja e ushqimit dhe ujit duhet të tërheqin vëmendjen e çdo personi të interesuar.

Aventurat e reja me piramidat ofrojnë mundësi emocionuese për njerëz nga të gjitha shtresat e jetës—shkencëtarin kërkimor dhe entuziastin e punëtorisë së shtëpisë, diskutuesin filozofik dhe studentin e fizikës që kërkon një projekt. Rezultatet e këtij përfshirjeje, megjithatë, mund të kenë njëfarë rëndësie në kërkimin tonë të vazhdueshëm për një kuptim më të madh të vetvetes dhe mjedisit tonë.

Kryesisht, ky libër është shkruar me hobiistin, shkencëtarin amator dhe kuriozin në mendje. Disa informacione bazë mbi vetë Piramidën e Madhe i ofrohen lexuesit në mënyrë që eksperimentet e tij me forma piramidale të mund të përfshijnë një perspektivë më të gjerë. Raportohen eksperimente të ndryshme me piramidat, ashtu siç janë hetimet tona të gjera në këtë fushë. Përfshihen plane për ndërtimin e piramidave.

Nëse keni sukses në eksperimentet tuaja, ne mendojmë se do të bashkoheni me ne në admirimin tonë të madh për gjeniut teknologjik të së kaluarës. Ndoshta, edhe ju, do t'ia lejoni imagjinatës tuaj të fluturojë, teksa reflektoni me shpresë të ëmbël se të lashtët na ruajtën sekretin e energjisë universale.

PIRAMIDA:

PUNËTOR MREKULLISH I LASHTË DHE I RI

Është një pikë kënaqësie e vazhdueshme për mistikun, një çudi e përsëritur për filozofin dhe një siklet i pandërprerë për shkencëtarin që struktura më e vjetër e krijuar nga njeriu në faqen e tokës vazhdon t'i shpëtojë kuptimit nga mendjet më të shkëlqyera analitike.

Ne mund të hetojmë natyrën e protoplazmës, të nxjerrim koncepte të zbatueshme të strukturave të jetës së ADN-së dhe ARN-së, të përdorim dritën koherente të rrezes lazer, të ndajmë atomin, të lundrojmë laboratorë në hapësirë, dhe megjithatë ofertat më të lashta teknologjike të paraardhësve tanë sfidojnë ekzaminimin tonë.

Ne do të donim të kishim besimin e paraardhësve tanë se ne kontribuojmë vazhdimisht në trupin tonë të njohurive, brezi pas brezi duke përparuar drejt një kuptimi më të lartë dhe më të sofistikuar të mjedisit tonë dhe vetvetes.

Ne do të donim të imagjinonim se pavarësisht nga zelli ynë politik dhe fetar dhe supersticionet tona, të cilat na shtynë të digjnim bibliotekat, të shkatërronim faltoret ose të largoheshim nga... njohuritë, asgjë me vlerë nuk u humb vërtet ose, nëse po, vetëm përkohësisht, dhe se njeriu bashkëkohor ka shtyrë përtej çdo horizonti të lashtë të së vërtetës. Ne madje ia dalim me pretendime të tilla për një kohë—derisa dikush pyet pse informacioni që po del në dritë tani për kuptimin e të lashtëve për ndërgjegjen, për sistemet nervore dhe bioelektrike njerëzore, vazhdon të parashikojë gjithçka që kemi mësuar deri tani nëpërmjet fiziologjisë dhe psikologjisë; pse nuk

jemi në gjendje të presim, shpojmë ose të përputhim gurë po aq mjeshtërisht sa paraardhësit tanë, të cilët mund të bashkonin shkëmbinj gëlqerorë dhe graniti të Piramidës së Madhe me një saktësi që sot përputhet vetëm nga optikët që kryejnë punën e tyre në njësi shumë të vogla; pse, me të gjitha pajisjet tona të rënda të ndërtimit, nuk mund t'i zhvendosim ata gurë të mëdhenj—disa që peshojnë shtatëdhjetë tonë—në vend pa rampa; pse matematika jonë vazhdon të luftojë për një barazi me atë të të lashtëve në matjen e tokës dhe lëvizjen e trupave planetarë.

Ku na lë kjo në besimin tonë në progresin njerëzor? Askush nuk mund të injorojë hapat monumentale që ka ndërmarrë njerëzimi. Ne kemi shumë prova të progresit të paktën në shkencën fizike për të imagjinuar se përparimi është vetëm një iluzion. Pse atëherë e gjejmë veten ndonjëherë duke u penguar në disa artefakte parahistorike që tregojnë qartë një nivel të arritjeve njerëzore që mund të shpresojmë vetëm ta imitojmë? Kur ekzistonin të tilla rrafshnalta sofistikimi? Nga erdhi dhe pse u humb? Sot, ne mund të arrijmë teknologjikisht pothuajse gjithçka më efikase se paraardhësit tanë—gjithçka, domethënë, që ne dimë. Piramida e Madhe është një nga ato përjashtime. Provat deri më tani, atëherë, duket se tregojnë për një qytetërim shumë të avancuar që na parapriu në këtë glob dikur në hijet e parahistorisë, dhe se kjo njohuri u humb disi.

Ekziston të paktën një shpjegim tjetër i mundshëm. Ne mund të pyesim bashkë me von Daniken dhe shkrimtarë të tjerë pyetës nëse diku gjatë rrugës nuk kishte ndonjë kontribut nga inteligjenca më e lartë nga ndonjë vend tjetër në hapësirë. Pyetje të tilla na shtyjnë të shikojmë përsëri brenda teksteve të shenjta dhe mitologjive për referenca për vizita tokësore nga perënditë nga qiejt. Dhe sa herë që marrim një gazetë dhe vërejmë një artikull mbi pretendimet për vëzhgime të U.F.O.-ve, nuk mund të mos mendojmë.

Ekziston një mundësi e tretë: Kontributi i inteligjencës më të lartë vjen nga një burim mendjeje superior, me idetë ose konceptet që materializohen në mendjet e disa njerëzve në formën e njohurive intuitive, d.m.th., zbulesë. Si feja ashtu edhe metafizika kanë pretenduar prej kohësh realitetin e kësaj forme njohurie. Njohuri të tilla dyshohet se nuk varen nga aftësia e njeriut për të arsyetuar, por në vend të kësaj vijnë tek ai pak a shumë të plota.

Sipas Dr. Robert Assagioli, themeluesit të psikozintezës, "...vetëdija intuitive vjen për të zëvendësuar vetëdijen intelektuale, logjike dhe racionale, ose më mirë, për ta integruar dhe tejkaluar atë. Intuita në fakt çon në identifikimin me atë që shihet dhe kontemplohet, dhe në njohjen e unitetit të brendshëm midis objektit dhe subjektit."

Në "Urtësia e Mbi-vetvetes" të Paul Brunton gjejmë sa vijon:

"Ajo që ne duhet të kuptojmë tani është se ekziston një pjesë e mendjes që na duket e pavetëdijshme, por që në të vërtetë ka një vetëdije të jashtëzakonshme dhe të mrekullueshme të vetën. Në të vërtetë ekziston një vetëdije dytësore që qëndron në themel të vetëdijes sonë të zakonshme dhe të njohur. Prandaj, një metafizikë e shëndoshë nuk mund ta kufizojë përdorimin e termit 'mendje' vetëm në fazën e tij të veçantë të të menduarit të 'vetëdijes' vetëm. Mendja është më shumë se vetëdija siç e njohim ne..."

Se konceptet mund të hyjnë në mendjen njerëzore që duket se kanë origjinë diku tjetër, tregohet nga kimisti i madh i shekullit të 19-të Kekule, kur ai tregon se si një sërë zbulimesh të thella... serish zbulimesh të thella e çuan në teorinë e tij të strukturës molekulare. Informacioni që i erdhi në gjendjen e tij të ëndrrave është quajtur "copa më e shkëlqyer e parashikimit që gjendet në të gjithë gamën e kimisë organike."

Einstein pohoi se idetë e tij mbi relativitetin nuk ishin "të menduara", por i erdhën. Aftësia e Robert Louis Stevenson për të ëndërruar komplotet e botueshme duke urdhëruar "xhuxhët" e mendjes së tij që t'i siguronin një histori është e njohur mirë. E njohur mirë, gjithashtu, është përshkrimi i Poincare për idetë matematikore që ngrihen në re, kërcejnë para tij dhe përplasen dhe kombinohen në Funksionin e parë Fushian, ndërsa ai shtrihej në shtrat duke pritur gjumin.

Megjithatë, pavarësisht nga burimi i informacionit, ndërtimi i Piramidës së Madhe kërkoi një zgjuarsi të pakapërcyer në historinë e njohur të botës.

Ndoshta ka qenë romantiku në njeri që e tërheq atë drejt mistereve të së panjohurës, ose ndoshta mbajtja e një fare të ngjashme me perënditë thellë në gjoksin e tij që nuk do ta lejojë atë të pushojë derisa të gjitha përgjigjet të përfshihen brenda. Piramida është atje, në thelb atje, e njohur për gjyshin e gjyshit të tij që nga koha që njeriu mund të kujtojë, dhe ekzistenca e saj ndjek shtrëngimin e tij për të ditur gjithçka që mbetet në rrugën e tij. Edhe nga hëna dhe fundi i oqeanit, njeriu hedh një vështrim herë pas here në enigmën prej guri që ende pret pjekurinë e tij shkencore ose shpirtërore, dhe njeriu ende pyet veten se cili. Dhe duke qëndruar po aq i heshtur pranë është shoqëruesi i Piramidës, Sfinga, vëzhgues stoik i paradave kalimtare të qytetërimit dhe roje e përjetshme e sekreteve të fushës së Gizës. Për kë presin ata? Çfarë çelësi duhet të gjejmë brenda universit tonë apo brenda vetes sonë?

Por tani që Piramida e Madhe nuk mund të hidhet më poshtë si një mal prej guri i krijuar nga njeriu, i projektuar për të shërbyer një rol të parëndësishëm si varr, ndoshta njeriu përfundimisht do të trokasë me sukses në portat e tij duke marrë seriozisht çdo qëllim të mundshëm që mund të shërbejë derisa të provohet ndryshe. Të paktën një qasje e tillë do të kërkojë më të mirën që është brenda nesh. Nëse frutat atëherë rezultojnë të pavlera, ne mund të kalojmë pa pasur nevojë për më shumë vështrime prapa.

Një provë e fundit e dorëzuar nga Piramida e Madhe duket se ka—siç mund të pritet—aplikim universal. Forma piramidale, me raportet e sakta të Piramidës së Madhe dhe të qendërzuar në aksin e vërtetë veri-jug, duket se pasqyron, gjeneron, grumbullon ose në njëfarë mënyre bën të disponueshme fusha të caktuara energjie. Modele piramidash që variojnë në madhësi nga disa inç në një numër këmbësh janë ndërtuar dhe përdorur për të strehuar një shumëllojshmëri objektesh të gjalla dhe të pajeta, duke përfshirë qeniet njerëzore. Në këtë shkrim, kërkimi duket se tregon se materiali nga i cili ndërtohen modelet ka pak ndikim në rezultate. Piramidat e vogla zakonisht janë bërë nga kartoni dhe druri, dhe piramidat më të mëdha janë bërë nga druri, fibra qelqi, xhami dhe fletë plastike. Prania e metaleve në ose mbi piramidë duket se pengon dhe rrit vetitë elektromagnetike të spektrit të energjisë, në varësi të vendosjes dhe sasisë relative të metalit. Se materiali i përdorur në ndërtimin e piramidës ka rëndësi të provuar mbetet detyra e kërkimeve shtesë. Rezultatet që janë përcaktuar dhe disa nga teoritë në lidhje me përdorimin e materialeve të ndryshme do të diskutohen në kapitujt e ardhshëm.

Kohëzgjatja që objektet lihen në piramidë është drejtuar nga rezultatet e marra në bazë të provave dhe gabimeve. Për shembull, mallrat ushqimore janë lënë në piramida për disa javë dhe individët kanë qëndruar brenda piramidave më të mëdha nga disa minuta në një numër orësh. Rezultatet e raportuara përfshijnë ruajtjen e artikujve ushqimorë, pastrimin e ujit, rritjen e shtuar të bimëve, periudhën e shkurtuar të mbirjes së farave, heqjen e njollave nga metalet dhe për subjektet njerëzore relaksim më të madh, gjendje kontemplative dhe meditative të përmirësuara, shërim, qetësi dhe madje edhe rinovim.

Entuziazmi për piramidat e bëra vetë u shfaq me botimin e "Zbulimet Psikike Pas Perdes së Hekurt", nga Sheila Ostrander dhe Lynn Schroeder, në vitin 1970. Në seksionin mbi kërkimet çeke, autorët tregojnë se kanë hasur në piramida të vogla të ndryshme që përdoren si mprehëse tehësh brisku. Gjatë hetimeve të tyre, ata mësuan se disa vite më parë një francez, Monsieur Bovis, zbuloi se kafshët e ngordhura të gjetura në Dhomën e Mbretit të Piramidës së Madhe nuk ishin kalbur, por në vend të kësaj ishin dehidratuar dhe mumifikuar. Atij i ra në sy se forma e Piramidës mund të kishte një rëndësi. Ai ndërtoi një piramidë rreth dy e gjysmë këmbë të lartë dhe vendosi një mace të ngordhur direkt nën kulm dhe rreth një të tretën e distancës nga baza në kulm, ku ndodhet Dhoma e Mbretit. Macja u mumifikua.

Raportet e botuara të Bovis mbi kërkimet e tij me lëndën organike tërhoqën vëmendjen e inxhinierit të radios dhe televizionit çekosllovak Karel Drbal. Pas eksperimenteve me disa modele të vogla të Piramidës së Keopsit, Drbal u tha Ostrander dhe Schroeder, "Ekziston një lidhje midis formës së hapësirës brenda piramidës dhe procesit fizik, kimik dhe biologjik që ndodh brenda asaj hapësire. Duke përdorur forma dhe modele të përshtatshme, ne duhet të jemi në gjendje t'i bëjmë proceset të ndodhin më shpejt ose t'i vonojmë ato."

Duke e kthyer vëmendjen te metali, Drbal u pyet nëse tehu i një briskut—i cili ka një strukturë kristalore dhe bëhet i shurdhër pas përdorimit—nuk mund të kthehej në formën e tij origjinale nëse vendosej brenda fushës së shtuar të energjisë së piramidës. Funksionoi në një masë prej 50 deri në 200 rruajtje nga një teh i vetëm. Kjo ishte në vitet 1950 dhe mprehëset e teheve të briskut të piramidave të kartonit dhe stiroporit tani janë një gjë e zakonshme në Çekosllovaki dhe pjesë të Rusisë, dhe nuk është shumë e pazakontë sot të hasësh dikë në këtë vend me një mprehës të bërë vetë.

Ne ende nuk kemi zbuluar askënd që pretendon se modelet e piramidave nuk do të funksionojnë nëse bëhen në dimensionet e duhura dhe vendosen drejtpërdrejt në aksin jug-veri. Eksperimentet tona gjithashtu vërtetojnë, siç pretenduan Ostrander dhe Schroeder, se tehet blu funksionojnë më mirë se ato prej çeliku inox.

Që nga botimi i "Zbulimet Psikike Pas Perdes së Hekurt", një numër eksperimentesh janë bërë nga një shumëllojshmëri hetuesish, duke përfshirë kërkimet tona me tre duzina modele me një gamë të gjerë madhësish, materialesh dhe objektesh kërkimore. Megjithëse këto eksplorime do të diskutohen në kapitujt e ardhshëm, së bashku me planet për ndërtimin e piramidave dhe disa sugjerime për eksperimentim, mund të jetë e dobishme të përshkruhen disa nga hetimet për t'ju dhënë një pasqyrë të mundësive emocionuese.

—Bizhuteritë dhe monedhat e njollosura me sa duket lustrohen nga forcat e energjisë që veprojnë brenda piramidës.

—Uji i ndotur është pastruar duke u vendosur brenda një piramide për disa ditë, sipas raporteve të laboratorit, dhe dikush pyet veten nëse uji i bekuar ose i shenjtë nuk është një realitet fizik. —Qumështi mbetet i freskët për disa ditë dhe përfundimisht shndërrohet në kos, ndërsa qumështi në një enë identike menjëherë jashtë piramidës prishet. Një firmë franceze ka patentuar një enë në formë piramide për prodhimin e kosit dhe një kompani italiane e qumështit përdor kartonë në formë piramide për qumështin e saj.

—Mumifikon dhe dehidraton mishin, vezët, etj.

—Lulet dehidratohen, por ruajnë formën dhe ngjyrën e tyre.

—Prerjet, mavijosjet, djegiet, etj., me sa duket shërohen më shpejt pasi ekspozohen në hapësirën brenda piramidës. Dhimbjet e dhëmbit dhe migrena thuhet se janë eliminuar dhe disa persona kanë pretenduar lehtësim nga reumatizma dhe artriti pasi kanë qëndruar për një kohë në një piramidë.

Sigurisht, është shumë herët në fazat eksperimentale për të bërë ndonjë pretendim. Përsëri, ne po prekim mundësitë e iniciuara nga raportet nga një shumëllojshmëri burimesh dhe rezultatet e marra nga eksperimentet tona.

—Bimët rriten më shpejt brenda se jashtë piramidave. —Pasi përdori ujin e trajtuar në një piramidë si locion për fytyrën për pesë javë, zonja Pettit zbuloi se miqtë e saj po pyesnin për pamjen e saj rinore. —Uji i trajtuar duket se shërben si ndihmës tretës dhe, kur përdoret në një plagë, me sa duket e bën atë të shërohet më shpejt. —Fleta e aluminit, e trajtuar për një kohë në një piramidë përpara se të përdoret si mbështjellës për pjekjen e mishit, reduktoi shumë kohën e gatimit. Fleta e trajtuar e bërë në formën e një kapeleje dhe e veshur në majë të kokës duket se heq dhimbjet e kokës dhe nxit relaksimin. —Shija e kafesë, verës, lëngut të frutave, etj., përmirësohet kur vendoset në një piramidë për një kohë, sipas një numri subjektesh të veçanta testimi. —Artikujt ushqimorë të vendosur në një enë mbeturinash në formën e një piramide dehidratohen pa krijuar erë. —Personat që kanë qëndruar në piramida për disa minuta deri në disa orë kanë raportuar se ndihen më të relaksuar dhe të gjallëruar. Një numër kanë pretenduar se meditimi është shumë më i lehtë brenda piramidës. Pasi një vajzë e re adoleshente filloi të flejë brenda një piramide, nëna e saj raportoi se fëmija ishte më pak nervoz dhe kishte humbur disa peshë të panevojshme.

Sa nga këto eksperimente do t'i rezistojnë rigorozitetit të eksplorimit të mëtejshëm dhe testimit të rreptë shkencor, vetëm koha do ta tregojë. Megjithatë, është kryer punë e mjaftueshme deri më sot saqë mund të guxojmë me siguri se diçka po ndodh me natyrë jo të zakonshme brenda hapësirës së piramidës. Duket po aq e justifikuar të themi se fushat e energjisë, të njohura dhe të panjohura, janë në veprim dhe se një kuptim më i madh i këtyre forcave mund të ketë implikime të mëdha jo vetëm për studiuesin shkencor, por për secilin prej nesh. Siç ka treguar fizika moderne, ne jemi energji dhe jetojmë në një univers energjie, të gjithë ndërveprojmë, dhe ne flasim më pak sot për mendjen dhe materien dhe më shumë për nivelet, shkallët dhe llojet e

fushave të energjisë. Do të ndiqte, atëherë, se një kuptim më i madh i natyrës së energjisë ose energjive do të ishte një çelës i rëndësishëm për njohuritë më të mëdha për veten—fizikisht, mendërisht dhe shpirtërisht—dhe botën në të cilën jetojmë. Nëse forma e piramidës gjeneron ose grumbullon në njëfarë mënyre energji të përdorshme, mund të jetë një aventurë emocionuese për të gjithë ne në përpjekjen për të zbuluar misterin.

Ne e kuptojmë se si funksionojnë graviteti dhe magnetizmi, ndërsa ende nuk e kuptojmë se çfarë është në të vërtetë dhe pse funksionon. Dhe me siguri do të zbulojmë se si funksionojnë disa nga fushat e energjisë brenda piramidës shumë kohë përpara se të kuptojmë vërtet natyrën e tyre. Ne sapo kemi filluar të kuptojmë disa nga rregullat e fenomeneve psikike, si telepatia, psikometria, shkopinjtë magjikë dhe psikokineza. Falë zgjuarsisë së teknologjisë së fundit, instrumentet po na lejojnë të eksplorojmë në mënyrë objektive talentet psikike të personave të talentuar. Kërkimet deri më tani tregojnë se ky fenomen ndodh përmes mediumit të frekuencave të energjisë, disa prej të cilave janë të një natyre kaq delikate saqë përjetoheshin në mënyrë të vetëdijshme vetëm nga ndjeshmëritë psikike deri në zhvillimin e instrumenteve që u përgjigjen këtyre forcave.

Ajo që duhet të kemi parasysh, pra, në hetimet tona është se piramida nuk është e izoluar; ajo ekziston brenda një mjedisi të depërtuar nga fushat e energjisë. Detyra duket se është të përcaktojmë se si këto fusha energjie funksionojnë ndryshe brenda piramidës nga jashtë saj. Një hipotezë pune do të ishte se të gjitha enët e hapësirës nga më të mëdhatë deri te më të voglat ndikojnë në fushat e energjisë në njëfarë mënyre, qoftë për t'i rritur, modifikuar apo penguar ato.

Në një libër, "Valët nga Format", i shkruar disa vite më parë nga L. Turenne, një inxhinier francez dhe profesor i radios, u shpjegua se forma të ndryshme, si konet, piramidat, sferat dhe kubet, veprojnë si lloje të ndryshme rezonatorësh për energjinë në univers—rrezet kozmike, rrezet diellore, etj. Pyetja e bërë nga Turenne dhe nga shumë të tjerë pyesin se çfarë efekti kanë këto forma të ndryshme tek qeniet njerëzore? Ne kalojmë një pjesë të madhe të jetës sonë në enë të ndryshme: dhoma me forma të ndryshme, makina, trena, aeroplanë dhe amfiteatro.

Ostrander dhe Schroeder cituan Drbal-in të thoshte se disa nga format janë të shëndetshme për qeniet njerëzore, se sfera dhe piramida janë dy forma të tilla. Ai pohoi se studiuesit janë të mendimit se nëse spitalet do të ndërtoheshin në formë sfere ose piramide, pacientët do të shëroheshin më shpejt. Është një gjë kurioze që disa njerëz shqetësohen nga klaustrofobia në dhoma të caktuara ose në ambiente të ngushta, ndërsa të tjerët jo.

Buckminster Fuller ka pohuar prej kohësh se duhet t'i kushtojmë shumë më tepër vëmendje formave të ndërtesave tona. Flluska e tij gjeodezike me sa duket do të ishte një mjedis i shëndetshëm. Arkitektët në Saskatchewan, Kanada, kanë ndërtuar dhoma trapezoidale dhe korridore të parregullta në një spital mendor dhe kanë zbuluar se mjedisi i ri ishte i dobishëm për pacientët.

Pra, fushat e pazakonshme të energjisë nuk janë pronë private e piramidave, por deri më tani piramida ka dhënë mundësitë më emocionuese.

Nga të gjitha format dhe modelet që gjenden në univers, qenia njerëzore është përdoruesi, modifikuesi dhe krijuesi më i larmishëm dhe kompleks i forcave të energjisë. Ai është një

univers brenda vetes. Dhe meqenëse ai është gjithmonë i përfshirë në mënyrë vitale në eksperimente—planifikim, projektim, ndërtim, trajtim materialesh, ekzaminim, analizim—ai nuk mund të ndahet plotësisht nga rezultatet. Pyetja mbetet gjithmonë se çfarë efekti ka eksperimentuesi në eksperiment.

Ne jemi bërë shumë të vetëdijshëm për aftësinë e qenies njerëzore për të manipuluar materien fizike pa përdorimin e forcës fizike. Demonstrimet e psikokinezës (aftësia për të lëvizur ose ndryshuar objekte me mjete psikike) nga individë të tillë si Nelya Kulagina, Alia Vinogravada, H. H. Rama, Uri Geller dhe të tjerë janë kryer me sukses në kushtet më të rrepta laboratorike. Fenomeni i projektimit mendor të imazheve në film nga Ted Serios është një shembull tjetër, siç është aftësia e shërueses Dr. Olga Worrall për të ndryshuar emetimin elektrik nga bimët, siç tregohet nga fotografia me frekuencë të lartë. Shërues të tjerë kanë mumifikuar mish dhe kanë ndryshuar vetitë kimike të ujit duke mbajtur objektet në duart e tyre. Gleve Backster ka regjistruar modelet elektrike në bimë me anë të mesazheve të mendimit, dhe Marcel Vogel ka ndryshuar strukturën e formave mikroskopike të jetës me anë të imazheve të mendimit. Ka raste të panumërta të poltergeist-ëve që lëvizin objekte fizike me anë të emanacioneve psikike të pavetëdijshme, për të cilat ata nuk ishin gjithmonë të vetëdijshëm. Mungesa e eksperimentuesit nga eksperimenti nuk e eliminon atë si një faktor ndikues. Backster ishte në gjendje të ndikonte në reagimin e bimëve të tij nga qindra milje larg; Dr. Robert Miller regjistroi ndryshime të thella në bimët testuese gjatë demonstrimeve të ndikimit të lutjes në bimë, megjithëse ata që luteshin ishin gati një mijë milje larg. Douglas Dean, me anë të një pletizmografi, ka demonstruar se vëllimi i gjakut të një subjekti ndryshon në momentin e marrjes së një mesazhi telepatik. Geller përkuli lugë dhe pirunë mbi valët televizive. Mjekësia psikosomatike ka treguar se mendimet, qëndrimet dhe madje edhe motivimet e pavetëdijshme kanë efekte në trupat tanë fizikë. Kushdo që ka përjetuar një dhimbje koke gjatë tensionit ose është sëmurë nga frika e skenës mund të konfirmojë realitetin e mendjes mbi materien. Se mendimet dhe ndjenjat, megjithëse të pashprehura, mund të ndikojnë tek të tjerët, është matur duke monitoruar nivelet e energjisë së subjekteve. Dr. John Pierrakos, një psikiatër, vuri re se bimët në zyrën e tij u vyshkën në prani të pacientëve të depresionuar. Studime të verbëra, ku subjekti i testit nuk është i vetëdijshëm se cili objekt është trajtuar derisa pas reagimeve të tij...

...janë regjistruar, ndihmojnë në zvogëlimin e shkallës së ndikimit të ushtruar nga komponenti njerëzor. Dhe studimet e dyfishta të verbëra, ku as subjekti dhe as eksperimentuesi nuk e dinë se cili objekt është cili derisa të regjistrohen rezultatet, janë edhe më pak të korruptueshme. Për shembull, nëse kërkimi është testimi i mprehtësisë së teheve të briskut, studimi i verbër do të kishte subjektin të provonte si tehet e trajtuara ashtu edhe ato të kontrollit, pa e ditur se cili ishte cili. Një studim i dyfishtë i verbër do të përfshinte shënjimin e dy teheve në një mënyrë që as subjekti dhe as eksperimentuesi nuk do të dinin një grup nga tjetri derisa të regjistroheshin rezultatet. Kjo qasje do të, të themi, të mbajë eksperimentuesin nga dërgimi i një mesazhi telepatik tek subjekti, edhe pse ai mund të mos e bëjë atë në mënyrë të vetëdijshme. Ne përdorëm fotografinë e lëvizjes së kohës për të matur rritjen dhe lëvizjen e bimëve brenda dhe jashtë piramidave dhe nuk ishim të pranishëm gjatë regjistrimit. Megjithatë, kjo nuk eliminon plotësisht ndikimin tonë të pavetëdijshëm tek bimët nga distanca.

Fakti që ne mund të minimizojmë, por nuk jemi në gjendje të zvogëlojmë ndikimin e faktorit njerëzor në zero në eksperimentet tona, nuk duhet t'i dekurajojë përpjekjet tona. Ky është rasti

me të gjitha llojet e kërkimeve, një fakt që shkencëtarët po fillojnë të pranojnë gjithnjë e më shumë. Ish-astronauti Edgar Mitchell u tërhoq nga programi hapësinor për t'i kushtuar kohën dhe energjinë e tij studimeve parapsikologjike, sepse ai besonte se mbante një prioritet më të lartë për përfitimin e njerëzimit. Duke folur në vitin 1972 në kongresin vjetor të Shoqatës Amerikane të Psikiatrisë në Dallas, Kapiteni Mitchell deklaroi se shkenca kishte arritur atë pikë në rritjen e saj ku eksperimentuesi nuk mund ta eliminonte më veten nga eksperimentet e tij. Ai nuk e shihte këtë përfshirje personale si një dëm për kërkimin; përkundrazi, ai e shihte këtë dukuri si një nivel më të lartë të përpjekjeve shkencore përmes të cilave do të zbuloheshin njohuri të reja për dimensionet e gjera të njeriut. Këto njohuri më të mëdha për vetë njeriun, atëherë, do të hapnin dyer të reja për kuptimin e universit, besonte Mitchell. Mitchell, i cili ka një gradë doktorature në shkencë, kohët e fundit themeloi Institutin e Shkencave Noetike (noetika—studimi i ndërgjegjes).

Ky frymë i përfshirjes personale dhe zbulimit duket se është i duhuri për ne ndërsa punojmë me piramidat, sepse sa më shumë të mësojmë për qëllimin e Piramidës së Madhe, aq më të forta bëhen dyshimet tona se ajo u ndërtua si një instrument për rritjen njerëzore. Është bërë gjithnjë e më e dukshme se ne mund të zbulojmë sekretet e Piramidës së Madhe vetëm me shpejtësinë që mësojmë për dimensionet tona. Kjo duket se ka qenë qëllimi i ndërtuesve të mëdhenj.

ENIGMA HISTORIKE

Ndërtimi më i vjetër dhe më i madh në këmbë i njeriut. Të meditosh mbi këtë fakt do të thotë të nisësh edhe më kuriozin e lehtë në kërkim të përgjigjeve për shumë "çfarë", "pse" dhe "kur". Historia e piramidave dhe veçanërisht e Piramidës së Madhe është një studim magjepsës; legjendat janë edhe më intriguese. Megjithatë, në rrjedhën e një kapitulli të vetëm, vështirë se mund të ofrojmë më shumë se një skicë të disa prej fakteve dhe ngjarjeve më të rëndësishme. Shpresojmë se një lloj pasqyre do të na shërbejë në nxjerrjen e pikave kryesore në fokus të mjaftueshëm për të shërbyer si sfond për eksplorimet aktuale.

Misteri që rrethon Piramidën e Madhe nuk zvogëlohet me njohjen. Përkundrazi, sa më shumë të mësosh për historinë, ndërtimin dhe qëllimin e saj, aq më shumë misteri bëhet i ndërlikuar. Përpjekjet për të mbuluar në mënyrë adekuate temën kanë qenë dizajni i shumë librave, dhe një numër i tyre janë renditur në bibliografi për ata që janë të interesuar për lexim shtesë. Ne nuk do të ndërhyjmë në detyrat e tyre këtu, sepse një ambicie e tillë mund të krahasohet me përpjekjen për të gdhendur një fjalor në kokën e një gjilpëre. Përkundrazi, puna jonë do të jetë të prekim bazën herë pas here me të kaluarën, në mënyrë që të vendosim skenën për konsideratat e tanishme.

Disa mund të pyesin pse vëmendja drejtohet kryesisht te Piramida e Madhe e Gizës, kur ka shumë piramida të tjera. Është e vërtetë, piramida u zbuluan në shumë pjesë të botës, duke përfshirë Amerikën e Jugut, Kinën, malet e Himalajeve, Siberinë, Meksikën, Amerikën Qendrore, Kamboxhën, Francën, Anglinë dhe Shtetet e Bashkuara, së bashku me 30 piramidat kryesore dhe shumë të vogla në Egjipt. Pse, atëherë, gjithë interesi për Piramidën e Madhe, ose Piramidën e Keopsit, siç quhet ndonjëherë? Kryesisht sepse është më e madhja, më e përsosura matematikisht dhe gjeometrikisht, dhe për shkak të disa veçorive që mungojnë në piramidat e tjera.

Besohet se Piramida e Madhe përfaqëson kulmin e njohurive egjiptiane dhe se nëse do të zbulohen sekrete, do të ndodhë brenda ose rreth portalit të saj. Bursat tradicionale e vendosin Piramidën e Madhe diku në periudhën e hershme të ndërtimit të piramidave, në Dinastinë e Katërt. Gjashtë piramida të mëdha dyshohet se e paraprinë atë dhe 23 e pasuan atë, sipas studiuesit egjiptian I. E. S. Edwards, autorit të "Piramidat e Egjiptit". Disa studentë besojnë se piramidat e ndërtuara përpara Piramidës së Madhe janë tregues të një periudhe më pak të sofistikuar dhe ato që pasojnë përfaqësojnë ose një përkeqësim ose korrupsion të njohurive dhe mjeshtërisë.

Piramida e Madhe qëndron dhjetë milje në perëndim të Kajros në rrafshnaltën një milje katrore të niveluar nga njeriu të Rrafshnaltës së Gizës, duke parë nga një lartësi prej 130 këmbësh plantacionet e palmës së luginës së Nilit. Baza e Piramidës së Madhe mbulon pak më shumë se 13 akra dhe është niveluar në një fraksion inçi. Më shumë se 2,600,000 blloqe graniti dhe gëlqerori—që peshojnë nga dy deri në 70 tonë secili—ngrihen në lartësinë e saj aktuale prej mbi 450 këmbësh. Blloqet e gdhendura në mënyrë të përsosur brenda njëqindtë të inçit janë aq... ...bashkuar me saktësi, saqë nyjet nuk janë kurrë më shumë se një e pesëdhjeta e inçit të gjerë. Është vlerësuar se Piramida përmban më shumë muratura të ngurta sesa të gjitha katedrat, kishat dhe kapelat e ndërtuara në Angli që nga koha e Krishtit.

Së bashku me Piramidën e Madhe qëndrojnë dy piramida të tjera, njëra pak më e vogël dhe i atribuohet pasardhësit të Keopsit, Kefrenit, dhe një piramidë tjetër, edhe më e vogël, i atribuohet pasardhësit të Kefrenit, Mikerinosit. Këto, së bashku me gjashtë piramida më të vogla, dyshohet se janë ndërtuar për gratë dhe vajzat e Keopsit, formojnë atë që njihet si kompleksi i Gizës.

Fillimisht, Piramida e Madhe ishte e mbuluar me një mantel ose furnir gëlqerori të lustruar, duke i bërë anët të lëmuara në vend të shkallëzuara. Diku pas fillimit të shekullit të trembëdhjetë pas Krishtit, një seri tërmetesh shkatërroi pjesë të mëdha të Egjiptit verior. Gjatë disa brezave, të gjitha 22 akrat e mbulesës 100 inç të trashë të piramidës u zhveshën për të rindërtuar Kajron.

Piramida mbeti e vulosur për shekuj; mjerisht, çdo njohuri për një hyrje u humb në antikitetin e largët. Më pas, në vitin 820 pas Krishtit, kalifi i ri, Abdullah Al-Mamum, djali i Harun Al-Rashid, veprat e të cilit do të festoheshin në "Netët Arabe", dëgjoi për thesare të mëdha dhe dokumente të paçmueshme të ruajtura brenda Piramidës.

Së bashku me një mori inxhinierësh, arkitektësh, ndërtuesish dhe muratorësh guri, Al-Mamum kërkoi për ditë të tëra përgjatë sipërfaqes së lëmuar të gurit për një hyrje. Duke mos gjetur një të tillë, kalifi vendosi të shpojë drejt e në shkëmbin e ngurtë të strukturës. Por çekanët dhe daltat nuk mund ta gërvishtnin gurin. Duke mos pranuar të hiqte dorë nga sipërmarrja, Al Mamum iu kthye ngrohjes së gurit derisa u bë i kuq dhe më pas derdhi uthull të ftohtë mbi të për të plasaritur shkëmbinjtë. Më pas u përdorën deshët goditës për të copëtuar gurin. Pasi gërmoi një tunel të vogël për 100 këmbë, Al-Mamum ishte gati të braktiste projektin kur një punëtor dëgjoi atë që dukej se ishte një gur i madh që rrëshqiste në vend diku jo shumë larg vendit ku po punonin. Ata rinovuan përpjekjet e tyre, tuneluan drejt zërit dhe thyen në një kalim pak më shumë se tre këmbë të lartë dhe tre këmbë të gjerë.

Kalimi përshkonte në një kënd të pjerrët, por arabët u ngjitën me vështirësi në tunel dhe zbuluan hyrjen origjinale sekrete, e cila ishte vendosur 49 këmbë mbi bazën e Piramidës. Al-Mamum dhe burrat e tij u futën në Kalimin Zbritës të ulët dhe të pabesë të prerë thellë në shkëmbin e rrafshnaltës, por në fund të asaj që është bërë e njohur si "Gropa" ata nuk gjetën asgjë tjetër veç pluhurit dhe rrënojave. Në anën e largët të Gropës ata gjetën një tunel horizontal edhe më të ngushtë që çonte 50 këmbë në një mur të zbrazët. Në dysheme ishte ajo që dukej se ishte një pus. Ai ishte gdhendur në një thellësi prej 30 këmbësh dhe nuk çonte askund.

Duke i rikthyer hapat e tyre te guri i madh që kishte rënë në Kalimin Zbritës, Al-Mamum dhe burrat e tij spekuluan se guri kishte mbuluar një prizë të madhe graniti të kuq, e cila bllokonte një kalim tjetër që përshkonte lart në trupin e Piramidës. Priza e granitit doli e pathyeshme, kështu që ata prenë rreth saj përmes gëlqerorit më të butë. Dy priza të tjera graniti bllokuan kalimin dhe pas granitit ndoqën shumë blloqe gëlqerori. Megjithatë, punëtorët vazhduan dhe më në fund dolën në një kalim ngjitës me një tavan të ulët. Duke u zvarritur në gjunjë, burrat përshkuan 150 këmbë shkëmb të rrëshqitshëm, pastaj në një tunel tjetër me një tavan po aq të ulët. Në fund të tunelit të dytë ata e gjetën veten në një dhomë të zhveshur afërsisht 18 këmbë katrore dhe me një tavan me çati të pjerrët. Ndërsa arabët i vendosnin gratë e tyre në varre me tavane me çati të pjerrët, dhoma u bë e njohur si "Dhoma e Mbretëreshës". Por asgjë nuk u gjet këtu përveç një nikeje të zbrazët në murin lindor.

Arabët i rikthyer hapat e tyre në Kalimin Ngjitës dhe, duke ngritur pishtarët e tyre, zbuluan një boshllëk mbi ta. Duke u ngjitur mbi shpatullat e njëri-tjetrit ata... ...mund të arrinin mjaftueshëm lart për të parë se ishin në fund të një galerie të ngushtë por të lartë. Ajo shtrihej lart në të njëjtën pjerrësi si Kalimi Ngjitës për afërsisht 157 këmbë dhe ishte 28 këmbë e lartë. Në fund të ngjitjes së tyre ata hasën një gur të madh rreth tre këmbë të lartë, i cili doli të ishte një platformë gjashtë me tetë këmbë. Përtej platformës dyshemeja ishte e niveluar, por tavani ishte vetëm tre këmbë e gjysmë i lartë. Kjo formoi një lloj hyrjeje në një paradhomë të vogël. Një kalim tjetër i shkurtër dhe i ulët pasoi dhe Al-Mamum dhe burrat e tij e gjetën veten në një dhomë të madhe, muret, dyshemeja dhe tavani i granitit të kuq të lustruar. Kjo dhomë, 34 këmbë e gjatë, 17 këmbë e gjerë dhe 19 këmbë e lartë, u bë e njohur si Dhoma e Mbretit.

Në mënyrë të dëshpëruar arabët kërkuan thesare, por gjithçka që u gjet ishte një sarkofag i zbrazët i bërë nga granit i lustruar shumë, me ngjyrë çokollate të errët.

Al-Mamum i pagoi burrat e tij—dhe ndoshta i shpëtoi fytin e tij—duke mbjellë ar në një nga dhomat dhe duke u siguruar që ata ta gërmonin, ose kështu shkon legjenda. Sido që të jetë, kështu përfundoi përpjekja e parë për ta bërë strukturën e madhe të dorëzojë sekretet e saj.

Erthën tërmetet 450 vjet më vonë; mbështjellja e gurit u zhvesh nga jashtë, por askush nuk do të hynte përsëri në Piramidë për disa shekuj. Supersticionet rrethonin Piramidën. Ajo dyshohet se ishte e banuar nga shpirtra ogurzi dhe ishte e mbushur me parazitë dhe gjarpërinj. Një aventurier i shekullit të dymbëdhjetë, Rabbi Benjamin ben Jonah i Navarre, pretendoi se Piramida ishte ndërtuar me magji. Abd-al-Latif, një mësues i mjekësisë dhe historisë në Bagdad, mblodhi guximin për të hyrë brenda Piramidës menjëherë pas vizitës së Benjaminit, por thuhet se ra të fikët nga frika dhe më vonë pretendoi se doli më i vdekur se i gjallë.

Nuk ishte deri në vitin 1638 që Piramida e Madhe do të fitonte një vizitor tjetër. John Greaves, një mësues anglez i matematikës dhe astronomisë, hyri në Piramidë me shpresën për të gjetur një lloj thesari të ndryshëm nga ai i Al-Mamumit. Ai kërkoi të dhëna që do të përcaktonin dimensionet e planetit. Pas disa përpjekjesh, Greaves u fut në Dhomën e Mbretit ku, sipas Peter Tompkins në librin e tij "Sekretet e Piramidës së Madhe", ai "u hutua që një strukturë kaq e pabesueshme imponuese si Piramida duhet të ndërtohej rreth një dhome të vetme me një arkivol të vetëm të zbrazët. Ai nuk mund të shihte asnjë arsye të dukshme për hyrjen e saj të portcullis ose për kompleksitetin e paradhomës së saj ku muret ndryshonin në mënyrë misterioze nga gëlqerori në granit. Por duke qenë një shkencëtar nga natyra, Greaves filloi të mbledhë dhe të shënojë të dhëna rreth ndërtesës."

Greaves zbuloi një pjesë tjetër misterioze të Piramidës—një seksion që gjithashtu nuk shërbente për asnjë qëllim të dukshëm. Përgjatë rampës së Galerisë së Madhe Greaves zbuloi një bllok guri që çonte në një kalim drejt poshtë në zorrët e Piramidës. Tuneli ishte pak më shumë se tre këmbë i gjerë. Megjithatë, ishin gërmuar prerje përgjatë anës dhe Greaves zbriti 60 këmbë në "pus" ku pusi u zgjerua në një dhomë të vogël ose "Grotto", siç quhet tani. Pusi vazhdoi për një rrugë të shkurtër poshtë Grotto-s dhe përfundoi. Greaves i kushtoi pjesën tjetër të qëndrimit të tij matematikës, duke matur me kujdes gjithçka brenda dhe jashtë Piramidës.

Matjet e Greaves të Piramidës fituan vëmendjen e Sir Isaac Newton, i cili më pas shkroi një punim të titulluar "Një Disertacion mbi Kubitin e Shenjtë të Hebrenjve dhe Kubitet e Kombeve të Ndryshme: në të cilin, nga dimensionet e Piramidës së Madhe, siç janë marrë nga z. John Greaves, përcaktohet Kubiti i lashtë i Memfisit."

"Preokupimi i Njutonit me përcaktimin e kubitit të egjiptianëve të lashtë nuk ishte një kuriozitet i kotë," thotë Tompkins, "as vetëm një dëshirë për të gjetur një standard universal të matjes; teoria e tij e përgjithshme e gravitetit, të cilën ai nuk e kishte shpallur ende, varej nga një njohuri e saktë e perimetrit të tokës. Gjithçka që ai duhej të bënte... ...ishin shifrat e vjetra të Eratostenit dhe ndjekësve të tij, dhe në shifrat e tyre teoria e tij nuk doli saktë."

Matjet e Greaves për pjesën e jashtme të Piramidës nuk ishin të sakta për shkak të rrënojave në bazë, dhe teoria e gravitetit të Njutonit do të bazohej disa vite më vonë në gjetjet e astronomit francez Jean Picard. Pak e dinin Njutoni, ndjekësit dhe kritikët e tij se Sfinga mund të përdorej si një shënues gjeodezik për të treguar ekuinoksin dhe se dikur kishte mes putrave të saj një obelisk, hija e të cilit u përdor për të llogaritur perimetrin e saktë të tokës dhe ndryshimin në gradën e gjerësisë gjeografike.

Nathaniel Davison, i cili më vonë do të shërbente si Konsull i Përgjithshëm Britanik në Algjeri, zbriti në pusin e zbuluar nga Greaves dhe poshtë Grotto-s deri në fund të pusit, ku gjeti vetëm rrënoja. Tompkins shkruan: "Për Davison-in dukej e çuditshme që dikush të bënte një përpjekje kaq të madhe për të gërmuar një pus gati 200 këmbë në 'zemrën e Piramidës dhe thjesht të dilte në një fund të vdekur. Por nuk kishte asgjë tjetër që ai mund të bënte. Ishte jashtëzakonisht e ngushtë dhe e ndyrë në fund të 'Pusit' dhe qiriu i tij shpejt dogji pak ajër që ishte në dispozicion. Gjithashtu, një numër i madh lakuriqësh nate e bënë të vështirë për Davison-in të mbante të ndezur qiriun e tij; kështu që ai u kthye me mundim në sipërfaqe."

Megjithatë, Davison zbuloi veçori të tjera të Piramidës. Ai vuri re një vrimë të vogël drejtkëndore në majë të Galerisë së Madhe. Me disa vështirësi, ai arriti të zvarritet nëpër këtë vrimë të vogël dhe gjeti një dhomë po aq të madhe sa Dhoma e Mbretit, por me një tavan shumë të ulët për të qëndruar nën të. Dyshemeja e dhomës u gjet të ishte nëntë pllaka graniti monolit, të vlerësuara të peshojnë deri në 70 tonë secila. Pjesa e poshtme e pllakave shërbente si tavan për Dhomën e Mbretit. Më tej, tavani i kësaj dhome mbi Dhomën e Mbretit ishte ndërtuar me pllaka të ngjashme.

Kjo dhomë, si të gjitha të tjerat, nuk dha asnjë thesar, artefakt të çfarëdo lloji dhe as edhe një mbishkrim. Ajo do të njihej si Dhoma e Davison-it dhe më vonë do të shërbente si vendbanimi i Kapitenit G. B. Caviglia.

Napoleoni erdhi për të pushtuar Egjiptin, dhe me të arriti një rreth matematikanësh dhe shkencëtarësh francezë, duke përfshirë Edme'-Francois Jomard dhe Kolonelin Jean Marie Joseph Coutelle, të cilët do të bënin matje më të sakta të Piramidës sesa çdo matje e marrë më parë. Ajo që i ndihmoi në përpjekjet e tyre ishte pastrimi i rrënojave në bazë. Ata lokalizuan esplanadën mbi të cilën ishte ndërtuar Piramida e Madhe dhe prizat e mëdha të vendosura në shkëmbin bazë ku ishin vendosur gurët themeltarë.

Pak pas fillimit të shekullit të nëntëmbëdhjetë, Kapiteni Caviglia, zotëruesi i një anije malteze, veprimet e të cilit përshkruhen diku tjetër në këtë libër, pastroi pusin e pusit nga rrënojat dhe zbuloi se ai lidhej me Kalimin Zbritës. Koloneli Howard-Vyse iu bashkua Caviglia-s në eksplorimin e Piramidës në vitin 1836 dhe ai zbuloi tre dhoma shtesë mbi Davison-in dhe afërsisht të së njëjtës madhësi. Dhomat ishin të ndara nga pllaka graniti dhe më e larta ishte me çati të pjerrët me blloqe të mëdha gëlqerori. Howard-Vyse teorizoi se pesë dhomat e mbivendosura ishin projektuar për të lehtësuar tavanin e sheshtë të Dhomës së Mbretit nga presioni i 200 këmbëve murature të ngurtë mbi të.

Howard-Vyse zbuloi gjithashtu dy vrima ajrimi që përshkojnë 200 këmbë shkëmb në Dhomën e Mbretit. Kur këto u pastruan nga rrënojat, ajri i freskët e mbajti dhomën në një temperaturë të njëtrajtshme prej 68 gradësh gjatë gjithë vitit.

Ndërsa u bë gjithnjë e më e qartë se Piramida e Madhe nuk mbante as ar, as xhevahire, as artefakte dhe dukej gjithnjë e më pak si një varr, studiues me një shumëllojshmëri interesash dhe prejardhjeje spekuluan mbi origjinën dhe qëllimet për të cilat ishte projektuar. Ndërsa tradita... Egjiptologët tradicionalë deri në ditët e sotme vazhdojnë të pohojnë se ajo u ndërtua si një varr për Keopsin, provat—falë bursës së John Taylor, Sir John Herschel, Piazzi Smyth, William Petrie, David Davidson, Robert T. Të Ballard, Moses B. Cotsworth, Joseph. Norman Lockyer, Richard A. Proctor, Livio Stecchini dhe të tjerë—anësojnë fuqishëm drejt një qëllimi ose qëllimesh shumë më të mëdha.

Grumbullimi i provave të sotme do të tregonte se Piramida e Madhe përmban një shkencë të humbur. A është kjo, e fundit e mbetur nga Shtatë Mrekullitë e Botës, krijimi i arkitektëve të panjohur që zotëronin një njohuri më të thellë për universin sesa kushdo që i ka ndjekur ata? Deri vonë kishte pak prova se egjiptianët e pesë mijë vjetëve më parë ishin të aftë për llogaritjet e

sakta astronomike dhe zgjidhjet matematikore të nevojshme për të lokalizuar, orientuar dhe ndërtuar Piramidën.

"Iu atribua rastësisë se themelet ishin pothuajse të orientuara në mënyrë të përsosur në veriun e vërtetë, se struktura e saj përfshinte një vlerë për pi (konstantja me të cilën diametri i një rrethi mund të shumëzohet për të dhënë perimetrin e tij të vërtetë) të saktë në disa dhjetore," thotë Tompkins në hyrjen e tij. Ai thekson se dhoma e saj kryesore përfshinte teoremën e famshme të Pitagorës, të cilën Platoni në "Timeu" e quajti blloku ndërtues i universit. "Rastësia thuhej se ishte përgjegjëse për faktin se këndet dhe pjerrësitë e Piramidës shfaqin një kuptim të avancuar të vlerave trigonometrike," vazhdoi Tompkins, "dhe se forma e saj përfshin mjaft saktësisht proporcionet themelore të 'Seksionit të Artë'."

Matematikanët e sotëm pretendojnë se përdorimi i parë i përafërt i pi në Egjipt nuk ishte deri në vitin 1700 para Krishtit, të paktën një mijë vjet pas ndërtimit të Piramidës së Madhe. Teorema e Pitagorës supozohet se është hartuar gjatë shekullit të pestë para Krishtit, dhe trigonometria i atribuohet Hiparkut në shekullin e dytë para Krishtit. Kjo është ajo që lexojmë në librat tanë shkollorë. Por tani e gjithë tema e kush bëri çfarë kur i nënshtrohet rishikimit.

"Studimet e fundit të hieroglifeve të lashta egjiptiane dhe tabletave matematikore kuneiforme të babilonasve dhe sumerianëve kanë vërtetuar," thekson Tompkins, "se një shkencë e avancuar lulëzoi në Lindjen e Mesme të paktën tre mijë vjet para Krishtit, dhe se Pitagora, Eratosteni, Hiparku dhe grekë të tjerë që pretendohet se kanë origjinuar matematikën në këtë planet thjesht morën fragmente të një shkence të lashtë të zhvilluar nga paraardhës të largët dhe të panjohur... Piramida e Madhe, si shumica e tempujve të mëdhenj të antikitetit, u projektua në bazë të një gjeometrie hermetike të njohur vetëm nga një grup i kufizuar iniciatorësh, gjurmë të të cilëve arritën te grekët klasikë dhe aleksandrinë."

Këto dhe shumë zbulime të tjera, me listën që vazhdon të rritet, po kërkojnë një vlerësim të ri të Piramidës së Madhe, një vështrim më të afërt në historinë e saj; në të vërtetë, një kornizë e re referencash duket e detyrueshme. Ne tani jemi në pozicionin e të pyeturit seriozisht nëse ndërtuesit e Piramidës së Madhe arritën dhe dinin shumë më tepër nga sa u japim merita. Implikimet e ekzistencës së këtij trupi njohurish janë shpërthyese dhe të gjera. Se Piramida e Madhe u ndërtua si një varr malor për të kënaqur udhëtimin e egos së ndonjë faraoni është një koncept që nuk është më i qëndrueshëm.

Duhet të kujtojmë se asnjë mumje nuk u gjet kurrë në Piramidën e Madhe. Pohimi nga disa egjiptologë se sarkofagët dhe kalimet u vulosën për të mbrojtur mumjet e faraonëve nga hajdutët dhe plaçkitësit vështirë se duket i mbrojtshëm kur e ashtuquajtura dhomë varrimi u hap për herë të parë që nga vulosja dhe u gjet e zbrazët.

Disa studiues besojnë se Piramida e Madhe u ndërtua si një vend iniciimi: jo vetëm si vendi i iniciimit nga Shkollat e Mistereve, por edhe si një instrument iniciimi. Në ..me fjalë të tjera, brenda këtij koncepti, fushat e energjisë të gjeneruara ose të rritura nga Piramida kontribuojnë në një ngritje të ndërgjegjes.

Në "Mësimet Sekrete të të Gjitha Epokave", Manly Palmer Hall e sheh Piramidën e Madhe si besëlidhjen e dukshme midis Urtësisë së Përjetshme dhe botës. Këndet përfaqësojnë Heshtjen, Thellësinë, Inteligjencën dhe të Vërtetën. Anët trekëndore janë simbolike të fuqisë trefishe shpirtërore. Ana jugore e Piramidës përfaqëson të Ftohtin; ana veriore përfaqëson të Nxehtin; ana perëndimore simbolizon Errësirën; dhe ana lindore, Dritën.

Hall e konsideron Piramidën e Madhe si "tempullin e parë të Mistereve", një depo të të vërtetave sekrete. Njerëzit hynë në portat e Piramidës së Madhe dhe dolën të ndriçuarit e antikitetit. Drama e "Vdekjes së Dytë" besohej se ishte vënë në skenë brenda Dhomës së Mbretit, ku kandidati për iniciim u kryqëzua simbolikisht dhe u vendos në sarkofag. Iniciatori do të përjetonte më pas kalimin nga bota fizike në nivelet transhendentale të natyrës.

Në një pikë gjatë ritualit, sarkofagu supozohej të goditej, duke prodhuar një ton të pazakontë. Në kapitullin "Zëri i Piramidës", ne diskutojmë eksperimentet me tingullin në lidhje me efektet e tij në objektet materiale, rritjen e bimëve, përdorimin e tij në terapi dhe përdorimin e tij të lashtë dhe modern si një mjet për të ndikuar në gjendjet e ndërgjegjes.

Me përfundimin e riteve sekrete, iniciatori supozohej të rilindte, të kishte përjetuar lindjen e dytë dhe të bëhej banor i dy botëve. Ai ishte atëherë i ndriçuar ose i iluminuar dhe zotëronte njohuritë e botës.

Sipas filozofisë Yoga, njeriu zotëron tre nivele perceptimi ose përvoje: fizik, psikik dhe noetik ose shpirtëror. Ndërsa proceset evolucionare zhvillohen te njeriu, ai i përgjigjet vetvetes dhe botës jo vetëm përmes shqisave të tij fizike, por edhe përmes perceptuesve psikikë. Kjo bëhet e mundur nga energjia që aktivizon çakrat ose vorbullat e energjisë brenda mbështjellësit eterik ose elektrik të trupit. Aktiviteti i shtuar i çakrave ose qendrave lejon individin të përgjigjet jo vetëm ndaj stimujve fizikë, por edhe ndaj fenomeneve psikike. Ndërgjegjësimi në rritje dhe një nivel më i lartë funksionimi më pas çojnë përfundimisht në aktivizimin e njëkohshëm të të gjitha çakrave, një rrjedhje energjie përmes trupit dhe duke e çuar ndërgjegjen në nivelin e saj më të lartë ose zgjimin shpirtëror. Kjo gjendje shihet si iluminim, i sjellë nga akordimi më i lartë i mekanizmave psikofiziologjikë të njeriut dhe zgjerimi i përdorimit të burimeve të energjisë. Me aktivizimin e të shtatë çakrave, subjekti rrezaton një sasi më të madhe drite ose aureole. Energjia rrjedh lart përmes qendrave nga vendi i saj në bazën e shtyllës kurrizore dhe ndërgjegjja fokusohet në qendrat më të larta nëpërmjet një ndërveprimi midis gjëndrës së hipofizës dhe trupit pineal në tru. Rrjedha e energjisë pranike përmes qendrave shihet nga filozofia Yoga si zgjimi i Fuqisë së Gjarprit, ngritja e Kundalinit ose Pagëzimi nga Zjarri.

Zgjimi shpirtëror mund të sjellë nga disa metoda, sipas këtij sistemi, megjithëse asnjë nuk vepron i izoluar ose plotësisht i ndarë nga metodat e tjera: 1. përmes zbulimit natyror të niveleve më të larta dhe më të larta të funksionimit të sjella përmes proceseve evolucionare dhe të cilat mund të vonohen ose të shpejtohen nga veprimet e individit; 2. përmes ndihmës së veçantë të një guru ose mësuesi i cili vetë është në kontroll të kësaj energjie dhe në këtë mënyrë mund ta drejtojë atë në një mënyrë të tillë që të veprojë mbi subjektin; dhe 3. përmes përdorimit të ushtrimeve, disiplinave dhe teknikave të veçanta të dizajnuara për të aktivizuar çakrat dhe për të ngritur fuqinë e Kundalinit.

Ne po argëtojmë hipotezën se Piramida e Madhe ishte projektuar për të shërbyer si një pajisje për aktivizimin e niveleve më të larta të energjisë dhe për të ngritur ndërgjegjen. Përvojat tona, dhe ato të të tjerëve, me aftësinë psikike që rritet si rezultat i kohës së kaluar brenda piramidave, mund të tregojnë se ky është një nga planet e dizajnit të ndërtuesve ...të Piramidës së Madhe. Kjo temë i kushtohet vëmendje shtesë në kapitullin mbi gjendjet e ndryshuara të ndërgjegjes.

Megjithëse arabët kishin pohuar prej kohësh se Piramida e Madhe ishte ndërtuar si një observator astronomik, nuk ishte deri në fillim të shekullit që u paraqit një zgjidhje e arsyeshme se si anët e lustruara dhe kalimet e brendshme u përdorën për vëzhgime.

Astronomi britanik Richard Anthony Proctor hasi në një dokument të vjetër romak që sugjeronte se Piramida e Madhe do të kishte shërbyer mirë si një observator kur u ndërtua në nivelin e Galerisë së Madhe. Kjo do të kishte siguruar një platformë të madhe katrore ku astronomët e lashtë mund të kishin regjistruar lëvizjet e yjeve. Ata do të kishin nevojë për një meridian të vërtetë nëpër kupën qiellore për të zbuluar momentin kur yjet, dielli dhe hëna kalonin këtë meridian.

Proctor arsyetoi se ndërtuesit fillimisht ndërtuan një fole të madhe të diplomuar të rreshtuar në meridian. Nga nivele të ndryshme përgjatë kësaj foleje ata mund të vëzhgonin lëvizjen e yjeve dhe disa kalimeve të tyre.

Në librin e tij, "Piramida e Madhe, Observatori, Varri dhe Tempulli", Proctor përshkruan se si arkitektët do të kishin vazhduar të ndërtonin një observator të tillë. Për të marrë një aks të vërtetë veri-jug për meridianin e tyre tokësor, ata do të kishin përdorur majat e disa shtyllave për t'u fokusuar në çfarëdo ylli që ishte më afër polit verior qiellor dhe për të gjetur majën dhe fundin e shtegut të tij rrethor. Një vijë përmes dy pikave—e matur lehtësisht me një vijë plumb—do të ishte veriu i vërtetë.

Sapo arkitektët e lashtë transferuan një meridian të vërtetë nga qielli në tokë, ata mund ta kishin konsoliduar vijën duke gërmuar në një kalim zbritës përmes shkëmbit, duke përdorur yllin e tyre të zgjedhur për të udhëhequr tunelin poshtë në saktësisht këndet e rrezeve të tij. Ky tunel, arsyetoi Proctor, do të kishte siguruar stabilitet të përsosur në vijën drejtuese dhe sa më i gjatë kalimi, aq më e vërtetë orientimi i tij.

Teoria e Proctorit ofron një shpjegim për drejtësinë e përsosur të mureve të Kalimit Zbritës. Me gjatësinë e Kalimit Zbritës dhe këndin e zbritjes së tij të matur, arkitektët mund të kishin përdorur trigonometri elementare për të lokalizuar një pikë qendrore menjëherë mbi fundin e Kalimit Zbritës si qendër për ndërtimin e Piramidës. Duke pasur një pikë qendrore dhe një meridian të vërtetë, ndërtuesit mund të kishin vendosur vrimat e prizave për një bazë katrore dhe të kishin filluar vendosjen e shtresave të gurit në një platformë të niveluar. Proctor besonte se arkitektët mund të kishin marrë nivele të vërteta duke përdorur kanale uji në lidhje me rrezet e dritës nga ylli.

Tuneli mund të ishte vazhduar lart përmes shtresave të poshtme të gurit, në mënyrë që të mbante një drejtim të saktë për shtresat e poshtme, derisa tuneli të arrinte në pjesën e jashtme të Piramidës. Për të vazhduar vendosjen e saktë të shtresave të mbetura, Proctor arsyetoi se

ndërtuesit krijuan një kalim ngjitës në saktësisht të njëjtin kënd reflektues (26 gradë dhe 17 minuta) si Kalimi Zbritës. Ata e mbushën Kalimin Zbritës me ujë dhe në këtë mënyrë mund ta reflektonin yllin polar përsëri lart në Kalimin Ngjitës, duke e mbajtur kalimin vërtet të rreshtuar dhe Piramidën të niveluar.

Proctor vëren se në mënyrë që Kalimi Zbritës të mbajë ujë, muratura do të duhej të ishte prej shkëmbi të fortë dhe të bashkuar me kujdes. Interesant është fakti se gurët në këtë pikë të veçantë janë shumë më të fortë se pjesa tjetër e kalimit dhe të bashkuar më imët.

Por më pas Kalimi Ngjitës ndryshon papritmas në një galeri të mbivendosur 28 këmbë të gjerë. Ai nuk shërben asnjë rol të dukshëm si orientim për ndërtimin e shtresave të gurit, por duhet të ketë shërbyer për ndonjë qëllim të rëndësishëm, arsyetoi Proctor, aq i shquar ishte dizajni arkitektonik dhe aq me kujdes ishte ndërtuar.

Proctor vendosi që nëse një astronom i lashtë dëshironte një fole të madhe vëzhgimi të ndarë saktësisht nga një meridian përmes polit verior për të vëzhguar kalimin e ...trupat qiellorë, ai do t'i kishte kërkuar një arkitekti një çarje jashtëzakonisht të lartë me mure vertikale—një galeri hapja e së cilës, duke përdorur reflektimin e yllit polar, do të ishte projektuar të ndahej në dy nga një meridian i vërtetë. Duke vështruar përmes një foleje të tillë, vëzhguesi mund të shikonte kalimin e panopliës së zodiakut dhe të vërente kalimin e çdo ylli përgjatë një meridiani të përsosur. Kjo është pikërisht ajo që bën astronomi i sotëm kur vendos rrethin e tij të tranzitit në meridianët vertikalë.

Proctor hipotezon se dikush në Dhomën e Mbretëreshës mund të mbante kohën me një orë rëre ose orë uji në koordinim me vëzhguesit e tjerë në Galerinë e Madhe dhe të sinjalizonte ose fillimin ose fundin e kalimit nëpër fushën e shikimit të Galerisë. Duke parë poshtë Kalimit Zbritës në një pishinë uji reflektues, astronomi mund të kishte përcaktuar momentin e saktë të kalimit të një ylli pasi ai është i vetmi çast që rrezet e tij do të reflektohen. Tompkins na kujton se ky është i njëjti sistem që përdoret sot në Observatorin Detar të SHBA-së në Uashington, D.C., ku kalimi ditor i yjeve vërehet në një të ndarë të sekondës nga reflektimi i tyre në një pishinë merkuri.

Tompkins citon George Sarton, profesor i historisë së shkencës në Harvard, i cili deklaron se aftësia astronomike e egjiptianëve të hershëm "vërtetohet jo vetëm nga kalendarët e tyre, tabelat e kulmeve të yjeve dhe tabelat e ngritjeve të yjeve, por edhe nga disa nga instrumentet e tyre të tilla si orët diellore të zgjuara ose kombinimi i një vije plumbi me një shufër të pirunuar që u mundësoi atyre të përcaktojnë azimutin e një ylli."

Pak pas fillimit të shekullit, një varg piramidologësh u përpoqën të vërtetonin se Piramida e Madhe përmbante një histori profetike 6,000-vjeçare të botës, duke filluar në vitin 4000 para Krishtit dhe duke shkuar deri në vitin 2045 pas Krishtit. Këto profeci u krahasuan me Biblën. Ata parashikuan një alegori në gur në të cilën Kalimi Zbritës përfaqësonte njerëzimin në rrugën e tij poshtë drejt injorancës dhe të keqes. Aty ku Kalimi Zbritës dhe Kalimi Ngjitës u bashkuan, shpirtrat e këqij vazhduan drejt Gropës, ndërsa pjesa tjetër e njerëzimit, e shpëtuar nga Dispensa e Krishterë, u zhvendos lart përgjatë Kalimit Ngjitës drejt Dritës së Galerisë së Madhe. Pasi ka kaluar përtej Hapës së Madhe, njerëzimi duhet të vazhdojë i përkulur në nënshtrim përmes

Paradhomës së Kaosit përpara se të mund të dalë në Dhomën e Mbretit dhe lavdinë e Ardhjes së Dytë.

Sipas Tompkins, kronologjia Profetike supozohej të shënohej përgjatë kalimeve dhe dhomave, me një vit që korrespondonte me një inç Piramide, duke filluar me njeriun e parë të krijuar dhe duke përfunduar me Ditën e Gjykimit.

Në librin e tij, "Burimi i Masës", J. Ralston Skinner pohon se Piramida e Madhe ishte një tempull iniciimi. Ai e lidhi Piramidën me kabalën hebraike, një sistem simbolizmi alegorik që dyshohet se paraqet mësimet sekrete të Biblës dhe zbulon parimet e mëdha kozmike të origjinës së njeriut.

Kur dikush merr parasysh ndjekjen e gjerë të sotme të profetit mesjetar Nostradamus dhe profetëve të tillë modernë si Edgar Cayce dhe Jeane Dixon, nuk është e vështirë për shumë individë të konsiderojnë se profetët e lashtë lanë një regjistrim në gur. Megjithatë, me kërkimet aktuale mbi natyrën e profecisë dhe studimet në gjendjet e ndryshuara të ndërgjegjes, shumica e interesit tani është e fokusuar në Piramidën e Madhe dhe veçanërisht imitimet e saj të vogla si instrumente për nxitjen e gjendjeve të ndërgjegjësimit me njohuri profetike.

Nuk është përcaktuar kurrë se kush e ndërtoi Piramidën e Madhe dhe kur. Asnjë regjistrim nuk është gjetur ndonjëherë në lidhje me ndërtimin e saj. Egjiptologët nuk janë në marrëveshje të plotë, por në përgjithësi pajtohen që ajo u ndërtua gjatë Dinastisë së Katërt, 2720 deri në 2560 para Krishtit. Koha e ndërtimit zakonisht jepet midis 30 dhe 56 vjet.

Por ka shumë kundërshtarë. Një gjë që i huton studiuesit është se ndërtimi i piramidave, veçanërisht Piramidës së Madhe të Gizës, demonstron një kuptim plotësisht të zhvilluar të matematikës, astronomisë, gjeografisë, lundrimit, inxhinierisë, arkitekturës, etj., në kohën e ndërtimit pa një periudhë të demonstrushme për mësimin e këtyre shkencave.

Një numër kanë propozuar që ndërtuesit ishin nga qytetërimi i avancuar i Atlantidës, të cilët ndërtuan Piramidën si një mjet për ruajtjen e të gjitha shkencave të njohura, si dhe për të siguruar një tempull iniciimi dhe një pajisje për gjenerimin e fushave të fuqishme të energjisë.

Ky version ka fituar mbështetje nga leximet e Edgar Cayce. Sipas Cayce, një grup prej nëntëqind njerëzish hynë në Egjipt nga një qytetërim i avancuar rreth vitit 12,000 para Krishtit. Me ta ishte një prift i ri, Ra-Ta, i cili ishte një kanal për Forcat Krijuese. Pse kishin zgjedhur Egjiptin? Leximi 281-42 thotë: "Kjo ishte përcaktuar nga ai udhëheqës ose mësues (jo udhëheqës fizik, por interpretues ose udhërrëfyes shpirtëror) si qendra e aktiviteteve universale të natyrës, si dhe e forcave shpirtërore, dhe ku mund të kishte më pak shqetësime nga lëvizjet konvulsive që ndodhën në tokë përmes shkatërrimit të Lemurisë, Atlantidës dhe—në periudhat e mëvonshme—përmbytjes."

Më e rëndësishmja e përpjekjeve të Ra-Ta ishte ndërtimi i Piramidës së Madhe, e cila do të ishte një arketip përgjatë epokave. Si e tillë, ajo u projektua të përfshinte—brenda strukturës së kalimeve dhe dhomave të saj, dhe në marrëdhëniet e saj matematikore dhe gjeometrike—njohuritë e fituara nga ata popuj, si dhe profecitë e shekujve që do të kalonin. Kjo strukturë monumentale shërbeu gjithashtu, sipas leximit të Cayce 5748-5, si një tempull iniciimi "i asaj që

ndonjëherë quhet Vëllazëria e Bardhë", dhe u ndërtua me mjete të tjera përveç punës së pastër fizike, sepse Atlantët ndihmuan në ndërtimin. Si u ndërtua Piramida e Madhe? "Me përdorimin e atyre forcave në natyrë që bëjnë që hekuri të notojë, guri noton në ajër në të njëjtën mënyrë." (5748-6)

Disa studiues të tillë si Piazzi Smyth dhe Joseph A. Seiss besonin se ndërtimi i Piramidës së Madhe u bë i mundur nga zbulesat e Zotit. Erich von Daniken, et al., propozojnë që Piramida e Madhe, së bashku me një numër strukturash të tjera të lashta, u projektuan nga inteligjenca nga hapësira e jashtme që vizituan këtë planet shumë mijëra vjet më parë. Autorët e fundit rusë postulojnë se ndërtuesit erdhën nga Indonezia dhjetë deri në dymbëdhjetë mijë vjet më parë pasi qytetërimi i tyre i avancuar u shkatërrua nga një katastrofë natyrore. Rusët pretendojnë se kanë gjetur disa objekte për të mbështetur këtë teori, duke përfshirë harta astronomike dhe lente kristali të një natyre të tillë që ato mund të bluhen vetëm nga një proces elektrik. Në "Takime me Njerëz të Shquar" George Ivanovich Gurdjieff tregon se ai dikur kishte marrë një hartë të Egjiptit para rërës të kompletuar me piramida dhe Sfingë.

Një nga datat më të vjetra për Piramidën e Madhe është dhënë nga një shkrimtar arab, Abu Zeyd el Balkhy, i cili pretendon të citojë një mbishkrim të lashtë në kuptimin që Piramida u ndërtua në një kohë kur Lira ishte në Konstelacionin e Gaforres, e cila është interpretuar si që do të thotë "dy herë 36 mijë vjet para Hixhrës", ose rreth 73,000 vjet më parë. Kjo epokë duket se korrespondon me disa lexime të karbonit-14 në strukturë që do ta datonin atë rreth vitit 71,000 para Krishtit, përveç faktit që tani ka disa pyetje në lidhje me besueshmërinë e karbonit-14 në matjen e moshës.

Sa i përket ndërtimit aktual të piramidave, polemika mbretëron edhe këtu. Besohet se shumica e blloqeve të gëlqerorit për ndërtimin e Piramidës së Madhe u sollën nga guroret Mokattam disa milje përtej Nilit, megjithëse disa blloqe duket se vijnë nga kodrat e Gizës. Burimi më i afërt për blloqet e granitit 70-tonësh të përdorura në Dhomën e Mbretit është ...guroret e Asuanit të vendosura pranë Syene, e cila është 500 milje lart në Nil.

Disa studiues duken të kënaqur që 2,600,000 blloqe guri, që peshojnë nga dy deri në 70 tonë, u nxorrën nga guroret dhe u punuan imët me instrumente bakri, pastaj u tërhoqën në sajë ose mbi rula në barka, u shkarkuan dhe u tërhoqën përsëri në vendin e ndërtimit dhe u ngritën në vend me litarë, rrota, rrëshqitje dhe vinça druri.

Shkrimtarë të tjerë e kanë të vështirë të besojnë se veglat primitive mund ta kishin kryer detyrën kur arkitektët dhe inxhinierët e sotëm me të gjitha burimet e tyre teknike nuk mund ta përsërisnin atë.

Toth dhe Nielsen deklarojnë në "Fuqia e Piramidës": "Veprat inxhinierike të kryera nga egjiptianët në transportimin dhe shkarkimin e tyre konkurrojnë ato të kryera sot me përdorimin e teknikave dhe pajisjeve moderne të ekspertëve tanë. Kjo u bë e dukshme në vitet 1960 kur Diga e Asuanit po i afrohej përfundimit. Një përpjekje e bashkuar u bë nga disa inxhinierë, duke përdorur pajisje të sofistikuara nga e gjithë bota, për të shpëtuar sa më shumë tempuj, pallate dhe statuja të jetë e mundur përpara se digat e Asuanit të përmbytnin ato kryevepra kolosale përgjithmonë. Por të gjitha pajisjet moderne dhe ekspertiza e inxhinierëve të trajnuar dhe të aftë

nuk mund të ngrinin shumë nga monolitët e vetëm. Gurët në fakt duhej të thyheshin në copa më të vogla për ta bërë përpjekjen e zhvendosjes një realitet. Për shkak se ekspertët duhej të prisnin blloqet e gurit, të cilat egjiptianët padyshim që kishin qenë në gjendje t'i trajtonin të paprekura, një përqindje shumë e vogël e ndërtesave aktuale të synuara mund të shpëtohej nga ujërat përmbytëse të Digës së Asuanit."

Studioni Piramidën e Madhe nga çdo qasje, në cilindo nga aspektet e saj të shumta, dhe duket se përfundon me disa pyetje për çdo përgjigje të dukshme. Megjithëse shumë janë zvarritur mbi dhe përmes saj me shirit matës, rregull rrëshqitës, kimikate dhe instrumente të të gjitha përshkrimeve, Piramida e Madhe mbetet një enigmë.

3. FUSHAT MISTERIOZE TË ENERGJISË

Fjala "piramidë" vjen nga greqishtja "piro", që do të thotë zjarr, dhe "amid", që do të thotë të jesh në qendër. Zjarri ishte një nga katër vetitë e universit në kozmologjinë e lashtë, të tjerat ishin toka, uji dhe ajri. Siç përdorej në mësimet e lashta, zjarri përkufizohej si energjia universale, vitaliteti që përshkon gjithë jetën.

Në një broshurë të titulluar "Piramida dhe Marrëdhënia e saj me Energjinë Biokozmike", G. Patrick Flanagan, Ph.D., deklaroi: "Sekreti kryesor i Piramidës së Madhe të Gizës, Mrekullia e Shtatë e Botës, është aq i dukshëm saqë fshihet me fjalën piramidë. Ne do të përpiqemi të demonstrojmë se energjia biokozmike është zjarri në mes që u ka shpëtuar shkencëtarëve për mijëra vjet."

Kërkimet aktuale të formës "të re" të energjisë mund të ofrojnë të dhëna të shumëpritura për një mori ngjarjesh, nga telepatia mendore te ESP te shërimi shpirtëror. Studimi i energjisë misterioze është duke u zhvilluar në një ...një numër laboratorësh. Besohet se një kuptim i ligjeve që rregullojnë këtë forcë do të ofrojë shpjegime praktike për fenomene të ndryshme psikike që deri më sot u kanë shpëtuar shkencëtarëve të "të dhënave të forta".

Ligji i Gravitetit të Njutonit dhe Teoria e Relativitetit të Ajnshtajnit ofruan shpjegime për të kuptuar zbatimin universal të forcave të caktuara fizike. Kështu, edhe zbulimi i forcës speciale "X" pritet të sigurojë emëruesin e përbashkët pas fenomeneve të tilla si psikokineza (PK)—efekti i mendimit mbi objektet materiale—dhe dërgimi i mesazheve telepatike në distanca të tilla si përpjekjet e astronautit Edgar Mitchell për të komunikuar nga hëna.

"Ndërsa vazhdojmë të zbulojmë cilësitë e kësaj fushe energjie dhe jemi në gjendje të përcaktojmë ligjet e saj, do të dukej e arsyeshme të propozonim që lloje të ndryshme të të ashtuquajturave fenomene psikike ndodhin si rezultat i kësaj force dhe nuk janë ngjarje të izoluara dhe të palidhura," tha Dr. Stanley Krippner, drejtor i Laboratorit të Ëndrrave në Qendrën Mjekësore Maimonides në Brooklyn, New York.

Studimi i fushës së energjisë ka qenë pika qendrore e testeve të shkencëtarit sovjetik Dr. Genady Sergeyev të Nelya Mikhailova, amvisës së Leningradit që ka krijuar një sensacion ndërkombëtar

me aftësinë e saj për të lëvizur çdo gjë nga filxhanët e çajit te cigaret me mendjen e saj. Duke përdorur një detektor të fushës së forcës, Dr. Sergeyev regjistroi rrezatim intensiv të fushave elektrostatike dhe elektromagnetike katër metra nga zonja Mikhailova gjatë një performance në një dhomë elektroencefalografike të izoluar, sipas raporteve të marra në këtë vend. Pajisje të ngjashme janë përdorur për të matur dhe konfirmuar fuqinë e fuqishme PK të Uri Geller.

Dr. Abram Hoffer dhe Harold Kelm në Universitetin e Saskatchewan në Kanada kanë hulumtuar matjen e fushave të forcës njerëzore në distancë duke përdorur një detektor që përbëhet nga dy pllaka kondensatori, një para-përforcues dhe një regjistrues linje të ngjashëm me një elektrokardiograf. Detektori vizaton fushën e energjisë së padukshme të trupit ose aurën elektrike në distancë.

"Në sistemet botërore të fizikës okulte është një koncept i energjisë (dhe një teori e lidhur e fushës) jashtëzakonisht i ngjashëm me atë të fizikës moderne. Domethënë, ekziston një formë primare e energjisë nga e cila ndërtohet çdo gjë tjetër," deklaroi Dr. Elmer Green, drejtor i Laboratorit Psikofiziologjik në Fondacionin Menninger në Topeka, Kansas. Ai shtoi: "Në fizikën okulte, megjithatë, postulohet se struktura e përpunuar e një energjie bazë përfshin jo vetëm substancën fizike, por substancën emocionale, substancën mendore dhe materiale të tjera më të rralla, dhe se në qenien njerëzore të gjitha këto materiale janë bashkuar."

Manly Palmer Hall, president i Shoqatës së Kërkimeve Filozofike, Los Anxhelos, Kaliforni, duke komentuar këtë, tha: "Grekët e hershëm shpjeguan se ky bashkim i substancave—i simbolizuar nga toka, uji, zjarri dhe ajri—ishte ajo që e bëri njeriun mikrokosmos. Në të, thanë ata, u gjetën të gjitha materialet e makrokosmosit, universit."

Sri Aurobindo, filozofi dhe mësuesi indian, shkroi: "Dikush mund ta mendojë universin si të gjithë shpirtin, me materien që është forma më e dendur; ose dikush mund ta mendojë universin si të gjithë substancën, me shpirtin që është forma e tij më e rrallë."

Ideja e bioenergjisë nuk është e re. Kinezët e lashtë thanë se njeriu është i lidhur me kozmosin përmes energjisë jetësore që mbush universin. Në Indi ata i referohen kësaj force si "prana", në të cilën gjithçka është e mbështjellë. Mesmer e quajti atë magnetizëm shtazor. Reichenbach iu referua asaj si forcë odike. Blondot e quajti atë rreze N. Shkencëtarët sovjetikë e kanë titulluar atë energji bioplazmike; dhe shkencëtarët çekë e quajnë atë energji psikotronike. Ndërsa përdoren emra të ndryshëm, duket se ka një marrëveshje të përgjithshme për karakteristikat e kësaj energjie.

Shkencëtarët çekë Zdenek Rejdak dhe Karel Drbal kanë kanë shkruar: "Qeniet njerëzore dhe të gjitha gjallesat janë të mbushura me një lloj energjie që deri vonë nuk i është njohur shkencës perëndimore. Kjo bioenergji, të cilën ne e quajmë energji psikotronike, duket se qëndron pas PK; mund të jetë baza e shkopitjes. Mund të rezultojë se është e përfshirë në të gjitha ngjarjet psikike."

Çekët u kanë demonstruar shkencëtarëve nga ky vend gjeneratorë psikotronikë, ndonjëherë të quajtur gjeneratorë Pavlita sipas shpikësit të tyre, Robert Pavlita. Të ngarkuar me energji të drejtuar nga forca psikike njerëzore, gjeneratorët—të ndërtuar nga forma të ndryshme nga një

shumëllojshmëri materialesh—thuhet se lëvizin objekte fizike me natyrë metalike ose jometalike. Kërkimi mbështetet nga Akademia Çeke e Shkencave.

Në punën me këtë energji, shkencëtarët sovjetikë pohojnë se "zbulimi i tyre i ri" i energjisë bioplazmike mund të shihet nga kushdo në fotografi dhe mikroskopë elektronikë, falë fotografisë Kirlian. Semyon Kirlian shpiku një proces të ri fotografimi, që përfshin rreth katërmbëdhjetë patenta, i cili përdor fusha elektrike me frekuencë të lartë që përfshijnë një gjenerator që gjeneron 75,000 deri në 200,000 oshilacione elektrike në sekondë.

Procesi fotografik Kirlian tani është zhvilluar në këtë vend nga një numër shkencëtarësh, duke përfshirë Dr. Thelma Moss të U.C.L.A. dhe Henry Monteith të Universitetit të New Mexico. Ndërsa pajisjet e teslakojlit për prodhimin e aurës elektrike janë relativisht të lira, shumë eksperimentues shtëpiak—duke përfshirë edhe ne—i kanë ndërtuar njësitë dhe po studiojnë rezultatet.

Olga Worral, shëruesja e njohur ndërkombëtarisht, na tregoi kohët e fundit një numër fotografish me frekuencë të lartë të bëra në U.C.L.A. që tregonin aurën rreth një gjetheje të shqyer përpara dhe pasi ajo e trajtoi gjethen me energji shëruese. Fotografitë zbuluan një rritje të konsiderueshme të madhësisë dhe aktivitetit të aurës pas administrimit të energjisë nga ana e saj.

Procesi fotografik Kirlian thuhet se bën foto të fushës së energjisë bioplazmike ose eterike që rrethon dhe depërton trupin e njeriut dhe gjëra të tjera të gjalla. Kjo fushë krahasohet nga shkencëtarët me konceptin e aurës njerëzore, një re e ndritshme rrezatuese që rrethon trupin. Arti nga Egjipti, Greqia dhe India zbuloi figura të shenjta në një aurë të ndritshme përpara se artistët e epokës së krishterë të pikturonin shenjtorë me aureola.

Në librin e saj, "Ndërgjegjësimi", e ndjera e famshmja psikike Eileen Garrett, dhe ish-presidente e Fondacionit të Parapsikologjisë të New York, deklaroi: "Unë gjithmonë kam parë çdo bimë, kafshë dhe person të rrethuar nga një rrethim mjegullor." Ajo gjithashtu ka raportuar se ka parë spirale të kësaj energjie që largohen nga trupat e të vdekurve së fundmi deri në tre ditë pas vdekjes.

Diku tjetër në "Ndërgjegjësimi", zonja Garrett deklaroi: "Gjatë gjithë jetës sime kam qenë e vetëdijshme për faktin se të gjithë zotërojnë një trup të dytë—një dyshe. Dyshja është një fakt i veçantë në mësimet lindore dhe teozofike dhe si e tillë thuhet se është një trup energjie, një zonë magnetike e lidhur me trupin fizik njerëzor, një zonë në të cilën forcat jomateriale të kozmosit, sistemit diellor, planetit dhe mjedisit më të afërt të dikujt transformohen normalisht në jetën dhe të besuarit e individit." Ajo shton: "Dyshja është mediumi i projeksionit telepatik dhe parashikues."

Dr. Wilden Penfield i Universitetit McGill në Montreal, Kanada, ka bërë një numër operacionesh në të cilat janë hequr segmente të mëdha të trurit të pacientëve. Dr. Penfield deklaroi se mendja vazhdoi si më parë. Ai u hodh: "Ndoshta do të jemi gjithmonë të detyruar të vizualizojmë një element shpirtëror—një esencë shpirtërore që është e aftë të kontrollojë mekanizmin."

Swami H. H. Rama, gjatë vizitës së tij të fundit në Fondacionin Menninger, tha: "Trupi i energjisë—ndonjëherë i referuar si trupi astral—mund të përdoret nga një jogi i trajnuar për të udhëtuar me ndërgjegje veç trupit fizik. Në vdekje, individi lë mishin e tij.

...dhe vazhdon jetën e tij në trupin e energjisë." Në të gjitha eksperimentet e tij mendje-mbi-materie, Swami Rama iu referua aftësisë së tij për të kontrolluar trupin dhe mendjen e tij dhe për të shfaqur njohuri psikike si të ishte në harmoni me energjinë pranike.

Projeksioni i trupit të energjisë është aktualisht nën studim nga Dr. Charles Tart në Universitetin e Kalifornisë në Davis, dhe nga Harold Sherman, drejtor i Fondacionit të Asociuar të Kërkimeve ESP në Arkansas. Ky është gjithashtu subjekt i një libri të botuar nga Doubleday me titull "Udhëtime Jashtë Trupit", i shkruar nga biznesmeni i Charlottesville, Virxhinia, Robert A. Monroe. Ai tregon për rreth nëntëqind udhëtime jashtë trupit të tij fizik. Kur e vizituam atë në Konferencën Ndërdisiplinore mbi Kontrollin Vullnetar të Gjendjeve të Brendshme, të mbajtur në Council Grove, Kansas, dhe të sponsorizuar nga Fondacioni Menninger, ai na tha se kur largohej nga trupi i tij fizik dukej se hynte ose bëhej një trup energjie.

Projeksioni i kësaj energjie "X" është raportuar nga Dr. Bernard Grad i Universitetit McGill. Ai kishte një shërues psikik që mbante një shishe me ujë dhe më pas e derdhte atë në farat e elbit. Fara tejkaloi ndjeshëm farën e patrajtuar, sipas Dr. Grad. Ai deklaroi më tej se kjo energji e panjohur më parë ka implikimet më të gjera për shkencën mjekësore, nga shërimi deri te testet laboratorike.

Në librin e tyre "Zbulime Psikike Pas Perdes së Hekurt", autore Sheila Ostrander dhe Lynn Schroeder tregojnë se Jacque Errera, Këshilltar për Çështjet Bërthamore në Qeverinë Belge, kohët e fundit u përfshi në punën me një shërues i cili mbante duart e tij mbi një copë mish të freskët. Pas këtij "trajtimi" nga shëruesi, mishi me sa duket u ruajt dhe nuk u prish për një muaj edhe pse nuk ishte ftohur.

Disa shkencëtarë besojnë se ekziston një lidhje midis trupit të energjisë dhe praktikës kineze të akupunkturës, një sistem medikamentesh që ndikon në shërim me gjilpëra. Sipas teorive që shoqërojnë akupunkturën, energjia jetësore qarkullon nëpër trup në rrugë specifike. Ajo mund të shfrytëzohet në disa qindra vende në lëkurë, dhe kinezët futin gjilpëra të holla në këto pika për të korrigjuar çekuilibrat në rrjedhën e energjisë. John Hersey në librin e tij "Hiroshima" raportoi se akupunktura mund të shërojë efektet e rrezatimit. Një numër i madh mjekësh amerikanë, osteopatësh dhe kiropraktorësh tani po përdorin akupunkturën dhe ajo është nën studim intensiv nga shoqëritë, shoqatat dhe akademitë mjekësore.

Rrjedha e energjisë nga një mesazh telepatik ndikon në vëllimin e gjakut të marrësit, sipas kërkimeve të kryera nga Dr. Douglas Dean në Kolegjin e Inxhinierisë Newark, New Jersey. Hetimi u bë me një pletizmograf i cili mat në mënyrë të pagabueshme vëllimin e gjakut në gishtin e madh. Dhe kërkimet në Kolegjin Rosary Hill në Buffalo, New York, nga Motra Justa Smith zbulojnë se mendja mund të ndikojë në enzima.

Projeksioni i një force energjie zbulohet gjithashtu në aftësinë e çuditshme të Ted Serios nga Çikago, Illinois, për të projektuar një imazh të mendimeve të tij në filmin Polaroid. Në

eksperimente të kontrolluara me kujdes nga Dr. Jule Eisenbud, profesor i asociuar klinik i Psikiatrisë në Shkollën Mjekësore të Universitetit të Kolorados, Serios ka prodhuar qindra fotografi në film me përqendrim të fuqishëm të mendjes së tij. Forca që ai drejton drejt filmit besohet të jetë e njëjta energji e kontrolluar e përdorur nga zonja Mikhailova, Geller, et al, në lëvizjen e objekteve fizike.

Natyra universale e fushës së energjisë, duke treguar se ajo ndahet nga të gjitha gjallesat, mbështetet nga eksperimentet e pazakonta të Cleve Backster, themelues i Fondacionit të Kërkimeve Backster në New York. Një ekspert i njohur me poligrafin, Backster demonstroi me një numër eksperimentesh të planifikuara me kujdes se bimët u përgjigjen mendimeve, emocioneve dhe veprimeve të njerëzve dhe kafshëve përreth tyre. Vdekja e gjallesave, si karkalecat ose peshqit, që ndodh në afërsi të bimëve prodhoi një reagim intensiv në poligraf. "Duket se tregon një lloj perceptimi ose ndërgjegjeje primare në çdo ..."çdo qelizë të gjallë," raportoi Backster. Eksperimentet e Backster tani janë dubluar dhe konfirmuar nga Dr. Marcel Vogel, kimist i lartë në IBM në San Jose, Kaliforni, dhe nga një mori eksperimentuesish shtëpiakë, duke përfshirë edhe ne. Eksperimentet me bimët do të përshkruhen më plotësisht në Kapitullin Katër, "Piramidat dhe Fuqia e Bimëve."

Një përmbledhje e raporteve zbulon se energjia "e re" mund të thyhet, reflektohet, polarizohet dhe kombinohet me energji të tjera, dhe prodhon efekte të ngjashme me elektricitetin, magnetizmin, nxehtësinë dhe rrezatimet ndriçuese dhe, megjithatë, nuk është në vetvete asnjë prej këtyre.

Kërkimet e piramidave deri më sot zbulojnë disa prova se hapësira brenda Piramidës së Madhe dhe kopjeve të saj më të vogla rrit, intensifikon dhe/ose gjeneron energji të spektrit elektromagnetik dhe forma të tjera ose shkallë të të ashtuquajturës energji universale. Siç do të përshkruajmë në kapitujt në vijim, aktiviteti brenda formës së piramidës me sa duket është paralel me një gamë të gjerë fenomenesh paranormale: trajtimi i ujit nga shëruesit dhe efektet pasuese në bimët e trajtuara; uji i trajtuar nga qelizat Brown—qeliza të izoluara që përmbajnë pigmente të ndjeshme ndaj dritës, grimca drite të kristalizuara—dhe u jepen bimëve dhe kafshëve, dhe gjithashtu tregon një proces pastrimi sipas testeve laboratorike; shërimi dhe rritja e energjisë së trupit të ngjashme me pretendimet e bëra për ekranet Eeman, pajisjet me qeliza të lagura dhe të thata, oshilatorin me shumë valë, akumulatorët e energjisë orgone, etj.; shërimi psikik dhe rritja e gjendjeve transhendentale siç përshkruhet në literaturën metafizike si ndodh kur një guru ose mësues rrit nivelin e energjisë së një studenti.

Në kërkimet shkencore të kryera nga Dr. Luis Alvarez, i cili fitoi Çmimin Nobel në fizikë në vitin 1968, të fushave të energjisë së Piramidës së Madhe, u përdorën parime standarde shkencore. Ideja ishte që rrezet kozmike që kalojnë nëpër Piramidë do të zbulonin çdo dhomë që nuk ishte gjetur. Një pajisje regjistrimi e grimcave kozmike do të tregonte më pak lote energjie në kalimin nëpër një dhomë të fshehtë sesa nëpër gur të ngurtë. Ky kërkim përfshiu disa institucione, si dhe marrëveshje qeveritare midis Shteteve të Bashkuara dhe Egjiptit.

Kasetat magnetike, të cilat regjistronin të dhënat, u kaluan nëpër kompjuterin më modern për të analizuar rezultatet. Sipas njërit prej kolegëve të Dr. Alvarez, kasetat zbuluan se nuk mund të vendosej një model nga i cili të përcaktohej një pikë referimi e qëndrueshme zero, dhe sa herë që

kasetat ri-kalonin, ato jepnin një model të ndryshëm leximesh. Jo vetëm që grimcat ishin të ndryshme, por të dhëna të caktuara u zhdukën nga kasetat. Përfundimi përfundimtar ishte se ajo që po ndodhte nuk ishte vetëm e pamundur, por po regjistrohej një energji që nuk përputhet me ligjet e shkencës.

Sipas George W. Van Tassel, drejtor i Ministrisë së Urtësisë Universale, Inc., energjia maksimale që do të gjenerohet kërkon 28 ditë ose një muaj magnetik. Van Tassel pretendon se një kulm kristali kuarci në majë, ku do të ishte guri i kapakut në piramidën e Gizës, do të prodhojë efekte të shtuara, dhe se një kondensator kuarci i laminuar, me germanium që ndan fletët e kuarcit, në majë të piramidës do të prodhojë lexime energjie në pajisjet ekzistuese shkencore.

Gurët në Piramidën e Madhe peshojnë deri në shtatëdhjetë tonë. Graniti u përdor për të mbështjellë Dhomën e Mbretit me sa duket sepse graniti prodhon një efekt piezoelektrik për shkak të matricës së kristaleve të kuarcit, mikës dhe feldspatit. Pjesa më e madhe e piramidës së Gizës është gëlqeror, i cili nuk ka veti elektrike. Dhomat e granitit mbi Dhomën e Mbretit besohet nga disa se formojnë një kondensator ajri graniti për ruajtjen e energjisë.

"Energjia orgone" ishte emri i dhënë nga Dr. Wilhelm Reich për atë që ai besonte se ishte energjia kozmike jetësore primordiale, pa masë, në të cilën ne dhe gjithçka në planetin tonë jemi zhytur. "Oraccu" u shpik nga Reich për të mbledhur dhe akumuluar me sa duket energjinë jetësore ...në atmosferë dhe ta bëjë të përdorshëm për qëllime shkencore dhe mjekësore. Reich pretendoi se energjia orgone është në gjendje të depërtojë në çdo gjë, por me shpejtësi të ndryshme, dhe ndërsa është e pranishme kudo, ajo ndryshon ndjeshëm në përqendrim dhe cilësi.

Reich zbuloi se lënda organike (druri, pambuku, leshi, etj.) thith lehtësisht energjinë orgone, ndërsa lënda metalike së pari thith, por më pas e largon shpejt energjinë. Kështu lindi parimi themelor që rregullon ndërtimin e pajisjeve oraccu.

Oraccu bazë është një kuti e thjeshtë me gjashtë anë, të gjitha muret e së cilës janë ndërtuar në të njëjtën mënyrë. Shtresa më e jashtme e çdo muri është ndërtuar nga materiale organike, të tilla si druri ose dërrasa e kompozimit të presuar. Shtresa e brendshme metalike mund të jetë prej flete hekuri ose rrjete teli hekuri (ekranizimi). Vëmendje duhet t'i kushtohet si shtresave thithëse (organike) ashtu edhe atyre larguese (metalike), sa i përket sasisë dhe llojit të materialeve që do të përdoren. Për qëllime mjekësore dhe shkencore, Reich rekomandoi hekurin si materialin më të mirë metalik. Metale të tjera, për shembull alumini, ai i konsideronte të dëmshme për qëllime mjekësore. Materialet organike ndryshojnë gjithashtu në aftësinë e tyre për të thithur energji si dhe lagështi.

Shtresimi specifik i murit të jashtëm organik dhe murit të brendshëm metalik përbën një oraccu "njëfish". Disa eksperimentues kanë ndërtuar dhe përdorur pajisje oraccu deri në dhjetë palosje për qëllime eksperimentale në bimë; megjithatë, Reich paralajmëroi kundër përdorimit të një oraccu më të fortë se tre palosje për qëllime mjekësore pa mbikëqyrje të duhur mjekësore.

Shtresimi i mureve organike dhe metalike me sa duket vendos një drejtim të rrjedhës së energjisë orgone nga jashtë në brendësi të oraccu, ku orgone është e përqendruar mbi nivelin në

atmosferën përreth. Energjia orgone rrjedh nga potenciali më i dobët në potencialin më të fortë (pikërisht e kundërta e rrjedhës elektrike). Kështu, qenia njerëzore brenda oraccu tërheq energjinë në sistemin e tij orgonotik, i cili është më i lartë në potencial se oraccu.

Shkenca ka treguar se bërthama e çdo atomi është e rrethuar nga grimca të ngarkuara negativisht të quajtura elektrone, dhe mund të ketë aq pak sa një dhe aq sa 92 elektrone. Elektronet rrotullohen rreth bërthamës së ngarkuar pozitivisht me 186,300 milje në sekondë.

Një pjesë e ngarkuar mase që rrotullohet në një rreth me shpejtësinë e dritës gjeneron rrezatim elektromagnetik. Nga çdo atom ka rrezatim elektromagnetik me gjatësi vale jashtëzakonisht të shkurtër, që varion nga një mili-mikrometër në 100 mili-mikrometër ose më shumë. Çdo atom individual i çdo elementi ka kombinimin e vet të frekuencave që gjenerohen vazhdimisht.

Një deklaratë e shkëlqyer e teorisë është bërë në "Kimia Fizike" të Sir William Ramsey: "Fusha e rrezatimit në vetvete prodhohet në mënyrën e mëposhtme. Një valë ose shqetësim elektromagnetik fillon nga një njësi elektrike polare vibruese—një sistem atomik ose molekular me një ndarje të veçantë të ngarkesave elektrike të ndryshme—vibrimi i të cilit përfshin një luhatje periodike të momentit të tij elektrik. Frekuenca e rrezatimit të lëshuar është identike me atë të vetë oshilatorit; faza, intensiteti dhe gjendja e polarizimit të oshilatorit. Nëse nga ana tjetër, një njësi elektrike polare vendoset në një fushë rrezatimi, frekuenca e së cilës i afrohet frekuencës natyrore të vibrimit të njësisë polare, kjo e fundit do të nxitet të vibrojë në harmoni me vektorin elektrik të fushës dhe energjia do të thithet vazhdimisht nga fusha."

Dr. Robert A. Millikan, ish-president i Institutit të Teknologjisë të Kalifornisë dhe fitues i Çmimit Nobel në fizikë për punën e tij të peshimit të elektronit, duke folur para një takimi të përbashkët të shoqërive teknike në Kansas City, Misuri, bëri deklaratën e mëposhtme: "Një ditë ...ne do të zbulojmë se secili prej elementeve të materies materiale vibron me një frekuencë, secila e ndryshme nga tjetra."

Dr. I. I. Rabi i Universitetit të Kolumbias fitoi Çmimin e Shoqatës Amerikane për Avancimin e Shkencës për punën e tij mbi rezonancën bërthamore. Nga Letra e Lajmeve të Shkencës e 6 janarit 1940, e gjejmë atë duke deklaruar: "Atomet mund të veprojnë si transmetues të vegjël radioje që transmetojnë në valë ultra të shkurtra."

Në një intervistë me Associated Press, më 30 dhjetor 1939, Dr. Rabi tha: "Njeriu vetë, si dhe të gjitha llojet e materies gjoja inerte, lëshojnë vazhdimisht rreze. Çdo atom dhe çdo molekulë në natyrë është një stacion transmetues radioje i vazhdueshëm. Ata që besojnë në telepati, shikim të dytë dhe parashikim, kanë në njoftimin e sotëm provën e parë shkencore të ekzistencës së rrezeve të padukshme që vërtet udhëtojnë nga një person te tjetri."

Dr. Flanagan, në broshurën e përmendur më parë, deklaroi: "Piramida e Gizës gjeneron rrezatim milimikrovalë ose nanovalë nga fakti i thjeshtë se keni pesë kënde. Kemi katër këndet bazë dhe kulmin. Këto kënde janë në fakt një lloj radiatori nanovalësh. Rrezatimi nga molekulat ose atomet e materies në Piramidë kombinohet nga këndet e qosheve në një rreze që ndan në dy këndet e qosheve dhe transmeton një rreze të këtij rrezatimi drejt qendrës së Piramidës."

Dr. Flanagan shtoi: "Këto energji të gjitha kombinohen në qendër ose zonën e Dhomës së Mbretit të Piramidës. Molekulat ose atomet në këtë zonë i thithin këto energji me rezonancë. Ndërsa energjia rritet, orbitat e elektroneve fillojnë të zgjerohen. Ndërsa thithet më shumë energji, ndodh më shumë zgjerim. Do të kishte një pikë në të cilën, nëse do të thithej shumë energji, atomet do të shpërbëheshin dhe elektronet do të fluturonin, por energjia e kërkuar do të ishte shumë më tepër sesa Piramida mund të përqendronte. Ndërsa energjia rritet, ka një rritje të qarkullimit dhe më në fund kemi një atmosferë energjie shumë të ngopur në brezat e valëve rreth dhjetë nanometra. Këto energji gjithashtu rrezatojnë nga qoshet e Piramidës."

Kjo energji, e njohur dhe e panjohur, do të dukej se është matrica e të gjitha gjallesave, duke lidhur njeriun me njeriun dhe njeriun me kozmosin. Që ndërtuesit e lashtë të Piramidës së Madhe e kuptuan natyrën e kësaj energjie dhe si ta përdorin atë, mbetet për t'u provuar ndoshta, por provat vazhdojnë të rriten se Piramida e Madhe (dhe pasardhësit e saj miniaturë që po lindin në shtëpi dhe laborator) është ose nga dizajni ose nga aksidenti—ndër të tjera—një gjenerator fushe me shumë forca.

4. PIRAMIDAT DHE FUQIA E BIMËVE

Ai u gjunjëzua në buzë të një gropë të vjetër buajsh ku lulet e vogla të prerisë rriteshin gjysmë të fshehura në barin bluestem të vendit të bagëtive Kansas Flinthill. Ai i kaloi me kujdes gishtat mbi petalet e bardha. "Këta vëllezër të vegjël mund të pasqyrojnë shpirtin tuaj. Ata ju shohin të kaloni dhe i tregojnë Shpirtit të Madh se si bie këmba juaj mbi tokë."

"A i dini eksperimentet e Cleve Backster me bimët, matjen e reagimeve të tyre emocionale?" pyeti Shul.

Ai tundi kokën, por për disa momente nuk u përgjigj, ndërsa sytë e tij dukej se po mendonin një grumbull sumak pak larg. "Po," tha ai më në fund. "Njeriu i bardhë ka mënyrat e tij dhe i është dashur shumë kohë të zbulojë atë që indiani e ka ditur gjithmonë—jeta është një dhe nuk mund ta ndash. Forma nuk do të thotë asgjë. Njeriu fillon të komunikojë me veten dhe të tjerët ditën që mëson se edhe bimët ndajnë ndërgjegjen universale."

Rasti ishte Konferenca Ndërdisiplinore e vitit 1971 mbi Kontrollin Vullnetar të Gjendjeve të Brendshme të Ndërgjegjësimit, e sponsorizuar nga Fondacioni Menninger. Disa prej nesh kishin bërë një pushim nga sesionet për të ndjekur Rolling Thunder, shefin e mjekësisë të Kombit Indian Shoshone, në një shëtitje nëpër lëndinën përreth. Ai ishte ftuar në konferencë për të ndarë me shkencëtarët nga disa vende disa nga traditat e mëdha dhe të lashta të mjekut indian. Sa shpesh kam menduar për të që atëherë në punën tonë me bimët dhe kur lexoj për ndonjë zbulim në marrëdhënien e re të njeriut me bimët. Imagjinoj, pra, Rolling Thunder duke lexuar të njëjtat përparime dhe një buzëqeshje të qetë enigmatike që pasqyron një gjurmë argëtimi të durueshëm.

Ndoshta është kontakti i papritur me dikë si Rolling Thunder—një zë nga e kaluara dhe ruajtësi i një trupi të lashtë njohurish—por na kujtohet se ne zbulojmë vetëm atë që tashmë dihet të paktën nga një inteligjencë më e madhe se e jona. Nëse mjeku indian mund ta dinte, sa larg në kronologjinë e mësuesve të tij mund të gjurmonte dikush këtë urtësi? Këto mendime kanë një mënyrë të zvarriten veçanërisht kur kërkojmë njohuri brenda një strukture të njohur prej kohësh

për njeriun. Duke parë bimët tona të kryejnë atë që për ne ishte një ritual i ri brenda kufijve të piramidës së tyre, ne u përpoqëm të lexojmë në këto lëvizje të dhënat për njohuritë e lashta të fushave të energjisë.

Prova të konsiderueshme tani po tregojnë bimët si një nga çelësat. Pak ngjarje në arenat shkencore të viteve të fundit kanë krijuar eksitim, mahnitje dhe ngritje të ndërgjegjes më të madhe sesa eksperimentet me bimët. Shqyrtimet tona të bimëve që rriten në piramida ofruan disa fenomene që provokojnë mendime. Ajo që vërtet nisi përdorimin e bimëve si subjekte për studimin e ri të fushave të energjisë dhe madje edhe të ndërgjegjes në vitet e fundit, megjithatë, ishte një pjesë e kërkimit mjaft të pafajshëm në mëngjesin e 2 shkurtit 1966, që ndryshoi plotësisht ...rreth koncepteve tona të formave të jetës. Atë ditë CIeve Backster, një ekspert poligrafi dhe ish-ekspert hetues me CIA, zbuloi se bimët demonstrojnë një përgjigje emocionale të ngjashme me atë të njerëzve.

Duke u përpjekur të matë shpejtësinë me të cilën uji ngjitet në një bimë nga rrënja në gjethe, Backster ngjiti elektroda të një poligrafi të modifikuar në gjethet e një bime shtëpie dracaena. Poligrafi, ose detektori i gënjeshtrës, mat ndryshimin në frymëmarrjen, presionin e gjakut, aktivitetin e pulsit dhe djersitjen e njerëzve të shkaktuar nga stimujt emocionalë. Ndryshimi në djersitje njihet si përgjigje galvanike e lëkurës ose refleks psikogalvanik (PGR). Rezultatet zbulohen në tabelën e shiritit të poligrafit nga një stilolaps që bën vija në letër sipas aktivitetit elektrik të subjektit.

Backster arsyetoi se kur uji të mbërrinte në gjethen e bimës, rezistenca do të ulej dhe gjurmimi do të ngrihej. Ndodhi e kundërta. Një studim i tabelës zbuloi një gjurmim tipik të një njeriu të ngacmuar emocionalisht. Si mund të ketë një bimë përgjigje emocionale? I intriguar, Backster vendosi të provojë parimin e kërcënimit ndaj mirëqenies duke djegur gjethen e bimës me një shkrepëse. Në çastin që mendoi të ndizte shkrepësen, pati një ndryshim dramatik në gjurmimin e PGR. Ai ishte disa metra larg bimës dhe as nuk e kishte ndezur shkrepësen dhe megjithatë stilolapsi po kërcente nëpër tabelën e shiritit.

Duke ndjekur qasjen e kërcënimit ndaj mirëqenies, Backster hodhi disa karkaleca deti në ujë të valë. Edhe një herë bima tregoi agjitacion të madh. Ai pyeti veten nëse qelizat janë në gjendje të transmetojnë disa lloj sinjalesh shqetësimi në qelizat e tjera të gjalla. Një qasje shkencore e planifikuar me kujdes ishte e nevojshme.

Backster përcaktoi se mund të shmangte mundësinë e gabimit njerëzor duke automatizuar eksperimentet e tij. Ai ndërtoi makineri që ishte programuar të vriste karkalecat në mënyrë të rastësishme, me kohën e regjistruar saktësisht nga makinat. Asnjë njeri nuk qëndroi në ambientet. Shkencëtarët kryesorë ranë dakord që sistemi nuk mund të kritikohej.

Elektrodat u ngjitën në tre bimë të veçanta në dhoma të veçanta dhe larg zonës ku karkalecat do të vriteshin duke u hedhur automatikisht në ujë të nxehtë. Leximet e poligrafit zbuluan se përgjigja emocionale nga bimët ndodhi në çastin e saktë të vdekjes së karkalecave. Ky eksperiment është përsëritur shumë herë nga Backster dhe të tjerë, të gjithë duke përdorur rastësues të sofistikuar, programues, pajisje të mekanizuara dhe rezultatet kanë qenë gjithmonë të njëjta. Rezultate të barabarta janë marrë duke dëmtuar ose shkatërruar forma të tjera jete gjatë

monitorimit të reaksioneve të bimëve ndaj ngjarjeve. Ne konfirmuam joformalish testet e kërcënimit ndaj mirëqenies në Fondacionin Menninger, dhe më vonë me një poligraf të modifikuar në laboratorin tonë të garazhit.

Backster zbuloi se sistemi shqisor i papërcaktuar ose aftësia e perceptimit në jetën qelizore nuk mund të bllokohej nga një ekran Faraday (i cili parandalon depërtimin elektrik) ose nga mburoja plumbi. Sinjali vazhdoi, i iniciuar, dukej, nga një forcë përtej spektrit tonë elektrodinamik.

Duke shërbyer me Backster në këshillin këshillimor të Fondacionit të Kërkimeve Ernest Holmes, patëm mundësinë ta vizitojmë kohët e fundit. Ai na tha se forca dukej të ishte një sinjal jete i dyshimtë që mjaft mundësisht mund të lidhte të gjithë krijimin. Hipoteza e tij e punës është se të gjitha format e jetës janë të lidhura përmes ndërgjegjes në nivel qelizor—që bimët si dhe njerëzit dhe kafshët mund të komunikojnë me njëri-tjetrin në një nivel shumë më të lartë se çdo formë telepatie e njohur tani.

Distanca me sa duket nuk është pengesë. Bima e shtëpisë së një miku u la me Backster dhe ai zbuloi se bima u ngacmua shumë kur pronari i saj u vu nën stres gjatë uljes së avionit të saj në Cincinnati. Backster që atëherë ka mbajtur një regjistër të saktë me një kronometër sa herë që mungon nga laboratori i tij në New York. Momentet e tij të ngacmimit, stresit, etj., përkojnë me gjurmimet e poligrafit të bimëve të tij. Pavarësisht se sa larg është, kur mendon të kthehet në zyrën e tij, bimët përgjigjen me eksitim. Është interesante të vërehet se bimët jo vetëm që tregojnë dashuri për ata që kujdesen për to, por edhe frikë nga të huajt dhe ata që i kanë dëmtuar. Backster e testoi këtë pikë disa herë duke luajtur rolin e "djalit të mirë" dhe duke e lënë asistentin e tij, Bob Henson, të luajë rolin e zuzarit. Sa herë që Backster priste gishtin ose dëmtonte veten gjatë punës në laboratorin e tij, bimët e tij do të përgjigjeshin me keqardhje të madhe.

Me pak fjalë, eksperimentet e Backster kanë ofruar prova se bimët—megjithëse besohet se janë pa nerva—regjistrojnë frikë, ankth, lehtësim dhe kënaqësi. Por gati tre të katërtat e një shekulli më parë, shkencëtari kryesor fizik i Indisë, Sir Jagadis Chandra Bose, deklaroi: "Dashuria, urrejtja, gëzimi, frika, kënaqësia, dhimbja, ngacmueshmëria, trullosja dhe përgjigjet e panumërta të përshtatshme ndaj stimujve janë aq universale në bimë sa në kafshë."

Deklarata e Dr. Bose nuk ishte një spekulim i kotë. Indiani i parë që fitoi dallim ndërkombëtar në fizikë, psikologji dhe fiziologji, ai demonstroi se mbretëria bimore është e gjallë me ndjeshmëri përmes përdorimit të Crescografit të tij—i projektuar për të matur dhe regjistruar impulse nervore në kafshë—i cili zbuloi se bima shfaq përgjigje ngacmuese ndaj stimulimit mekanik dhe i nënshtrohet ndryshimeve fiziologjike identike me ato në indet e kafshëve. Duke përdorur Regjistruesin e tij Rezonant, i cili mat shpejtësinë e transmetimit të përgjigjes ngacmuese, dhe Regjistruesin Lëkundës, i cili regjistroi pulsimet e bimës Telegraf, Bose demonstroi ngjashmërinë midis impulseve të bimëve dhe rrahjeve të pulsit të zemrës së kafshëve.

Bose tregoi se kur një bimë shpohej me një gjilpërë, shkalla e rritjes së saj u ulej menjëherë në një të katërtën dhe se duheshin rreth dy orë që bima të shërohej. Ai demonstroi se një stimul elektrik i dobët shkaktoi një ndryshim pozitiv në pulvinus (ai sillet shumë si një muskul tkurrës në një kafshë) të një bime dhe se një stimul i fortë nxiti një ndryshim elektrik negativ. Ai e

konsideroi tonin pozitiv si të këndshëm për bimën dhe negativin si të pakëndshëm ose të dhimbshëm.

Në "Autobiografia e një Jogi", Paramahansa Yogananda tregon se si ai e pa Bose të shponte një instrument të mprehtë nëpër një pjesë të një fierit. Duke parë hijen e fierit në ekranin e Crescografit, i cili mund të zmadhonte impulset 10 milion herë, ai e pa fierin të dridhej në mënyrë spazmatike në çastin e lëndimit dhe më pas e pa atë të vdiste, duke u dridhur dhunshëm, ndërsa Bose priste nëpër kërcell.

Kardiografi Rezonant i Bose mati pulsime të pafundme në bimë, kafshë dhe njerëz me shpejtësinë e një të qindtës së sekondës. Sipas Patrick Geddes, një profesor i botanikës që shkroi "Jeta dhe Vepra e Sir Jagadis C. Bose", Dr. Bose zhvilloi kardiografin me shpresën se instrumenti do të çonte në viviseksion në bimë në vend të kafshëve.

Fuqia e lutjes në bimë është demonstruar shumë herë. Ndoshta kërkimi më i plotë në këtë fushë është kryer nga Reverend Franklin Loehr, i cili themeloi Fondacionin e Kërkimeve Fetare të Amerikës për këtë qëllim. Eksperimenti i tij trevjeçar në të cilin 150 persona bënë mbi 700 eksperimente njësi dhe bënë më shumë se 100,000 matje, demonstroi se lutja mund të ndikojë në shëndetin dhe rritjen e bimëve. Rezultatet e tij u botuan në bestsellerin, "Fuqia e Lutjes në Bimë".

Pasi lexoi për eksperimentet e Loehr, Dr. Robert Miller, një inxhinier kimik nga Atlanta dhe ish-profesor në Institutin e Teknologjisë të Gjeorgjisë, vendosi të shqyrtojë fuqinë e lutjes në distanca të gjata në bimë. Ai përdori një transduktor rrotullues elektromekanik dhe regjistrues shiritash për të matur rritjen e bimëve. Dr. Ambrose dhe Olga Worrall, shërues të njohur, u kërkuan të luteshin për bimët nga shtëpia e tyre në Baltimore, rreth gjashtëqind milje larg. Gjatë një periudhe 11-orëshe, bimët u rritën me një shpejtësi prej 52.5 milje në orë—mbi 800 për qind shkalla normale.

Dr. Bernard Grad, biokimist dhe profesor i psikiatrisë në Universitetin McGill në Montreal, është bërë i njohur ndërkombëtarisht për eksperimentet e tij me efektet e "vendosjes së duarve" dhe veçanërisht efektin telekinetik në rritjen e bimëve. Pasi gjeti një shërues shumë të aftë në personin e Oskar Estebany, një ish-kolonel në ushtrinë hungareze, Grad kaloi shtatë vjet duke hetuar natyrën e fuqisë së Estebany. Eksperimentet përfshinin mbajtjen e farave në duart e shëruesit për disa minuta përpara mbjelljes dhe mbajtjen e një ene me ujë që më pas u derdh në grupe eksperimentale farash. Në çdo rast farat "e trajtuara" kishin një shkallë më të lartë të mbirjes dhe tejkaluan farat e patrajtuara.

Këto eksperimente do të dukeshin se mbështesin thënien e vjetër të "gishtit të gjelbër" që disa njerëz duket se kanë një aftësi për të rritur bimë. Luther Burbank deklaroi gjysmë shekulli më parë, "...një person do të mbjellë një lule, do të kujdeset për të me kujdes dhe ajo do të thahet. Por nën kujdes të njëjtë fizik, një person i dytë mund të zhvillojë të njëjtën lule në një bimë të shëndetshme lulëzuese. Sekreti... është dashuria."

Pyetja menjëherë bëhet se si një bimë mund t'i përgjigjet dashurisë nëse nuk mund të ndjejë? A gjeneron shprehja e dashurisë ose kujdesit ndonjë forcë energjie ende të panjohur ndaj të cilës

bima përgjigjet? Është e qartë se eksperimentet e mësipërme demonstrojnë se një forcë e panjohur dhe e padukshme mund të ndryshojë sjelljen e bimëve, ndonjëherë në mënyrë drastike. Gjëja e rëndësishme është se kur i shikoni këto dhe eksperimente të tjera, që do të përmenden më vonë në këtë kapitull, në lidhje me kërkimin e piramidës, mund të shihen disa paralele interesante. Farat dhe bimët e vendosura brenda hapësirës së piramidës sillen ndryshe nga ato jashtë kësaj hapësire.

Në eksperimentet tona të hershme me bimët brenda modeleve të piramidave, vumë re një ndryshim të rëndësishëm në shkallën e rritjes së bimëve eksperimentale dhe bimëve kontrolluese të vendosura jashtë piramidave. Këto vëzhgime na bënë të besojmë se një forcë energjie e kapur ose e gjeneruar nga piramida po ndikonte te bimët. Ne pyetëm veten nëse ky efekt mund të vërehej me përdorimin e fotografisë me interval kohor. Ajo që pamë—dhe më pas u treguam një numri vëzhguesish shkencorë dhe laikë—ishin bimë që rrotulloheshin në një vallëzim simfonik sikur të orkestroheshin nga një dirigjent i padukshëm.

Filmi ynë i parë tregoi një luledielli afërsisht gjashtë inç i gjatë, i hollë, me dy gjethe të formuara mirë të vendosura në qendër të një piramide xhami në nivelin e Dhomës së Mbretit, një e treta e distancës nga baza në kulm. Bima ndoqi një lëvizje ciklike lindje-perëndim. Ajo u përkul në lindje duke prekur pothuajse bazën, përshkoi një gjysmërreth në jug dhe përsëri në perëndim dhe më në fund u drejtua në vertikale përpara se të niste përsëri vallëzimin. Lëvizja u përsërit çdo dy orë sipas një blloku të vendosur pranë bimës. Fotografia me interval kohor është përdorur disa herë gjatë një periudhe dyvjeçare.

Për më shumë se dy vjet lëvizja lindje-perëndim nuk ndryshoi kurrë; gjithmonë modeli ishte i njëjtë. Pastaj papritmas në korrik 1974, lëvizja lindje-perëndim ndaloi dhe bimët filluan të lëviznin në një hark veri-jug. Ne hipotezuam se ndryshimi mund të shkaktohej nga variacionet në njollat e diellit ose flakët diellore. Kontrollet me meteorologët dhe agjencitë hapësinore, të cilat matin këto fenomene, nuk arritën të sigurojnë ndonjë të dhënë, megjithatë. Në këtë shkrim, nëntor 1974, lëvizja veri-jug vazhdon. Ne ndihemi të sigurt se ndryshimi radikal është i një rëndësie rëndësie dhe ne kemi spekuluar madje se bimët po monitorojnë disa modifikime në mjedisin tonë. Ne, natyrisht, po vazhdojmë hetimin tonë.

Bimët jashtë piramidave nuk tregojnë rrotullimet e atyre brenda. Fotografia me interval kohor zbulon se bimët janë "lule muri" që shmangin vallëzimin e bashkëmoshatarëve të tyre me sa duket të ngarkuar brenda piramidave.

Eksperimentet tona duket se tregojnë se ka një lloj ere kozmike që fryn nga perëndimi. Kur një ekran alumini vendoset në anën perëndimore të bimës brenda hapësirës së piramidës, bimët hezitojnë në rrotullimet e tyre dhe më pas ndalojnë së lëvizuri plotësisht derisa ekrani të hiqet ose derisa të rriten mbi ekran. Megjithatë, vetëm ajo pjesë mbi ekran lëviz, me pjesën e bllokuar që duket se është e frenuar. Për sa kohë që ekrani mbetet i varur vertikalisht në anën perëndimore të bimës, bima nuk vyshket dhe qëndron e shëndetshme, por çuditërisht e varur në limbo.

Me sa duket fusha e energjisë e kapur, e rritur ose e gjeneruar nga piramida përfshin një pjesë të spektrit elektromagnetik, për aq sa prania e ekranit të aluminit duket se bllokon një fushë force dhe pezullon lëvizjen e bimëve. Sipas hetimeve tona, alumini është i vetmi metal që shërben si

frenues. Alumini bëhet me një proces elektrik dhe mund të mendohet se ka një substancë elektrike. Ndoshta alumini prodhon një fushë negative ose shërben për të bllokuar fushën pozitive. Farat e vendosura në pjatëza në fletë alumini nuk mbijnë në katër ditë, megjithëse farat në pjatëza identike pa fletën e aluminit mbijnë në dy ditë. Pasi fleta ose ekrani është lënë në piramidë për rreth dy javë, ajo me sa duket ngopet me energji piramide dhe nuk shërben më si frenues. Megjithatë, e lënë jashtë një piramide për çdo gjatësi kohe, alumini humb ngarkesën e tij dhe kthehet në rolin e tij si frenues.

Kur një magnet futet brenda një piramide, bimët e vogla ndalojnë lëvizjen e tyre. Një magnet i vendosur pranë një luledielli gjashtë inç të gjatë ndaloi rrotullimet e bimës në nivelin e bazës, megjithëse maja e bimës vazhdoi të lëvizte. Kur magneti u hoq, bima rifilloi lëvizjet nga baza e kërcellit. Në mënyrë misterioze, kur bimët vendosen nën kube plastike, magnetët e përhershëm duket se frenojnë lëvizjen e bimëve kudo në piramidë, përveç atyre direkt nën kulm. Me fjalë të tjera, do të dukej se energjia është mjaft e fortë në atë vend për të kapërcyer një forcë kundërshtuese të drejtuar nga magneti.

Duke kujtuar përvojën e Dr. Bose se bimët e ushqyera me impulse të dobëta elektrike ishin të shëndetshme dhe të lumtura, ndërsa bimët e marra me nivele më të larta të ngarkesës elektrike u përkeqësuan, ne mund të hipotezojmë se ekranet e aluminit dhe magnetët priren të gjenerojnë një mbidozë të ngarkesave elektrike brenda hapësirës së piramidës tashmë të ngarkuar nga aktiviteti i fushës së saj. Do të dukej se është një çështje teprice që çon në abuzim, sepse eksperimentet me magnete të vendosura pranë bimëve që nuk përmbahen në hapësirën e piramidës tregojnë një rritje të rritjes së bimëve. Gjithashtu, mund të vërejmë se në rastin e elektroterapisë, marrësit paralajmërohen se doza të ulëta të elektricitetit mund të jenë të dobishme, por doza të larta mund të jenë të dëmshme.

Sa i përket gjenerimit të fushave elektrike të njohura, pesë hapësirat ose dhomat e hapura mbi Dhomën e Mbretit në Piramidën e Madhe mund t'i sigurojnë Dhomës së Mbretit një efekt të ngjashëm me kondensatorin dhe cilësitë elektrike që shkojnë me një kondensator. Graniti i përdorur në shumë pjesë të piramidës erdhi nga Asuani dhe ka një cilësi piezoelektrike të ngjashme me kuarc.

Sjellja e një luledielli—e vëzhguar me anë të fotografisë me interval kohor—dukej se ishte shumë njerëzore në tërheqjen e saj ndaj arit. Një rrotullim flete ari 22-karatësh u vendos brenda piramidës dhe bima u zgjat shumë për t'u mbështjellë rreth fletës. Më në fund u lëkund ...përsëri në drejtimin e kundërt, por jo aq larg sa zakonisht dhe u kthye shpejt për të përqafuar fletën.

Anton Mesmer, i ndikuar shumë nga shkrimet e mjekut të shekullit të gjashtëmbëdhjetë Paracelsus, besonte se bimët dhe yjet lëshonin një lëng magnetik të hollë dhe të padukshëm që ndikonte në shëndetin dhe mirëqenien e njeriut. Ai iu referua kësaj force si "magnetizëm shtazor". Pas vdekjes së Mesmerit në vitin 1815, pasuesit e tij e quajtën veten magnetizues. Në vitin 1841 një shkencëtar dhe magnetizues francez, Charles Lafontaine, nisi një seri eksperimentesh bimore për të përcaktuar nëse magnetizmi i trupit që Mesmer besonte se mund të gjeneronte dhe përdorte për shërim mund të kishte një efekt në format më të ulëta të jetës.

Lafontaine bëri kalime mbi një pelargonium në zhdukje. Jo vetëm që bima rifitoi jetën, por u rrit më e madhe dhe lulëzoi më shumë se pelargoniumet e tjera aty pranë. I emocionuar nga suksesi i Lafontaine, një nga bashkëpunëtorët e tij, Dr. Picard, mori rezultate të ngjashme me një pemë pjeshke. Eksperimentues të tjerë që punonin me Lafontaine gjithashtu prodhuan shërim të një natyre tronditëse me pemë frutore dhe morën më shumë fruta sesa nga pemët kontrolluese në të njëjtat parcela.

Në kohën e tanishme Motra Justa Smith, enzimologe dhe kryetare e departamentit të kimisë së Kolegjit Rosary Hill në Buffalo, New York, është përfshirë thellësisht në studimin e efektit të forcës që buron nga duart e një shëruesi në enzima.

Dr. Smith ka demonstruar se fushat magnetike rrisin aktivitetin e enzimave ndërsa drita ultravjollcë e dëmton atë. Ajo tani po punon me Estebany në shqyrtimin e fushës së tij të forcës dhe efekteve të saj në krahasim me një fushë të lartë magnetike. Duke përdorur katër kontejnerë enzimash, shishja kontrolluese e patrajtuar mbetet në të njëjtën temperaturë me duart e Estebany; shishja e dytë mbahet nga Estebany për shtatëdhjetë e pesë minuta; shishja e tretë përmban enzima të dëmtuara nga drita ultravjollcë, dhe Estebany e trajton këtë shishe njësoj si të dytën. Kontejneri i katërt i enzimave është i ekspozuar ndaj një fushe të lartë magnetike prej 8,000 deri në 13,000 gauss. Fusha magnetike e tokës është matur në më pak se një gauss.

Një eksperiment i tillë u krye çdo ditë për një muaj dhe Dr. Smith zbuloi një rritje të rëndësishme në aktivitetin e enzimave të shisheve të trajtuara në krahasim me kontrollet. Enzimat e dëmtuara nga drita ultravjollcë dhe më pas të trajtuara nga Estebany u zbuluan se ishin "shëruar" dhe u kthyen në aktivitet normal. Dhe me rëndësi të konsiderueshme ishte zbulimi i Dr. Smith se aktiviteti i enzimave në shishen e trajtuar nga Estebany ishte i njëjtë me shishet e ekspozuara ndaj një fushe magnetike prej 13,000 gauss.

Pyetja që po bën Motra Justa Smith është nëse forca e rrezatuar nga Estebany—dhe shërues të ngjashëm—dhe fusha e ngarkuar magnetikisht është e njëjta forcë që normalisht nxit shërimin. Ajo gjithashtu shërben si drejtoreshë e Institutit të Dimensioneve Njerëzore në Rosary Hill, i cili është i përfshirë në kërkime shkencore të dimensioneve të panjohura të potencialit të njeriut. Një nga projektet e institutit është të matë efektet e ESP në bimë. Ai po kryhet nga Dr. Douglas Dean, i huazuar nga Kolegji i Inxhinierisë Newark. Subjektet përqendrohen në rritjen e farave të elbit dhe Dr. Dean ka zbuluar se studentët që demonstrojnë rezultatet më të larta të ESP janë në gjendje të rritin bimët më të mëdha.

Që rritja dhe shërimi nisen nga të njëjtat fusha force nuk është surprizë për askënd, por pyetja e ngritur nga kërkimi i piramidës është nëse energjia me sa duket e disponueshme brenda hapësirës së piramidës është e të njëjtës natyrë. Ka disa prova që tregojnë se ajo ka veti të ngjashme: rritje të bimëve, aktivitet bakterial dhe enzimatik dhe tregues të cilësive të shtuara shëruese, të përshkruara diku tjetër në këtë libër.

Shumica e literaturës mbi piramidat sugjeron që farat mbijnë më shpejt dhe bimët rriten më shpejt kur vendosen brenda piramidave. Max Toth dhe Greg Nielsen deklarojnë në në librin e tyre, "Fuqia e Piramidës", "Hortikulturistët kanë zbuluar se farat që u vendosën brenda një piramide përpara mbjelljes mbijnë më shpejt dhe prodhojnë një bimë më të fortë dhe më të

shëndetshme në një periudhë më të shkurtër kohe sesa farat që nuk ishin përpunuar në një piramidë."

Tenny Hale, një psikosenzitive nga Oregoni, pretendon se la një prerje bimore jashtë ujit në një piramidë për pesë ditë dhe ajo mbeti gjallë. E nxjerrë nga piramida dhe e vendosur në ujë për të zënë rrënjë, prerja vdiq në gjysmë ore.

Disa eksperimentues kanë raportuar rritje të rritjes së bimëve duke trajtuar ujin në një piramidë për një javë ose më shumë përpara se ta përdorin për të ujitur bimët e shtëpisë.

Ne kemi pasur rezultate të shkëlqyera me domate duke i rritur ato në piramidë për dy javë përpara mbjelljes jashtë. Këto domate të veçanta prodhuan shumë më tepër se një numër i barabartë bimësh kontrolluese. Një bimë në fakt kishte më shumë se 100 domate në të njëjtën kohë. Një grup tjetër domatesh u rrit mirë për një kohë pasi u nisën në një piramidë. Më vonë insektet i sulmuan ato, kështu që vendosëm një kornizë të sheshtë të mbuluar me ekran të galvanizuar mbi një shtyllë metalike dhe e ngulëm në tokë pranë njërës prej bimëve me shpresën se do të gjeneronte një fushë magnetike rreth bimës. Ajo u rrit në më shumë se nëntë këmbë e gjatë dhe prodhoi domate tetë këmbë nga toka. Ndërkohë, pjesa tjetër e bimëve ngordhi.

Por rezultatet nuk janë gjithmonë të qëndrueshme. Ashtu si me llojet e tjera të eksperimenteve, modele të çrregullta herë pas here u zhvilluan dhe rezultate të kundërta ndonjëherë u morën nga eksperimente identike dhe ku të gjitha variablat mbetën të njëjta. Për shembull, farat nuk mbijnë gjithmonë brenda piramidave dhe ndonjëherë mbijnë më ngadalë se bimët kontrolluese jashtë.

Në një eksperiment morëm katër tabaka dhe vendosëm nga dy fara secila fasule lima, fasule pinto dhe luledielli në peceta letre të palosura. Një tabaka u lag me ujë të zakonshëm të rubinetit, një me ujë D-qelizë (D-qelizat diskutohen diku tjetër në libër), një me ujë piramide dhe një tabaka u lag me ujë rubineti dhe u vendos brenda fushës së oshilatorit me shumë valë për një minutë. Farat e trajtuara nga MWO mbijnë dhe u rritën tre herë më shpejt se farat në tabakat e tjera. Pati pak ndryshim në mbirjen dhe shkallën e rritjes së farave në tabakat e tjera.

Disa njerëz na kanë pyetur për këshillën e ndërtimit të serave në formën e piramidës. Ne kemi sugjeruar që duhet të bëhen kërkime shtesë përpara se të investojnë. Ndërsa bimët shpesh lulëzojnë brenda piramidave, ndonjëherë nuk lulëzojnë. Disa verbina të vendosura në piramida në kohë të ndryshme përfunduan shpejt në secilin rast. Kemi zbuluar se kërpudhat zgjasin vetëm një kohë shumë të shkurtër. Domatet e vendosura në tokë që dikur shërbenin si baza për piramidat e jashtme gjithmonë ngordhnin. Herë pas here një bimë brenda një piramide do të ndalojë së rrituri dhe do të qëndrojë ashtu për ditë sikur të ishte e varur në kohë.

Mund të hipotezohet se arsyeja pse bimët ndonjëherë rriten shumë më mirë dhe herë pas here më keq brenda piramidave ose kur trajtohen me ujë piramide varet nga sasia e energjisë së dobishme të pranishme ose të gjeneruar. Kur bimët vonohen ose ngordhin, mund të jetë rezultat i një ngarkese elektrike shumë të madhe ose, ndoshta, për shkak të pranisë së energjisë negative të një natyre të caktuar. Është treguar se një rrymë e dobët elektrike do të rrisë rritjen dhe një ngarkesë e fortë do të frenojë rritjen siç u përmend, dhe eksperimenti ynë me mbirjen e farave të trajtuara nga MWO do të dukej se e konfirmon këtë.

As nuk janë të gjitha vendet brenda piramidës të barabarta. Ndërsa ne parashikuam që rritja mund të ndodhte maksimalisht kur bima të vendosej në vendndodhjen e Dhomës së Mbretit, kjo nuk rezultoi të ishte kështu. Në çdo rast, bima më afër kulmit të piramidës kishte shkallën më të shpejtë të rritjes. Këto vëzhgime dukeshin se forconin teoritë ekzistuese se energjia rrjedh lart dhe jashtë kulmit të piramidës.

Literatura e Piramidës së Madhe është e mbushur me referenca ...ndjenja të ngarkesës elektrike ose pranisë së një fushe energjie të lartë ndërsa qëndronin në majë të strukturës së madhe. Ata që e kanë pasur këtë përvojë i kanë regjistruar reagimet e tyre në mënyra të ndryshme, nga ndjenja "aq të ngarkuar sa e imagjinoja veten si një fener drite", deri te "u ndjeva aq i konsumuar nga fusha e energjisë sa më duhej të zbrisja ose të humbisja shqisat". Megjithatë, ka pasur nga ata që janë ngjitur dhe kanë përmendur vetëm pamjen nga maja. Herë pas here ka referenca për të parë një aureolë rreth majës së Piramidës së Madhe ose një ndriçim në kulm. Disa parashikues kanë raportuar se ndjejnë një rrjedhë energjie nga kulmi i modeleve të piramidave. Një mbrëmje, ndërsa po rreshtonim një piramidë në aksin veri-jug me një busull, zbuluam se kur busulla mbahej mbi kulm, gjilpëra lëkundej në mënyra të çrregullta të egra. Stabilizimi i busullës në majë të strukturës nuk arriti ta qetësonte gjilpërën. Por përpjekjet për të dublikuar këtë sjellje kanë prodhuar vetëm lëvizje të vogla të gjilpërës ose aspak.

Aeroplanët janë paralajmëruar të mos fluturojnë mbi piramidat për shkak të rrezeve që rrjedhin lart nga kulmi. Është raportuar nga pilotët që fluturojnë mbi struktura se instrumentet dalin jashtë funksioni.

Nëse Piramida e Madhe u ndërtua për të prodhuar një rrjedhë energjie drejt dhe përtej kulmit, dikush pyet veten se drejt cilit objekt ishte drejtuar energjia. Si ndryshon cilësia dhe sasia e kësaj energjie nga ajo e prodhuar në Dhomën e Mbretit ose pjesë të tjera të Piramidës? Përgjigjet për këto dhe shumë pyetje të tjera që na vijnë ndërmend duhet të mbështeten në hetime që ende duhen kryer.

I ndjeri Verne L. Cameron nga Riverside, California, hulumtoi format e piramidave më shumë se njëzet vjet më parë. Një nga vizatimet në fletoren e tij personale tregoi një rrjedhë energjie përmes piramidës lart përmes kulmit.

Për të matur ndryshimet, nëse ka, të rritjes së bimëve në vende të ndryshme të piramidës, ne vendosëm të kryejmë një seri eksperimentesh. Çdo eksperiment filloi duke vendosur 50 fara luledielli në letër thithëse të palosur. Letra u lag dhe u vendos brenda kavanozëve me grykë të gjerë. Letër e lagur u vendos mbi grykën e kavanozëve për të lejuar oksigjenin. Farat u lanë të mbijnë dhe të rriten në tre të tetat e inçit. Më pas filizat u transplantuan në vazo plastike një e një çerek inç të mbushura me tokë për vazo. Vazot u fiksuan me tel hekuri për fotografi në mënyrë që të mund të varen brenda piramidës. Çdo filiz u ujit me pesë gram ujë rubineti në kohën e mbjelljes dhe në orën 8 të mëngjesit çdo ditë të testeve. Tabela e mëposhtme tregon rritjen e bimëve dhe Figura 1 tregon vendndodhjet e tyre përkatëse brenda piramidës:

1-rë 2-të 3-të 4-të 5-të 4

Fillim	Dita 1	Dita 2	Dita 3	Dita 4	Dita 5
A 3/8"	11/2"	23/8"	4-1/16"	5-9/16"	7J/4"
B 3/8"	15/16"	1"	VA"	VA"	2>/2"
C 3/8"	1-5/16"	13/8"	1%"	2-3/16"	3-3/16"
D 3/8"	15/16"	%"	1-1/16"	l 3/8"	2"
E 3/8"	1"	1-1/16"	1-3/16"	13/8"	1-7/16"
F 3/8"	5/16"	?4"	VA"	VA'	VA" *
G 3/8"	7/16"	VA"	134"	1W	2%"
H 3/8"	V2"	5/8"	1-3/16"	2V4*	3-1/16"

Është interesante të vërehet se ndërsa bimët në majë u rritën më shpejt, bimët e varura gjysmë midis kulmit dhe nivelit të Dhomës së Mbretit u rritën më pak se të dyja. Rritja më e vogël u tregua nga bimët e vendosura në dyshemenë e piramidës dhe të vendosura sa më afër anëve që pjerrësia do të lejonte.

Të gjitha bimët u vendosën në një rrafsh që shtrihej nëpër piramidë nga qendra e anës jugore. Në mënyrë që të kishte më pak mundësi të ndryshimeve të lagështisë ose temperaturës në vendndodhjet e ndryshme në piramidë, një ventilator qarkullues 18 inç u vendos dhjetë këmbë në perëndim të piramidës ...piramidës dhe një ventilator tjetër i ngjashëm u vendos dhjetë këmbë në lindje të piramidës. Gjithashtu, një vrimë ventilimi katër inç katrore u bë në kulmin e piramidës.

Mund të jetë mirë që piramida nuk është forma më e mirë e mundshme për të rritur bimë. Ne kishim biseduar me dy eksperimentues që pretendonin shkallë të larta të rritjes së bimëve me përdorimin e koneve. Ne vendosëm të testojmë piramidën kundër dy formave të tjera. Ne ndërtuam një me tre anë me anët e pjerrëta në të njëjtin gradë si piramida standarde. Baza ishte nëntë e tre të tetat inç katrore; anët tetë e shtatë të tetat inç dhe një lartësi kulmi pak më shumë se gjashtë inç. Një inç e gjysmë u hoq nga kulmi për të lejuar një vazo të vogël plastike të varej nga maja. Një kon u ndërtua nga i njëjti material me një diametër baze prej dhjetë inç dhe lartësi prej dhjetë inç. Dy inç u prenë nga maja për të varur një vazo. Piramida standarde kishte një lartësi kulmi prej gjashtë inç dhe një inç e gjysmë u hoq nga maja.

U kryen pesë teste mbi rritjen e bimëve. Mesataret ishin si më poshtë:

Lartësia e Bimës në 1-rë 2-të 3-të 4-të 5-të

Forma	Fillimi	Dita1	Dita2	Dita3	Dita4	Dita5
4-anëshe	3/8"	15/16"	21/2"	4 3/16"	5%"	1W
3-anëshe	W	VA"	25/s"	43/s"	5-11/16"	W%"
Kon	W	17/16"	23/8"	4V4"	6"	8 3/s"

Jo vetëm që rritja ishte më e madhe me konin, e dyta me piramidën me tre anë dhe e fundit me piramidën standarde, por ky renditje u ndoq në secilin nga testet.

Në fletoren e tij, Cameron tregon përvojat e tij me efektet e koneve në rritjen e bimëve.

"Përfundimisht vura gjashtë kone alumini me bazë të mbyllur njëzet e dy inç në një pemë të madhe pas shtëpisë sime. Një tel i vetëm nxori energjinë nga kulmi i secilit të lidhur me bazën e tjetrit. Kjo e mbajti energjinë në një rrugë qarkulluese, pasi secili mblodhi më shumë energji dhe e ushqeu atë në qark. Energjia e tepërt më pas u çua poshtë një teli tjetër në një jastëk të zakonshëm gërryes prej rrjete bakri të kuzhinës.

"Në fillim i përdora konet me fundet e hapura, por më vonë zbulova se një kon me një fletë të hollë alumini që mbulonte fundin ishte afërsisht po aq i fuqishëm sa tre me baza të hapura. Gjithashtu zbulova se koni nuk duhet të jetë jashtë, por mund të varet mjaft lart në mur, brenda shtëpisë.

"Gjatësia e telit përçues nuk është e rëndësishme (rryma nuk është e shqetësuar ta lërë atë). As madhësia e telit nuk është e rëndësishme.

"Në një test rasti vura një kon në gardhin e kopshtit dhe e çova telin në të dhe përgjatë, poshtë një rreshti farash rrepkash—gjysmën e gjatësisë së rreshtit. Farat që nuk ishin mbi telin e varrosur dolën normalisht dhe u rritën mirë, por ato të mbjella mbi tel pothuajse të gjitha dështuan. Bimët e pakta të mbijetuara shpejt u vyshkën ose nuk u zhvilluan." Përsëri, duket se kemi një tepricë energjie që ndikon negativisht në rritjen e bimëve. Cameron kishte përdorur konet, individualisht, për të prodhuar një rritje në shkallën e rritjes. Mund të vërehet gjithashtu se në eksperimentet e Cameron me serinë e koneve u përdor materiali alumini.

Wilhelm Reich, i cili punoi me fusha të veçanta energjie, iu referua kësaj energjie si "orgon", një energji kozmike që u bindet ligjeve funksionale dhe jo mekanike. Ai ndërtoi akumulatorë orgoni të njohur si "oraccus". Me këto oraccus, Reich dhe të tjerë demonstruan ekzistencën dhe efektet e energjisë orgon. Ndërsa puna e Reich diskutohet diku tjetër në libër, mund të vërejmë në këtë kapitull mbi bimët se eksperimentuesit kanë raportuar rritje të shpejtë dhe të fuqishme të bimëve në oraccus. Oraccu është përgjithësisht një kuti me gjashtë anë me të gjitha anët të bëra nga shtresa alternative të materialeve organike dhe joorganike. Në në librin e tij, "Biopatia e Kancerit", Reich vëren se "Një infuzion bari nuk zhvillon protozoa, ose shumë pak, kur mbahet që nga fillimi në akumulatorin e orgonit. Është e qartë se energjia e orgonit ngarkon indin e barit dhe parandalon shpërbërjen e tij në protozoa."

Studimi i fushave të energjisë që marrin pjesë, por gjithashtu shtrihen jashtë spektrit elektromagnetik—qoftë t'u referohemi atyre si kozmike, pranike, odike, psikotrope ose orgonike—na kanë sjellë në një vend ku përballemi me ndërgjegjen nën nivelin qelizor. Shqyrtimi i bimëve ka luajtur një rol integral në hetimin e këtyre energjive të panjohura dhe shprehjen e tyre përmes kanaleve emocionale dhe mendore. Duket se ka një lidhje të ngushtë midis bimëve dhe qenieve njerëzore, një marrëdhënie që shkon shumë përtej ndarjes së substancave kimike.

Transferimi i energjisë dhe komunikimi midis njerëzve dhe bimëve ka qenë nën shqyrtim të ngushtë nga Dr. Marcel Vogel që kur lexoi për eksperimentet e Backster. Vogel është një kimist i lartë kërkimor me International Business Machines dhe marrës i një numri çmimesh shkencore. Ai i vërtetoi vetes se energjia e drejtuar nga mendja mund të ndikojë në fushat e energjisë së bimëve duke mbajtur një gjethe të këputur bredhi të gjallë dhe të gjelbër për katër javë duke i dërguar energji mendore, ndërsa një gjethe kontrolluese u dehidratua dhe u bë kafe në pak ditë.

Vogel është i mendimit se kristalet sillen në një gjendje të ngurtë ekzistence nga para-forma, ose imazhe fantazmë të energjisë së pastër që parashikojnë të ngurtat. Siç është demonstruar se bimët marrin qëllime nga qeniet njerëzore, Vogel arriti në përfundimin se qëllimi prodhoi një lloj fushe energjie.

Në pranverën e vitit 1971, Vogel nisi eksperimente për të përcaktuar momentin e saktë kur një bimë hyri në komunikim të regjistrueshëm me një subjekt njerëzor. Ai ngjiti një galvanometer, i cili prodhoi një vijë bazë të drejtë, në një filodendron. Ai qëndroi përpara bimës, u relaksua, mori frymë thellë dhe dërgoi mendime të dashura dhe të dashura drejt bimës, ashtu siç do të bënte dikush drejt një miku. Sa herë që Vogel e kryente këtë eksperiment, një seri oshilacionesh në ngjitje përshkruhej në tabelë nga mbajtësi i stilolapsit. Vogel deklaroi se gjatë këtyre kohërave ai mund të ndjente, në pëllëmbët e duarve të tij, një derdhje energjie nga bima.

Mund të jetë me rëndësi të vërehet paralelet midis sjelljes së rastësishme të çrregullt të bimëve të vendosura brenda piramidave dhe faktit që Vogel zbuloi se disa filodendronë u përgjigjën më shpejt se të tjerët, disa më qartë dhe se jo vetëm bimët, por gjethet individuale demonstruan sjelljen e tyre unike. Ai zbuloi se bimët kalojnë nëpër faza aktiviteti dhe joaktiviteti, duke u shfaqur shumë të energjizuara ose të eksituara ndonjëherë dhe të ngadalta ose te mërzitura në kohë të tjera.

"Nga përvojat e tij, Vogel e dinte se mjeshtrit e artit të Joga-s dhe mësuesit e formave të tjera të meditimit të thellë si Zen, nuk janë të vetëdijshëm për ndikimet shqetësuese rreth tyre kur janë në gjendje meditative," deklarojnë Peter Tompkins dhe Christopher Bird në "Jeta e Fshehtë e Bimëve". "Një elektroencefalograf merr nga ata një grup valësh truri mjaft të ndryshëm nga kur të njëjtët persona janë të vëmendshëm ndaj botës së përditshme rreth tyre. U bë më e qartë për Vogel se një gjendje e caktuar e përqendruar e ndërgjegjes nga ana e tij dukej se bëhej një pjesë integrale dhe balancuese e qarkut të kërkuar për të monitoruar bimët e tij. Një bimë mund të zgjohej nga përgjumja në ndjeshmëri duke hequr dorë nga gjendja e tij normalisht e vetëdijshme dhe duke u fokusuar një pjesë me sa duket ekstra-ndërgjegjeshme e mendjes së tij në nocionin e saktë se bima të jetë e lumtur dhe të ndihet e dashur, që të bekohet me rritje të shëndetshme. Në këtë mënyrë, njeriu dhe bima dukeshin se ndërvepronin dhe, si një njësi, merrnin ndjesi nga

ngjarjet, ose palët e treta, të cilat u bënë të regjistrueshme përmes bimës. Procesi i ndjeshmërisë së vetes dhe bimës, zbuloi Vogel, mund të zgjasë vetëm disa minuta ose deri në gjysmë ore.

"I pyetur për të përshkruar procesin në detaje, Vogel tha se së pari ai qetëson përgjigjet shqisore të organeve të trupit të tij, pastaj ai bëhet i vetëdijshëm për një marrëdhënie energjike midis bimës dhe vetes së tij. Kur arrihet një gjendje ekuilibri midis potencialit bioelektrik të bimës dhe vetes së tij, bima nuk është më e ndjeshme ndaj zhurmës, temperaturës, fushave normale elektrike që e rrethojnë ose bimëve të tjera. Ajo i përgjigjet vetëm Vogel, i cili e ka akorduar veten në mënyrë efektive me të—ose ndoshta thjesht e ka hipnotizuar atë."

Duke shërbyer me Vogel në Komitetin Këshillimor të Fondacionit të Kërkimeve Ernest Holmes (i njëjti komitet në të cilin shërben Backster), unë (Schul) pata mundësinë të vizitohem me të një mbrëmje për eksperimentet e tij.

"Unë besoj se kemi demonstruar se njeriu mund të komunikojë me jetën bimore," më tha ai. "Bimët janë objekte të ndjeshme, të gjalla. Ndërsa ato mund të mos shohin ose të dëgjojnë në kuptimin njerëzor, ato janë instrumente të ndjeshme për të matur emocionet e njeriut. Bimët rrezatojnë energji që është e dobishme për njeriun, dhe anasjelltas."

Deklarata e mësipërme do të pajtohej me pretendimin e Rolling Thunder se indiani i kupton fushat e energjisë së bimëve dhe pemëve të ndryshme. Kur ka nevojë për një ngritje fizike ose energjie, indiani ose do të përqafonte pishën ose do të vendoste shpinën e tij kundër pemës për disa minuta për të rimbushur fuqinë e tij. Është interesante të vërehet se psikiatri i New York-ut John C. Pierrakos, i cili ka tabeluar pulsimet e energjisë së njerëzve dhe bimëve, deklaron se fusha e energjisë pulsuese rreth bredhave dhe pishave është midis 18 dhe 22 herë në minutë dhe paralele afër 15 deri në 25 pulsione në minutë të personit mesatar.

Duke shpjeguar lëvizjet pulsuese në një monografi të titulluar, "Fusha e Energjisë në Njeri dhe Natyrë", Pierrakos deklaroi:

"...Por cilat janë ato lëvizje pulsuese të brendshme? Ato janë shuma totale e proceseve të jetës; e të gjitha energjive të metabolizmit të jetës brenda këtij trupi. Kjo shumë totale energjish brenda këtij trupi, gjithashtu rrjedh jashtë këtij trupi, në të njëjtën mënyrë si një valë nxehtësie udhëton jashtë një objekti metalik të ndezur. Ata krijojnë një fushë energjie të përbërë nga linja force në periferi të organizmit të tij. Trupi i njeriut jeton brenda kësaj fushe energjie që shtrihet disa metra larg në afërsi të menjëhershme dhe ndonjëherë mund të shihet duke udhëtuar disa dhjetëra metra jashtë vetes së tij. ...Organizmat e gjallë janë në gjendje të lëshojnë dritë përmes të gjithë sipërfaqes së trupave të tyre; ata nuk e kanë humbur aftësinë e tyre për të ndriçuar. Ky fenomen përbën fushën e energjisë, ose Aurën, që është, në fakt, një pasqyrim i energjive të proceseve të jetës."

Në seksionin, "Fusha e Energjisë e Bimëve dhe Kristaleve", Dr. Pierrakos shpjegoi:

"Sa i përket natyrës së tij, është shumë e ndjeshme dhe i përgjigjet gjendjeve emocionale dhe fizike dhe ka karakteristika specifike në sëmundje dhe shëndet. Njerëzit ndikojnë në fushën e energjisë së njëri-tjetrit pasi fusha na rrethon vazhdimisht dhe kontakton fushën e personit fqinj

ose grupeve të njerëzve. Ne jetojmë në fushën e njëri-tjetrit kur jemi në afërsi të ngushtë. Fusha pulson 15-25 herë në minutë në njeriun në pushim dhe shtrihet disa metra larg periferisë së trupit. Trupi fizik pasqyron atë që po ndodh në fushën e energjisë. Trupi fizik duket se pasqyron gjendjen e fushës së energjisë që tregon, shumë herë, ndryshimet patologjike që bëhen strukturore në një datë të mëvonshme në organe dhe inde."

Më vonë në të njëjtin seksion ai deklaron:

"Nga vëzhgimet e mia të fushës së energjisë së gjetheve, vura re se orientimi i bimës ndaj pikave kardinale gjeografike lidhet me numrin e pulsioneve që lëshon çdo gjethe. Për shembull, në një bimë të bardhë top dëbore, gjethet që drejtohen në jug pulsojnë 28 herë në minutë, ato në veri 32 herë në minutë dhe ato që drejtohen në perëndim dhe lindje gjithashtu pulsojnë afërsisht 28 herë në minutë. Ndryshimi i pozicionit të bimës prish këtë ...modelin e pulsimeve. Kjo u theksua për herë të parë në punën e bërë nga George dhe Marjorie de la Warr. Duke ndjekur punën e tyre, unë vendosa bimë në drejtime të ndryshme dhe e gjeta të vërtetë. Bima do të orientohet drejt pikave kardinale gjeografike dhe, në varësi të specieve të bimës, ka një shpejtësi të ndryshme pulsuese të pjesëve të bimëve që drejtohen në këto drejtime. Pas një periudhe kohe, gjethet rrotullohen dhe bima merr një orientim të ri, në përputhje me natyrën dhe nevojat e saj, në mënyrë që të shkëmbejë energjinë e saj me atmosferën. Fusha e energjisë pulson jashtë, në ajrin përreth, për afërsisht 2 deri në 4 sekonda. Pas kësaj, ka një kthim të lëvizjes dhe energjia e rrjedhave të ajrit përreth në bimë. Unë besoj se kjo mund të luajë një rol të rëndësishëm në procesin e fotosintezës."

Këto vëzhgime nga Pierrakos ngrenë disa pyetje interesante në lidhje me eksperimentet me bimët në piramida. Do të dukej se fusha e energjisë brenda piramidës ndryshon në njëfarë mënyre lëvizjen natyrore të bimëve, duke gjykuar nga rrotullimet e theksuara. Duke qenë kështu, do të dukej se pulsimet e pjesëve të ndryshme të bimës do të ndryshonin gjithashtu. Pyetja bëhet atëherë, a janë lëvizjet e bimëve brenda piramidës përpjekje për t'u orientuar në pikat kardinale? A do të zbulonte monitorimi i bimëve me anë të poligrafit "konfuzion" ose "shqetësim" nga ana e bimëve në përpjekjet e tyre për të "gjetur veten" në këtë fushë të re energjie? Gjetjet e Pierrakos bazoheshin në vëzhgimet e pulsimeve të aurës së bimës. A do të zbulonte fotografia Kirlian, duke bërë fotografi të aurës së bimës ose fushës elektrike ndërsa është brenda piramidës, një fushë energjie të rritur ose të përmirësuar? A do të ishte ndryshimi midis fushës normale dhe fushës së rritur një mënyrë për të matur energjinë e kapur ose të gjeneruar nga piramida? Më tej, duke ndjekur udhëheqjen e Pierrakos se bimë të ndryshme kanë shpejtësi të ndryshme pulsuese, nëse matja e mësipërme mund të bëhej e një bime me të njëjtën pulsion si një njeri, a mund të supozojmë se një subjekt njerëzor do të përjetonte të njëjtën rritje të energjisë? Ndërsa dikush mund të ngrejë pyetjen se pse të mos matet thjesht prodhimi elektrik i një subjekti njerëzor brenda dhe jashtë një piramide, problemi mund të jetë në eliminimin e variablave të tilla si pritshmëria, ankthi, etj. Megjithatë, një numër i mjaftueshëm matjesh duhet t'u lejojë eksperimentuesve të merren me këto variabla. Për këtë çështje, duke pasur parasysh hetimet e Backster dhe Vogel, studiuesi nuk mund t'i injorojë këto emocione as në bimë, qofshin ato indigjene të bimës ose për shkak të monitorimit të reagimeve njerëzore.

Në çdo rast, nëse diçka po ndodh brenda piramidës që nuk po ndodh jashtë saj, vëzhgimet parashikuese ose matjet fotografike Kirlian të aurave bimore ose njerëzore mund të jenë një hap

drejt një kuptimi më të madh të fushës së forcës energjetike të piramidës. Përveç pyetjeve të mësipërme, pasi bimët me sa duket përpiqen të orientohen në pikat kardinale dhe pasi është e rëndësishme të rreshtohen piramidat përgjatë aksit veri-jug dhe lindje-perëndim, a do të tregonin ndryshimet radikale në lëvizjet e bimëve ndryshime në rrezet kozmike që arrijnë atmosferën tonë, aktivitetet e njollave të diellit dhe flakëve diellore, ndoshta edhe lëvizjet e aksit të tokës?

Vogel do të na bënte të besojmë se do të ishte jashtëzakonisht e vështirë të matet sjellja e bimëve pa marrë parasysh ekuacionin njerëzor. Tompkins dhe Bird e citojnë Vogel duke thënë: "Duket se unë veproj si një sistem filtrues që kufizon reagimin e një bime ndaj mjedisit të jashtëm. Unë mund ta ndez ose ta fik atë, në mënyrë që njerëzit dhe bima të bëhen reciprokisht të përgjegjshëm. Duke ngarkuar bimën me pak energji brenda meje, unë mund të bëj që bima të ndërtojë një ndjeshmëri për këtë lloj pune. Është jashtëzakonisht e rëndësishme që dikush të kuptojë se reagimi i bimës, sipas mendimit tim, nuk është ai i një inteligjence në formë bimore, por që bima bëhet një zgjatim i vetvetes. Dikush mund të ndërveprojë me fushën bioelektrike të bimës, ose përmes saj, me proceset e mendimit dhe emocionet në një person të tretë.

"Vogel arriti në përfundimin se një Forcë Jete, ose Energji Kozmike, që rrethon të gjitha gjallesat, është e shpërndarë midis bimëve, kafshëve dhe njerëzve. Përmes një ndarjeje të tillë, një person dhe një bimë bëhen një. Kjo unitet është ajo që bën të mundur një ndjeshmëri të ndërsjellë që lejon bimën dhe njeriun jo vetëm të ndërkomunikojnë, por të regjistrojnë këto komunikime përmes bimës në një tabelë regjistrimi."

Pierrakos përdor bimë për të monitoruar gjendjet e shëndetit fizik dhe mendor të pacientëve të tij. Pa tërhequr vëmendjen për vëzhgimet e tij, psikiatri shikon reagimet e bimëve të tij të shtëpisë, pulsimet e aurave të tyre, për të ndihmuar në përcaktimin e vlerësimeve të tij diagnostikuese. Bimët, duket, marrin pulsimet e pacientëve, duke rritur ose ulur pulsimet e tyre në përputhje me rrethanat.

Vogel dhe Backster duket se po thonë se qenia njerëzore është në zemër të universit, se nuk mund të deshifrojmë atë që po ndodh me ndonjë formë tjetër—minerale, bimore, shtazore—me komponentin njerëzor të shkarkuar nga vëzhgimi. Brenda këtij modeli, njeriu është një pjesë integrale e të gjitha fenomeneve natyrore. Hetimet që nuk përfshijnë integralin njerëzor nuk mund të jenë veçse të paplota ose të shtrembëruara.

Në çfarë mase, pra, bimët po monitorojnë botën përtej vetvetes së tyre të menjëhershme dhe, më tej, si dhe në çfarë mase luan njeriu në këtë modelim? A mund të jetë që vetë akti i vendosjes së një bime brenda një piramide, ky kushtim vëmendjeje, është në vetvete një kërkesë e bimës për të pasqyruar kushte të caktuara që janë kryesisht të zbatueshme për konstruktin njerëzor? A ishte ky qëllimi i ndërtuesve të Piramidës së Madhe? A po përpiqen bimët disi ta përcjellin këtë mesazh?

5. EFEKTET NË LËNGJE

Kur Ponce de Leon kërkoi burimin e rinisë, ishte e qartë se ai besonte se diku në ato pisha të Floridës kishte një cilësi uji të ndryshme nga gjërat që merrte në shtëpi.

A konsiderohej Ponce de Leon i çuditshëm apo senil nga bashkëkohësit e tij? Aspak. Ndërsa jo të gjithë besonin si ai, nuk ishte e pazakontë që evropianët e shekullit të 16-të të besonin se kishte sekrete të natyrës të cilat, nëse zbuloheshin, mund të ruanin dhe zgjasnin jetën. Ata ishin të zhytur në legjendat e antikitetit që u thoshin se raca më të mëdha në të kaluarën i kishin mbajtur dikur këto sekrete.

Religjionet e tyre—përfshirë Krishterimin—i mësonin ata se njeriu dikur kishte jetuar disa qindra vjet, por ishte bërë i korruptuar dhe i kontaminuar. Alkimistët mes tyre kërkonin me zell formulat dhe pa dyshim u thoshin vazhdimisht mbështetësve të tyre financiarë se përparimet ishin të afërta.

Dhe sot? Legjendat vazhdojnë të jetojnë; teologët ende ...përhapin nga foltoret një mënyrë jetese më të mirë dhe më të pastër dhe alkimistët në laboratorët tanë në të gjithë vendin janë ende duke kërkuar nektarin, në lëng, pilulë ose kapsulë, i cili do të rifreskojë rininë tonë dhe do të rinovojë fuqinë tonë.

Një sindromë quixotike? Një ëndërr e kotë, e pamundur? Kush mund të përgjigjet përtej një opinioni? Pika në të vërtetë është se njeriu beson se ka përgjigje për t'u gjetur dhe ai i jep shprehje kësaj besimi sa herë që vështron në një mikroskop ose shtrëngon për një pjesë tjetër të hapësirës me teleskopin e tij. Njeriu është një besimtar dhe ndoshta, në analizën përfundimtare, ai vetë krijon botën në të cilën beson.

Pra, ëndrra është aktuale. Sot po gjenerohet eksitim nga disa fenomene të pazakonshme të krijuara duke vendosur enë me ujë, si dhe lëngje të tjera, brenda replikave të piramidave dhe duke parë rezultatet. Ne kemi provokuar një pjesë të eksitimit duke marrë disa rezultate interesante nga eksperimentet tona, duke i bërë ato publike, përmes gazetave, radios dhe televizionit, dhe duke inkurajuar të tjerët të kryejnë eksperimentet e tyre. Eksperimente të tjera me B-qelizat dhe oshilatorin me shumë valë kanë kontribuar pjesën e tyre të eksitimit. Ato do të përshkruhen shkurtimisht në këtë kapitull dhe më gjerësisht në kapitujt e mëvonshëm.

Shkurtimisht, uji dhe lëngjet e tjera janë trajtuar në piramida, si dhe me metoda të tjera, dhe rezultatet janë zbuluar ose në vetë lëngun ose te marrësit e lëngut. Këto rezultate të matura nga ne ose të raportuara nga të tjerët përfshijnë pastrimin e ujit, ndryshimet e trupit siç monitorohen subjektivisht dhe siç vërehen nga të tjerët, rritjen e rritjes së bimëve, shërimin e përmirësuar të plagëve, remisionin e simptomave të sëmundjes, ruajtjen e qumështit, lëngut të frutave, etj., pa aditivë kimikë ose ftohje dhe pjekjen e shpejtë të verës.

Përpara se të përshkruajmë këtë kërkim, eksperimentet specifike dhe të lidhim rezultatet, do të donim t'i tërheqim vëmendjen lexuesit për atë që mund të jetë një fushë kërkimi e rëndësishme, por pak e njohur në fushën e kimisë. Duhet të përmendet këtu sepse duket se vendos pjesërisht një bazë shkencore për fenomenet që do të përshkruhen.

Teoria e transmutacioneve biologjike pretendon se substanca të caktuara kimike mund të ndryshohen në substanca të tjera. Kjo kundërshton ligjet kimike siç kuptohen tani në përgjithësi. Lavoisier, babai i kimisë moderne, vendosi parimin se asgjë nuk humbet, asgjë nuk krijohet, gjithçka transformohet. Atomi konsiderohej grimca më e vogël e materies, një konstante në

natyrë dhe supozohej se asnjë element nuk mund të krijohej. Atomi nuk mund të zhdukej. Nëse ndahej nga një molekulë prej dy ose më shumë atomesh, ai do të gjendej i pandryshuar në një molekulë tjetër.

Parimi i Lavoisier nuk mund të refuzohej, as nuk ishte i hapur për debat. Ishte baza për shkencën e shekullit të 19-të. Ishte vetëm në këtë shekull që ky parim do të përjetonte kundërshtimin e tij të parë të njohur zyrtarisht. Ky ishte zbulimi i Marie Curie i radioaktivitetit natyror, duke zbuluar se disa substanca mund të transmutojnë në substanca të ndryshme, një koncept për të cilin alkimistët e Mesjetës do të talleshin më vonë. Një atom radiumi u transformua në një atom joradioaktiv dhe të qëndrueshëm plumbi.

Në vitin 1959 një kimist francez, Louis C. Kervran tronditi fushën e kimisë me botimin e librit të tij, Transmutacionet Biologjike. Në epilogun e tij, Kervran deklaroi:

"Faqet e mëparshme kanë demonstruar se transmutacionet biologjike të elementeve nuk i kundërshtojnë në asnjë mënyrë ligjet e kimisë. Kimia është shkenca e zhvendosjes së elektroneve të vendosura në shtresat periferike të atomeve. Është shkenca e molekulës, jo e bërthamës së atomeve. ...Fenomeni që kam zbuluar ekziston në nivelin e bërthamës së **atomit**. "Kështu që është një shkencë e re, mjaft e ndryshme nga kimia e cila është thjesht rezultati përfundimtar i fenomenit të transmutacionit dhe për këtë arsye posedon kufizime të caktuara."

Në parathënien e librit të Kervran, Michel Abehsera na ofron një sfond historik mbi këtë temë. Ai tregon se në vitin 1799 kimisti francez Vauquelin u bë kurioz për sasinë e gëlqeres të nxjerrë çdo ditë nga pulat dhe vendosi të fuste një pulë në një kafaz dhe ta ushqente vetëm me tërshërë. Ai mati sasinë e gëlqeres të pranishme në tërshërë përpara se t'i ushqente pulës kokrrat. Pasi kokrrat u hëngrën, ai analizoi sasinë e gëlqeres të nxjerrë përmes vezëve dhe lëndës fekale dhe zbuloi se pula nxirrte pesë herë më shumë gëlqere sesa kishte ngrënë në ushqim.

Në vitin 1822 një anglez me emrin Prout ishte i pari që përcaktoi qartë natyrën e transmutacionit të elementeve, sipas Abehsera. Prout shqyrtoi sistematikisht rritjen e gurit gëlqeror brenda një veze pule në inkubacion, duke vërtetuar se guri gëlqeror nuk kontribuohet nga guaska.

Në vitin 1831 një francez me emrin Cheubard mbiri farat e luleve të ujit në një pjatë të patretshme me ujë të distiluar dhe verifikoi se bimët e reja përmbanin minerale që nuk kishin ekzistuar në fara.

Me sa duket, kjo kërkim mbeti i pavënë re për më shumë se 120 vjet. Megjithatë, zbulimi i Kervran ka tërhequr vëmendjen në Evropë, ku kimistët dhe shkencëtarët e tjerë janë të ndarë mbi gjetjet e tij.

Kervran citon shumë raste në librin e tij. Ai pretendon se problemet e dekalcifikimit dhe forcimit të kockave duhet të ri-hetohen dhe ai tregon shërimin e shpejtë të kockave me anë të silikës organike. Kirurgu kryesor i një spitali kërkoi ndihmën e Kervran kur u ndodh përballë një rasti delikat: një i ri me kocka të thyera shumë keq në një aksident. Trajtimi klasik i vitaminës D plus formula e kripës fosfo-kalcike dështoi të sillte përmirësim. Kervran administroi silikë organike dhe kockat u shëruan shpejt.

Si një shembull tjetër, Kervran deklaron se në kushte të caktuara natriumi në gjak mund të bëhet kalium dhe se magnezi dhe silikoni janë dy nga burimet kryesore të gurit gëlqeror të njeriut.

"U kujtoj lexuesve eksperimentet e bëra në shkretëtirën e Saharasë ku për gjashtë muaj punëtorët e naftës nxirrnin mesatarisht 320 miligramë më shumë kalcium çdo ditë sesa gëlltisnin dhe kjo pa dekalcifikim," pohon Kervran. "Gjithçka që është shkruar për metabolizmin e kalciumit që nuk merr parasysh transmutacionet biologjike duhet të studiohet përsëri, pasi ka fakte të rëndësishme që mjekësia duhet të fillojë t'i përdorë."

Për prezantimin e gjetjeve të tij nga Kervran, Abehsera deklaroi në parathënie: "Duke pritur për vite, duke dëshmuar mijëra analiza konvergjente, ai arriti të demonstrojë se jo vetëm molekulat, por edhe vetë atomet mund të transformohen. Ai verifikoi se ka transmutacion të materies nga një trup i vetëm në tjetrin, nga një atom në tjetrin. ..."

Nëse, në të vërtetë, A nuk mbetet gjithmonë A, por në vend të kësaj mund të bëhet B, atëherë ne përballemi me nevojën për njohuri më të mëdha për natyrën e substancave kimike. Zëvendësimi, pra, është bërë pjesë e lojës kimike.

Implikimet e transmutacioneve biologjike nuk i shpëtuan vëmendjes së Abehsera. Ai deklaroi: "Me rëndësi të veçantë është vendi që ata (transmutacionet biologjike) do të zënë midis shkencëtarit dhe metafizikanit. Deri më tani nuk ka pasur kurrë një dialog të drejtpërdrejtë midis të dyve, për shkak të ndryshimeve në gjuhë. Tani besoj se takimi i tyre është i mundur, sepse transmutacionet biologjike na mësojnë për lëvizjen e jetës. Nga kjo lëvizje shkencëtari do të shohë se shkenca nuk mund të kufizohet më vetëm në studimin e fizikes, pasi lëvizja e formës **nënkupton** ngritjen drejt metafizikës, jo entropisë. Nga kjo lëvizje e njëjtë, duke animuar elementet e padukshme, metafizikani do të mësojë se jeta ia vlen të studiohet në aspektet më të veçanta. Ai do të zbulojë në të vogël atë që ai dinte gjithmonë, se jeta është një rinovim i vazhdueshëm i vetvetes dhe qelizës."

Përpara eksperimenteve tona në trajtimin e ujit, ne kishim pasur disa përvoja me lëngje të tjera. Interesi ynë për testimin e qumështit u iniciua pasi mësuam se dy firma të veçanta qumështi, një në Francë dhe tjetra në Itali, po përdornin kartona në formën e piramidave pasi zbuluan se qumështi i paftohur mbahej më i freskët më gjatë sesa në enë me formë drejtkëndore.

Ne morëm një sasi qumështi të freskët të homogjenizuar dhe mbushëm dy enë identike, me letër të rrudhosur lirshëm të vendosur sipër për të zvogëluar kontaminimin nga bakteret e ajrit. Një enë u vendos brenda një piramide dhe tjetra jashtë me dritë, nxehtësi dhe qarkullim ajri të ngjashëm.

Gjashtë ditë më vonë, qumështi në piramidë kishte ndarë lëndë të ngurta me shtresa të shtresuara të gjizës ose lëngut të ujshëm dhe me një precipitat të asaj që dukej se ishte kalcium pluhur. Qumështi në pjesën e jashtme të piramidës ishte ndarë disi, megjithëse jo në një masë të tillë të dukshme dhe myku po formohej rreth majës së qumështit.

Një ditë më vonë, qumështi në pjesën e jashtme të piramidës kishte një rritje shumë më të madhe të mykut, ndërsa qumështi brenda piramidës kishte shtresim edhe më të theksuar të shtresave. Në

këtë kohë qumështi jashtë u hodh, por qumështi brenda piramidës u mbajt në vend. Gjashtë javë më vonë eksperimenti u përfundua: qumështi ishte vendosur në një substancë të ngurtë, kremoze, të lëmuar të asaj që dukej dhe shijonte si kos. Nuk dukej myk; shtresimi i shtresave të lëndëve të ngurta ishte kombinuar dhe nuk ishin më të dukshme.

Ky eksperiment është bërë disa herë që atëherë dhe me rezultate paksa të ndryshme. Ndonjëherë qumështi nuk do të ndryshojë në kos, por thjesht do të shtresohet, duke ndarë përbërësit e qumështit në shtresa. Megjithatë, për sa kohë që qumështi është brenda piramidës, ai nuk do të zhvillojë myk. Ne nuk kemi qenë në gjendje të përcaktojmë saktësisht se cili është ndryshimi midis kohëve kur qumështi kthehet në kos dhe kur shtresohet. Ne besojmë se variacionet në temperaturë dhe lagështi kanë një ndikim, megjithëse jemi përpjekur t'i mbajmë ato konstante. Gjithashtu, ne spekulojmë se stinët, fazat e hënës, shkallët e ndryshme të rrezatimit kozmik etj., ka të ngjarë të kenë një ndikim në eksperimente. Duke gjykuar nga përvojat e Dr. Alvarez në matjen e rrezatimit kozmik, fushat e energjisë brenda piramidës luhaten herë pas here për arsye ende të panjohura.

Një kimist në një agjenci shtetërore të Oklahoma u interesua për efektet e hapësirës së piramidës në lëngje. Ai ndoqi një nga leksionet tona dhe pasi na vizitoi dy herë vendosi të testonte qumështin.

Ai bëri testin e tij të parë në laboratorin e agjencisë dhe nuk gjeti asnjë ndryshim në dy mostrat e qumështit. Ne sugjeruam që ndoshta çatia e kuvertës metalike në ndërtesë dhe prania e rrymave të frekuencës së lartë, pajisjet 120 dhe 220 volt, ndriçimi fluoreshent etj., mund të pengojnë forcat brenda piramidës.

Kimisti më pas dubloi testin në një ndërtesë me kornizë, larg laboratorit dhe pas dhjetë ditësh zbuloi se bakteret ishin zvogëluar me 16 për qind në qumështin e vendosur brenda piramidës. Ai tha se po të zgjatej periudha e testimit, pa dyshim që do të rezultonte në një shifër më të lartë të baktereve të shkatërruara.

Në një letër për redaktorët e "The Pyramid Guide", Irwin Trent i Tustin, Kaliforni raportoi:

"Një herë e një kohë z. Cameron më tregoi për eksperimentin e vetëm të djathit që ai bëri ndonjëherë në një piramidë. Ai zgjati 35 ditë. Kështu që unë vendosa pak qumësht të papërpunuar në **gota** nën dy piramida të madhësive të ndryshme të bëra nga kartoni pa baza. Brenda rreth një jave, u zhvillua një sipërfaqe e trashë një të gjashtëmbëdhjetën inç me një ngjyrë të lehtë kafe në majë.

"Në dy javë, djathi u grumbullua poshtë tij dhe një erë e fortë djathi ishte e dukshme në çdo kohë më pas. Pas gjashtëdhjetë ditësh kishte mbetje gjysmë inç. I dowsed ata për përshtatshmëri dhe pastaj hëngra djathrat. Ata ishin të shijshëm! Sipërfaqet kafe mund të kenë qenë nga sheqeri në qumësht.

"Në një rast tjetër, unë vendosa qumësht të papërpunuar, tretësirë qumështi pluhur dhie dhe një gotë të vogël me krem të papërpunuar nën piramida të ndryshme. Deri në dy javë, gjithçka ishte e njëjtë si më sipër. Më pas u shfaqën zona me ngjyra të ndryshme në sipërfaqe, përveç asaj të

kremit. Merimanga gri me një pamje të hollë u rritën lart. I pastrova rritjet dhe testova djathin poshtë. Ishte në rregull, kështu që e lashë procesin të vazhdonte. Zonat me ngjyra të ndryshme u shfaqën përsëri. E përsërita pastrimin. Deri në këtë kohë, proceset natyrore ishin shkatërruar. Gota me krem të papërpunuar ishte pranë një gote tjetër me rritje që u zhvilluan normalisht në djathë kremi të pasur."

Çdokush që eksperimenton me lëngje duhet të mbajë parasysh se ato nuk janë konstante nga dita në ditë, apo edhe nga ora në orë. Kjo u shpjegua shumë mirë nga Michel Gauquelin në librin e tij, "Orët Kozmike":

"Vetëm kohët e fundit është kuptuar se sa vazhdimisht të pranishme janë ndikimet e hapësirës rreth dhe brenda nesh. Pak vite më parë, askush nuk kishte asnjë ide se pse reaksionet kimike ose biologjike mund të ndryshonin nga dita në ditë pavarësisht nga të gjitha masat paraprake të kundërta. Fakti është, për sa i përket lëngjeve, nuk ka kurrë kushte konstante. Sigurisht, eksperimentet identike laboratorike me lëndë të ngurta nuk do të jepnin rezultate të ngjashme, pasi organizimi i sistemeve të ngurta është pothuajse i pandryshueshëm; ndikimet e dobëta nuk kanë efekt në të. Por lëndët e ngurta nuk janë jetë.

"Jeta është ekuilibri i paqëndrueshëm i elementit të lëngshëm. Asnjë masë paraprake nuk mund ta mbrojë strukturën e paqëndrueshme të lëngjeve nga efektet e forcave të jashtme. Nuk është rastësi, por një ligj i përhershëm i natyrës që i bën eksperimentet me lëngje të vështira për t'u riprodhuar nga një orë në tjetrën."

Gauquelin na tregon për kërkimet e bëra nga Profesor Giorgie Piccardi, drejtor i Institutit të Kimisë Fizike në Firence, në sjelljen e çrregullt të ujit. Piccardi e dinte se uji lë depozita gëlqerore brenda enëve të tilla si tenxhere gatimi dhe kaldaja industriale. Këto depozita kimike veprojnë si izolues pothuajse të përsosur që zvogëlojnë shumë efikasitetin e njësisë. Është zhvilluar një proces për të hequr depozitat—shtimi i ujit të trajtuar posaçërisht në kazan në intervale të rregullta.

Piccardi përgatiti ujin duke trazuar një gotë që përmbante një pikë zhive dhe neon me presion të ulët dhe duke e derdhur atë në ujin që do të trajtohej. Ndërsa ena e qelqit lëvizet, një rrymë elektrike krijohet nga zhiva që fërkon anët e enës dhe kjo ngarkesë e lehtë është e tillë që shkakton një shkarkim të kuq ndriçues përmes gazit neon. Kur ky ujë "i aktivizuar" u fut në tubat e kazanit, shkallët dhe depozitat e shtresës kimike u zbutën në mënyrë magjike dhe mund të tërhiqeshin nga tubat si një llum i baltosur.

Megjithatë, Piccardi zbuloi se ky trajtim nuk funksiononte njësoj në çdo kohë. Një ditë rezultatet do të ishin të jashtëzakonshme dhe në ditë të tjera veprimi i ujit të aktivizuar nuk kishte më efekt se uji i zakonshëm i rubinetit. Uji i aktivizuar u testua me çdo mjet të mundshëm, por nuk mund të gjendej asnjë ndryshim nga uji i thjeshtë i rubinetit. Si mund të ndikonte lëvizja e neonit dhe zhivës në një ndryshim në një mënyrë të panjohur në ujin të cilit i ishte nënshtruar?

Piccardi u përpoq me problemin e ujit renegat për një kohë dhe më pas arriti në **përfundimin** se ...uji ndikohej nga një forcë kozmike. Ai zbuloi se duke mbuluar shishkat e ujit të aktivizuar me

ekrane metalike, efekti i ujit modifikohej, duke mbajtur disa forca të mos hynin nga jashtë. Ai përcaktoi se sjellja e ujit të aktivizuar varej nga diçka që ndodhte në hapësirën përreth shishkave.

Piccardi zhvilloi një metodë të testimit të ujit në mënyrë që të mund të përcaktonte shkencërisht shkakun e sjelljes së gabuar të ujit në reaksionet kimike. Ai zgjodhi, si pjesë të reaksionit kimik të testeve, një koloid inorganik, oksiklorur bizmuti. Duke derdhur triklorur bizmuti në ujë të distiluar, kimikati tretet në ujë dhe vendoset në fund të enës.

Duke bërë 20 teste në ditë për nëntë vjet, Piccardi konfirmoi se koha e reaksionit kimik përputhej saktësisht me aktivitetin e njollave të diellit, duke reaguar shpejt kur aktiviteti i njollave të diellit ishte në kulm dhe duke reaguar ngadalë kur aktiviteti i njollave të diellit po zbehej.

Ne testuam një kavanoz me kafe të menjëhershme dhe një shishe me verën më të lirë që mund të gjenim. Një pllakë alumini me diametër 10 inç u vendos në një piramidë për pesë javë. Pllaka më pas u hoq dhe kafeja dhe vera u vendosën mbi të. Vera u la të qëndronte në pjatë për dy javë para se të hapej.

Ne filluam të përdorim kafenë menjëherë. Sa më gjatë të qëndronte në pjatë, aq më e butë shijonte kafeja. Vera, kur u hap, ishte e lëmuar, e butë dhe shijonte si verë shumë më e shtrenjtë. Një ndryshim i dallueshëm mund të vërehej midis saj dhe shishes së patrajtuar të së njëjtës verë. Sigurisht, këto janë teste subjektive dhe dikush mund të argumentojë lehtësisht se imagjinata është një faktor. Megjithatë, ne testuam disa subjekte mbi verën. Ata nuk u njoftuan se po merrnin pjesë në një eksperiment, por thjesht u kërkuan të dallonin cilësitë e verës. Në çdo rast, ata zgjodhën verën "e trajtuar" dhe një shënim i një të riu ishte tipik: "Nuk duhet të jesh shumë adhurues i verës për të dalluar ndryshimin."

Ka kohë që dihet se pikat e ujit të thjeshtë mund të veprojnë si objekte të pavarura rrjedhëse. Kur hidhen në sipërfaqen e ujit të pastër, disa nga pikat do të formojnë sfera të përsosura dhe do të lundrojnë ose rrotullohen në sipërfaqen e ujit në varësi të flladit më të vogël të ajrit.

U bënë eksperimente duke përdorur ujë të thjeshtë dhe ujë piramide, i cili kishte qenë në zonën e forcës së piramidës për katër javë. Pikat e ujit u morën duke shpuar një vrimë në fund të një ene të vogël metalike. Ena u mbush së pari me ujë të thjeshtë dhe u mbajt mbi një tigan me ujë të thjeshtë dhe të pastër. Ky tigan ishte mbushur deri në pikën që uji formoi një formë konveks dhe një menisk ishte formuar në buzë. Kur pikat nga kana prekën sipërfaqen e ujit në tigan, u formuan sfera të vogla. Disa mbetën në sipërfaqe dhe disa do të rrjedhin në buzë dhe jashtë sipërfaqes së ujit.

Megjithatë, kur uji i piramidës u vendos në kana, pikat ishin më pak konsistente në formimin e sferave të vogla. Kjo dukej se tregonte se molekulat e ujit të piramidës ishin shpërndarë disi larg nga forca e piramidës, duke pasur kështu efektin e zvogëlimit disi të tensionit sipërfaqësor të pikës së ujit.

Tenny Hale, një psikik-i ndjeshëm nga Oregon, raportoi se në përvojën e saj uji i lënë brenda një piramide disi ruan oksigjenin e tij. Nëse uji hiqet shpesh nga piramida, ka më pak flluska oksigjeni. Uji i trajtuar për katër javë brenda piramidës avullon më shpejt se uji i thjeshtë, sipas

matjeve tona. Disa teste u bënë me 250 gramë secila ujë piramide dhe ujë të thjeshtë dhe në çdo rast uji i piramidës humbi 21 gramë më shumë në një periudhë 15-ditore sesa uji i thjeshtë.

Nëse struktura molekulare e hidrogjenit dhe oksigjenit të ujit është ndryshuar në njëfarë mënyre nga forcat e piramidës, do të dukej se do të kishte një ndryshim në tensionin sipërfaqësor të ujit. Kjo do të shpjegonte ndryshimet në avullim.

Ne kryem disa eksperimente në mbirjen e farave me ujë të B-qelizave, ujë piramide, ujë të trajtuar në një oshilator me shumë valë dhe ujë të thjeshtë. B-qelizat zhvillohen nga një kulturë me aftësinë e supozuar për të rrezatuar energji diellore me frekuenca shumë të larta. Qelizat mbahen në një matricë të vogël betoni. Oshilatori me shumë valë zhvillon valë radioje me frekuenca të ndryshme dhe kur forca elektromotore induktohet në bërthamën e qelizës, supozohet se rrit shkallën metabolike të qelizës.

Njësi të barabarta uji u trajtuan veçmas nga B-qelizat, nga oshilatori me shumë valë dhe nga piramida. Dy fara secila nga fasule lima, fasule pinto dhe luledielli u vendosën në peceta letre në tabaka metalike dhe u lagën me mostrat e ndryshme të ujit. Farat nga uji i trajtuar nga oshilatori me shumë valë mbirën dhe u rritën tre herë më shpejt se farat në tabaka të tjera.

Është përvoja jonë se ndërsa uji i piramidës ndihmon një bimë pasi ajo po rritet, ai priret të ngadalësojë kohën e mbirjes. Këto eksperimente përshkruhen më plotësisht në kapitullin mbi bimët.

Është interesante të vërehet një paragraf në një artikull, "Aplikimet Mjekësore të Magnetizmit," (Buletini i Shkencëtarëve Atomikë, tetor 1972) nga Dr. E. H. Frei, Kreu i Departamentit të Elektronikës në Institutin Weizmann:

"Është sugjeruar nga Labes se fushat magnetike mund të ndikojnë në proceset e jetës përmes kristaleve të lëngshme, të cilat janë faza të ndërmjetme midis gjendjeve të ngurta dhe të lëngshme që ndodhin në shumë komponime organike. Ato shfaqin orientim të konsiderueshëm në disa drejtime, por edhe liri lëvizjeje. Dihet mirë se shumë kristale të lëngshme orientohen në fusha me rendin e 1000 gauss dhe është treguar nga Svedberg se në sisteme të tilla kristalesh të lëngshme të orientuara mund të ketë një ndryshim të theksuar në difuzion dhe në shpejtësinë e reaksioneve kimike në fusha magnetike. Kristale të lëngshme dhe materiale që janë afër kristaleve të lëngshme ekzistojnë në trupat e gjallë dhe përmes këtyre materialeve shkalla e proceseve të jetës mund të ndikohet."

Ne morëm një copë mishi të kalbur dhe e ndamë në dy pjesë të barabarta dhe i vendosëm pjesët në ujë të thjeshtë dhe ujë piramide. Pas një jave, mishi në ujin e patrajtuar kishte vazhduar të kalbej dhe era ishte mjaft e dëmshme dhe uji ishte i zbardhur. Por era nga ena e ujit të piramidës ishte zhdukur, sedimenti në ujë ishte precipituar dhe uji ishte i pastër.

Ne kemi provuar të përdorim ujë piramide në prerje dhe djegie dhe besojmë se koha e shërimit është disi e shkurtuar. Për shembull, vajza katërvjeçare e një miku shtypi dorën dhe gishtin e madh në një derë që përplasej. Ai filloi ta çonte te një mjek, por mendoi për ujin e piramidës që kishte mbajtur në frigoriferin e tij. Ai vendosi dorën e vajzës së tij në ujë dhe pas një minute ajo

pushoi së qari dhe thirri, "Babi, kjo ndihet mirë." Dora u mbajt në ujë për 30 minuta. Të nesërmen në mëngjes mishi i grisur kishte filluar tashmë të rritej përsëri së bashku, ënjtja ishte zhdukur, si dhe pjesa më e madhe e zbardhjes. Dy ditë më vonë nuk kishte asnjë shenjë të lëndimit.

Znj. Pettit përdori ujë piramide në fytyrën e saj si locion. Ajo zbuloi se ai qëndronte në rruaza në fytyrën e saj derisa të absorbohej nga lëkura ose derisa të avullonte, ndërsa uji i patrajtuar prirej të rrjedhë në vija. Pasi lau fytyrën për rreth katër deri në pesë javë, miqtë filluan të komentonin mbi lëkurën e saj duke thënë, "Moj Inez, lëkura juaj është kaq rinore dhe e pastër. Çfarë keni bërë?"

Ne zbulojmë se një gotë e përditshme me ujë piramide vepron si një ndihmë për sistemin tretës. Një stomak i trazuar do të riorganizohet shpejt dhe eliminimi duket se është përmirësuar.

Ka një numër burimesh të ashtuquajtura mrekulli në botë me fuqi të supozuara kuruese. Kur **dëgjoni** kur adhuruesit e tyre shpallin përfitimet që mund të fitohen nga larja dhe pirja e këtyre ujërave, dikush nuk mund të mos i krahasojë këto pretendime me rezultatet që duket se rrjedhin nga përdorimi i ujit të piramidës, si dhe ujit të trajtuar nga B-qelizat, oshilatorët me shumë valë etj.

Në "Sekretet e Shëndetit nga Evropa" Paavo O. Airola diskuton përdorimin e ujit në trajtim dhe përmend një klinikë të trajtimit të ujit në Gjermani:

"Hetimi modern në balneologji (shkenca mjekësore e kurimit dhe parandalimit të sëmundjes me anë të larjes) dhe vlera medicinale e ujërave minerale është i fundit dhe ende i paplotë. Por ajo që dihet tashmë tregon se ujërat minerale me të vërtetë kanë fuqi kuruese. Dhe ata duhet, pasi metabolizmi i çrregulluar i mineraleve dhe çrregullimi biokimik janë në rrënjën e shumë sëmundjeve. Por ajo që është edhe më e rëndësishme është fakti se këto ujëra këtu në Bad Pyrment janë përdorur për qëllime shërimi për gati dy mijë vjet; dhe miliona njerëz të sëmurë kanë përfituar prej tyre—pacientët dhe mjekët shohin shembuj të tij çdo ditë!"

Dhe pyetja që dikush e gjen veten duke bërë është: "A është uji, i cili është aq thelbësor për jetën, agjenti për transferimin jo vetëm të mineraleve, por edhe të forcave të njohura dhe të panjohura të energjisë në jetën qelizore? A mund të përmirësojnë kushte të caktuara këtë transferim energjie?"

Në librin e Christopher Hills, "Evolucioni Bërthamor", gjejmë paragrafin e mëposhtëm mbi natyrën e ujit:

"Asnjë lëvizje e energjisë elektrike nuk mund të ndodhë në jetën organike të gjallë pa hidrolizën e ujit. Jeta filloi në ujë dhe duket se funksioni i trupit si një automjet për shpirtin (vetëdijen) është të bëjë ujë dhe të mbajë ujë për të gjithë protoplazmën dhe shkëmbimin e tij të lëndëve ushqyese. Pa këtë ujë në çdo qelizë nuk mund të kishte jonizim të membranave dhe asnjë aktivitet në pompat e elektroneve, këto bateri qelizash të lagura që gjenerojnë energji të cilat i quajmë mitroehendria. Siç e tha Krishti, 'Asgjë nuk mund të lindë përsëri pa shpirt dhe ujë.'

Ndoshta një ditë së shpejti do të zbulojmë se uji i shenjtë në të vërtetë posedon cilësi superiore ndaj atyre të ujit të zakonshëm. Ndoshta uji që është bekuar nga një person i pazakontë merr fusha shtesë energjie që u sjellin përfitime marrësve të tij. Ndoshta riti fetar i pagëzimit ofron më shumë se një simbol të pranimit të pastrimit për të iniciuarin. Dhe ndoshta Ponce de Leon ishte një njeri përpara kohës së tij."

EFEKTET NË TË NGURTËT

Ari nga metalet bazë, ndjekja e ethshme e alkimistëve të lashtë dhe mesjetarë, nuk është një nga arritjet që mund të pretendojmë për piramidën. Apo është?

Ka diçka çuditërisht magjepsëse rreth alkimisë. Thuhet se pjesa më e madhe e artit të saj nuk ishte prekja e Midasit, por shndërrimi i ulëtësisë së njeriut në hyjni. Disa historianë besojnë se alkimistët ishin mjeshtër të metafizikës, të cilët fshihnin qëllimin e tyre të vërtetë – sjelljen e një metamorfoze te njeriu – pas kërkimeve kimike, për të shmangur persekutimin nga fanatikët fetarë.

Një numër alkimistësh ishin të subvencionuar nga patronë të pasur që mbaheshin pas besimit të lashtë se një eliksir i prodhuar në momentin e transmutimit u sillte pavdekësi atyre që e pinin. Por, cilado qoftë qëllimi i dëshiruar, alkimia do të zbulonte ndonjë sekret të thellë të jetës. Njeriu nuk mund të mos kërkojë Gurin e Filozofit.

Alkimisti i sotëm e di se ai po merret me fusha energjie dhe se materia është thjesht një konfigurim i energjisë.

Ari nga metalet bazë, ndjekja e ethshme e alkimistëve të lashtë dhe mesjetarë, nuk është një nga arritjet që mund të pretendojmë për piramidën. Apo është?

Ka diçka çuditërisht magjepsëse rreth alkimisë. Thuhet se pjesa më e madhe e artit të saj nuk ishte prekja e Midasit, por shndërrimi i ulëtësisë së njeriut në hyjni. Disa historianë besojnë se alkimistët ishin mjeshtër të metafizikës, të cilët fshihnin qëllimin e tyre të vërtertë – sjelljen e një metamorfoze te njeriu – pas kërkimeve kimike, për të shmangur persekutimin nga fanatikët fetarë.

Një numër alkimistësh ishin të subvencionuar nga patronë të pasur që mbaheshin pas besimit të lashtë se një eliksir i prodhuar në momentin e transmutimit u sillte pavdekësi atyre që e pinin. Por, cilado qoftë qëllimi i dëshiruar, alkimia do të zbulonte ndonjë sekret të thellë të jetës. Njeriu nuk mund të mos kërkojë Gurin e Filozofit.

Alkimisti i sotëm e di se ai po merret me fusha energjie dhe se materia është thjesht një konfigurim i energjisë. Nëse ai mund të zbulojë sekretin e grimcave bërthamore, metali mund të rindërtohet në çfarëdo forme të dëshiruar. Ndërsa mund të ketë qenë lakmia ajo që i shtyu disa alkimistë, ëndrrat e tyre mund të mos kenë qenë aq larg realitetit sa dikur dukej.

Përparimet e fundit shkencore në hetimin e strukturave atomike na kanë çuar në pragun e kuptimit të matricës së energjisë në të cilën ekziston gjithçka. Ndoshta të lashtët e kuptonin këtë

dhe alkimisti përpiqej të zbulonte një dije të harruar. Eksplorimi i efekteve të fushave të pazakonta të energjisë brenda piramidave vazhdon këtë traditë.

Sot e dimë se transmutimi ndodh; një substancë mund të ndryshojë në një substancë tjetër. Lavoisier, një dijetar i shekullit XVIII, është konsideruar si babai i kimisë moderne. Parimi i përgjithshëm me të cilin ai punoi dhe nga i cili nxori shkencën e tij të re është se asgjë nuk humbet, asgjë nuk krijohet, gjithçka shndërrohet.

Duke qënë se atomi konsiderohej grimca më e vogël e materies dhe një konstantë në natyrë, supozohej se asnjë element nuk mund të krijohej. Atomi thjesht nuk mund të zhdukej. Nëse ndahej nga një molekulë me dy ose më shumë atome, mund të gjendej i pandryshuar në një molekulë tjetër.

Ky parim i Lavoisier-it nuk mund të kundërshtohej në asnjë mënyrë; madje nuk ishte as objekt diskutimi. Ai u bë baza e shkencës së shekullit XIX. Ata që e studiuan i dhanë atij një shtrirje të përgjithshme dhe e aplikuan në çdo shkencë që korrespondonte me kimine. Vetëm në këtë shekull ky parim, i cili nuk ishte diskutuar për më shumë se 100 vjet, përjetoi kontradiktën e tij të parë të njohur zyrtarisht.

Kjo ishte zbulimi i radioaktivitetit natyror, i cili tregoi se disa substanca mund të transmutohen në substanca të ndryshme. Një atom i radiumit u shndërrua në një atom të pandryshueshëm dhe joradioaktiv të plumbit, siç mësohet duke lexuar punimet e Marie Curie dhe zbulimin e saj të **radiumit**.

Sigurisht, ja një përkthim i tekstit të dhënë:

"Përdorimi i energjisë së jashtëzakonshme bërthamore nuk është më i mbrojtshëm. Përpjekjet e biologes franceze Louise C. Kervran kanë treguar se transmutacioni spontan është një dukuri natyrore në materien organike. Tani duket e qartë se lidhja midis një bërthame dhe elektroneve të saj është e ndryshme në substancat organike sesa në substancat minerale.

Janë kryer disa eksperimente interesante me pula. Pulat kanë nevojë për kalcium për të ndërtuar lëvozhgat e vezëve të tyre, por në këto eksperimente, një numër pulash u ushqyen me dieta që nuk përmbanin kalcium. Ushqimi i tyre u plotësua me mikë, një silikat alumini dhe potasi. U zbulua se pulat prodhuan kalciumin e nevojshëm për lëvozhgat e vezëve të tyre, duke zbuluar se potasi së bashku me një jon hidrogjeni u transmutuan në kalcium.

Në Rusi ekziston një teori e re që quhet Teoria e Numrit Magjik, e cila posturon se përtej uraniumit ka elemente super të rënda që janë të qëndrueshme. Besimi i përgjithshëm ka qenë se të gjithë elementet përtej uraniumit ishin radioaktive dhe të paqëndrueshme. Pra, ka spekulime të tanishme për një element me peshë 310 dhe numër atomik 135. Ai po quhet eka-plumb ose superplumb dhe thuhet se gjurmë të vogla të tij janë të pranishme natyrshëm në plumbin e zakonshëm. Një shqyrtim i vetive të eka-plumbit, teorik aktualisht, zbulon se nëse do të shkaktohej transmutacioni, ai do të prodhonte me shumë mundësi një izotop të qëndrueshëm të arit.

Siç dihet tani se në thelb atomet transformohen nga mjedise elektrike, prania e forcave të pazakonshme elektromagnetike brenda hapësirës së piramidës ngre pyetjen nëse transmutacioni i elementeve mund të ndodhë atje. Përgjigja në këtë pikë kohore nuk dihet. Ajo që është e qartë, megjithatë, është fenomeni i ndryshimit—ndryshimi që është i ndryshëm nga ai që ndodh jashtë piramidës ose në enë me formë jo-piramidale.

Kur shikon grafikët e spektrit elektromagnetik, mëson se pjesa e spektrit me valë më të gjata se valët e radios shënohet si e panjohur, siç është edhe skaji tjetër i spektrit me valë më të shkurtra se rrezet kozmike. Të paktën një pjesë e forcës brenda piramidës ndoshta është në skajin e shkurtër të spektrit elektromagnetik. Kjo mund të supozohet pasi është treguar se forca e piramidës do të shkatërrojë bakteret negative. Testet e kryera për ne nga një laborator shtetëror zbuluan se një pjesë e madhe e baktereve të qumështit të kontaminuar u vranë në mostrat e vendosura me piramida. Në eksperimentet tona me mish, zbuluam se mishi nuk do të prishet, por do të humbasë shpejt lagështinë dhe do të bëhet inert sa i përket baktereve. Pas tre javësh në një piramidë, mishi do të humbasë më shumë se 66 për qind të peshës së tij, por nuk do të prishet. Krahasojeni këtë me përdorimin e zakonshëm të dritës ultravjollcë për të vrarë bakteret e dëmshme në mish dhe për të parandaluar formimin e baktereve të tjera. Mishi mund të ruhet kështu në një temperaturë më të lartë pa rrezikun e prishjes.

Duke dashur të bëjmë një test krahasues të ushqimeve të ndryshme, përgatitëm pesë piramida identike kartoni me posterboard me gjashtë shtresa. Çdo piramidë kishte një madhësi baze prej nëntë e tre të tetave inç dhe qëndronte gjashtë inç të lartë. Ventilimi u sigurua për të gjitha piramidat duke prerë vrima tre të katërtat e inçit nga kulmi në të gjitha anët e piramidave. Një pjesë e çdo ushqimi u vendos në zonën e Dhomës së Mbretit të secilës prej pesë piramidave dhe mostra të ngjashme u vendosën në tavolinë jashtë piramidës. Zgjedhëm katër vezë, secila me peshë 51 gram. Dy vezë u lanë në lëvozhga, një brenda dhe një jashtë piramidës, dhe dy vezë u hoqën nga lëvozhgat dhe u vendosën në pjata identike, një brenda dhe një jashtë. U morën mostra eksperimentale dhe kontrolli të mëlçisë së freskët të viçit, siç ishin dy mostra peshku dhe dy mostra bifteku fileto. Biftekët e filetos u rregulluan në mënyrë që çdo copë të kishte atë që dukej se ishte e njëjta sasi yndyre dhe strukturë të ngjashme. Bifteku i **filetos** "Byrekët ishin shumë të mëdhenj për piramidën e vogël dhe u varën me një kordon najloni nga kulmi i piramidës sonë të brendshme gjashtë këmbëshe.

Të gjitha ushqimet jashtë piramidave u prishën, u myken ose u kalbën brenda javës së parë. Veza jo në lëvozhgë ishte e fundit që u prish duke treguar myk. Asnjë nga mostrat e ushqimit brenda piramidave nuk u prish; tkurrja dhe humbja e peshës ishin ndryshimet e vetme të dukshme. Ushqimet brenda piramidave u peshuan si më poshtë:

Ushqimi	Pesha fillestare	Ditë në piramidë	Pesha përfundimtare
Vezë e freskët me lëvozhgë	51 gramë	60 ditë	19 gramë
Vezë e freskët pa lëvozhgë	34 gramë	19 ditë	18 gramë
Mëlçi viçi e freskët	45 gramë	20 ditë	16 gramë
Peshk i freskët	45 gramë	15 ditë	14 gramë
Biftek fileto	245 gramë	40 ditë	97 gramë

Export to Sheets

Në një test tjetër, zgjodhëm dy domate të pjekura me të njëjtën madhësi, secila me peshë pak më shumë se shtatë ons. Një domate u vendos në zonën e Dhomës së Mbretit të piramidës gjashtë këmbëshe dhe domatja e kontrollit u vendos në një bllok stirofomi në anën e piramidës. Domatja jashtë piramidës u kalb dhe u desh të hidhej në ditën e dymbëdhjetë. Domatja brenda piramidës u dehidratua, por ruajti ngjyrën e saj të kuqe dhe nuk tregoi shenja prishjeje. Ndryshimi i vetëm i vërejtur ishte rrudhosja e theksuar e lëkurës. U hoq pas 60 ditësh dhe kur u pre, brenda u gjet të ishte po aq i fortë sa kur ishte i freskët. Nuk u vërejt asnjë prishje. Peshoi pak më shumë se tre ons.

Një tufë e madhe rrush Concord u nda në mënyrë të barabartë në të treta. Një e treta u vendos në nivelin e Dhomës së Mbretit brenda piramidës së madhe; një e treta u vendos brenda një kutie kubike pleksiglasi jashtë piramidës, dhe e treta tjetër u vendos në një raft pranë piramidës. Megjithëse u sigurua ventilim për rrushin brenda kutisë, u zhvillua myk i rëndë dhe pothuajse e mbushi kutinë brenda 10 ditëve. Rrushi i vendosur në raft filloi të zhvillojë myk në ditën e katërmbëdhjetë. Rrushi brenda piramidës filloi të thahej brenda dy javësh. Nga fundi i pesë javëve, pesha e tyre kishte rënë nga shtatë e tre të katërtat ons origjinale në tre e një të katërt ons. Pesha e tyre minimale prej dy e shtatë të tetat ons u arrit në fund të shtatë javëve. Ata ishin të thatë, të rrudhur, duke u dukur shumë si rrush të thatë, por nuk ishin prishur ose zhvilluar myk në asnjë mënyrë.

Në librin e tij, Supernatyra, autori Lyall Watson tregon se ai eksperimentoi me piramida dhe tre sende: vezë, biftek dhe minj të ngordhur. Mostrat e kontrollit u vendosën në një kuti kartoni këpucësh. Ata në piramidë u ruajtën dhe ata në kutinë e këpucëve shpejt erdhën erë dhe u desh të hidheshin. Ai komentoi, "Jam i detyruar të konkludoj se një replikë kartoni e piramidës së Keopsit nuk është thjesht një rregullim i rastësishëm i copave të letrës, por ka veti të veçanta."

Dr. Boris Vern, drejtor i Projektit të Kërkimit të Piramidës për Mankind Research Unlimited, Inc., Washington, D.C., kreu disa eksperimente me piramida plastike dhjetë inç të larta dhe kube plastike me vëllim të barabartë. Ai raportoi se vezët e papërpunuara në piramida u fortësuan dhe u thanë në më pak se tre javë. Myku i vendosur në vezë nuk do të rritej. Vezët e kontrollit mbetën të lagështa dhe ishin të prirura për rritje myku.

Disa vite më parë, një studiues nga Kalifornia, i ndjeri Verne Cameron, vendosi një piramidë të vogël në banjën e tij, dhoma më e nxehtë dhe më e lagësht në shtëpinë e tij, kushte jo shumë të favorshme për ruajtjen e ushqimit. Ai vendosi një copë mish derri të yndyrshëm brenda piramidës. Pas tre ditësh, ai vuri re një erë të lehtë, por pas gjashtë ditësh të tjera, era ishte zhdukur dhe mishi i derrit ishte mumifikuar. Copa e mishit mbeti në piramidë në banjë për **disa** muaj dhe Cameron pohoi se ishte plotësisht i ngrënshëm. Aspekti i ruajtjes së ushqimit, mumifikimi dhe shpejtësia e rritur e dehidratimit, pra, japin disa tregues se forca brenda piramidës është në skajin e shkurtër të spektrit elektromagnetik. Por ka edhe cilësi magnetike, përkatësisht efekti i mprehjes së teheve të briskut me raporte deri në 200 rroje nga një teh i vetëm. Shkalla e suksesit duket se varet nga cilësia e teheve, ato që janë çelik i shkallës së lartë japin rezultatet më të mira. Do të dukej se sa më shumë material jo-ferroz të ketë në teh, aq më pak efekt ka forca e piramidës në molekulat e metalit. Nëse forca është e spektrit elektromagnetik, siç duket se është, atëherë do të pasonte se ka mundësi që forca të veprojë në një mënyrë të ngjashme me disa nga pjesët e njohura të spektrit, si drita e dukshme. Drita e

dukshme është ende një enigmë për shkencën; ka teori që duket se përgjigjen shumicës së cilësive të nevojshme për të përshtatur veprimet e vëzhgueshme të dritës, por këto mbeten ende teori. Aktualisht supozohet se drita është një valë elektromagnetike, ose procesion fotonesh—grimca që nuk kanë masë, por posedojnë energji. Për shkak të kësaj vetie të dritës, ajo përkulet ose thyhet kur kalon nga një medium në tjetrin. Për shembull, kur rrezja takon një sipërfaqe xhami në një kënd, do të ketë një përkulje të rrezes. Le të supozojmë se rrezja depërton në anën e kënduar të piramidës dhe duke e bërë këtë, ajo përkulet, ndoshta në raport me grimcat e energjisë që përbëjnë rrezen. Duke supozuar se rrezja vjen nga perëndimi, atëherë forca do të udhëtojë me reflektim brenda formës së piramidës, duke kaluar periodikisht nga pika qendrore në piramidë, poshtë kulmit. Këtu ndodh i gjithë veprimi.

Tehu i një brisku rroje ka një strukturë kristalore dhe kristalet rriten duke riprodhuar veten. Ndërsa tehu bëhet i mprehtë, disa nga kristalet në buzë fërkohen. Teorisht, kristalet duhet të jenë në gjendje të zëvendësojnë veten. Dihet se drita e diellit ka një fushë që tregon në të gjitha drejtimet, dhe megjithatë drita e diellit e reflektuar nga një objekt si hëna është pjesërisht e polarizuar dhe vibron kryesisht në një drejtim. Tehu i një brisku mund të shkatërrohet në mënyrë të kuptueshme kur lihet në dritën e hënës dhe, në të vërtetë, kjo duket se ndodh. Megjithatë, kjo nuk shpjegon veprimin e mprehjes së piramidës. Dikush mund të hamendësojë vetëm se piramidat veprojnë si lente që fokusojnë energjinë, ose si rezonatorë që mbledhin energjinë, duke inkurajuar kështu rritjen e kristaleve.

Është interesante të vërehet se drejtimi në të cilin vendoset një kristal duket se përcakton sasinë e aktivitetit vibrues. Në punimin e tij, "Fusha e Energjisë në Njeri dhe Natyrë", John C. Pierrakos deklaroi se kristalet pulsojnë me shpejtësi të ndryshme, në varësi të orientimit të tyre ndaj pikave kardinale gjeografike. "Për shembull," tha ai, "kur tehu kryesor i një kristali kuarci drejtohet në jug, shpejtësia pulsuese është afërsisht 9 për minutë, kur drejtohet në perëndim shpejtësia e tij është 6 për minutë. Është 4 për minutë kur drejtohet në veri dhe rritet në 14 për minutë kur drejtohet në lindje."

Për ta eksploruar këtë më tej, dihet se toka rrotullohet nga perëndimi në lindje, dhe një rrjedhë force perëndimore mundet, në mënyrë të kuptueshme, pas kontaktit me atmosferën e tokës, ta ndjekë atë duke bërë që rrjedha e energjisë të lëvizë nga perëndimi në lindje.

Për disa vite, shkenca ka ditur se ajri që rrethon tokën është pak i jonizuar. Në fillim u mendua se ky jonizim shkaktohej nga një rrezatim shumë depërtues. U zbulua se sa më thellë në oqean që zbritej një njësi, aq më pak grimca të jonizuara gjendeshin. Dukej se masa e ujit thithte një pjesë të rrezatimit. Në fillim u besua se rrezatimet vinin nga radioaktiviteti në vetë tokë. Por kur njësitë e ndjesisë së joneve u dërguan në atmosferën e sipërme, u zbulua se sa më lart të dërgoheshin njësitë, aq më i madh ishte jonizimi. Kjo tregoi se rrezatimi vinte nga hapësira e jashtme dhe kështu kësaj force iu dha emri "rreze kozmike". Burimi i këtij rrezatimi është i panjohur, përveç faktit që vjen nga diku jashtë sistemit diellor. Forca duket se vjen nga të gjitha pjesët e qiellit. Shpërndarja e intensiteteve për gjerësi të ndryshme gjeografike të tokës tregon se rrezet devijohen nga fusha magnetike e tokës. Rrezatimi që hyn në atmosferën e tokës nga kozmosi njihet si rrezatim primar, i cili e dallon atë nga rrezatimi që buron brenda mbështjellësit atmosferik, siç është rrezatimi i lëshuar nga radiumi.

Vëzhgimet e mëtejshme tani tregojnë se ky rrezatim, megjithëse vjen nga të gjitha drejtimet, duket se vjen më shumë nga perëndimi sesa nga çdo drejtim tjetër. Teoria është se rrezet kapen në fushën magnetike të tokës dhe devijohen në lindje. Kjo mund të ndihmojë në shpjegimin pse bimët tona brenda piramidave lëvizin nga perëndimi në lindje, harkojnë në jug dhe përsërisin modelin, siç përshkruhet në kapitullin "Piramidat dhe Fuqia e Bimëve". Kjo gjithashtu mund të ndihmojë në shpjegimin pse tehet e briskut mprehen brenda piramidave vetëm kur vendosen në aksin veri-jug. Kjo vendos një buzë të një tehu me dy tehe drejt perëndimit dhe tjetrën drejt lindjes. Ne kemi zbuluar, dhe të tjerët kanë raportuar, se në disa ditë një teh brisku duket më i mprehtë se në ditët e tjera. A mund të jetë se po përdorim buzën që ka qenë e kthyer nga lindja në piramidë një ditë dhe ndoshta buzën e kthyer nga perëndimi një ditë tjetër?

Nëse uji priret të thithë grimca të jonizuara, siç përshkruhet më sipër, atëherë efekti dehidratues i piramidës gjithashtu mund të ndihmojë në shpjegimin pse tehet e briskut mbeten të mprehta brenda hapësirës së piramidës. Dihet se uji mund të zvogëlojë fortësinë e çelikut me më shumë se 20 për qind. Piramida—ose zgavra tjetër rezonante e përshtatshme—duket se është pajisja e vetme që mund të ndihmojë boshllëqet kristalore në buzën e teheve të briskut duke dëbuar molekulat dipol të ujit me veprim rezonant në dipol, është shpjeguar nga Karel Drbal, inxhinieri i radios i Çekosllovakisë i cili zbuloi aftësitë e mprehjes së briskut të piramidave. Mund të thuhet, pra, se piramida dehidraton buzën e teheve të briskut.

Shkencëtarët gjermanë Born dhe Lertes demonstruan se veprimi i mësipërm në molekulat dipol të ujit është i mundur në një zgavër rezonante siç është një piramidë kur ushqehet me energji të përshtatshme mikrovalësh. Borns dhe Lertes zbuluan se mikrovalët e gjatësisë së valës centimetër dhe harmonikat e tyre mund të prodhojnë një rrotullim të përshpejtuar të molekulave dipol të ujit. Kjo në fakt rezulton në një proces dehidratimi, ose dëbimi i molekulave dipol të ujit. Kjo do të dukej se është një proces i dehidratimit elektromagnetik.

Pse atëherë piramidat e ndërtuara nga materiale dielektrike ose jo-përcjellëse duket se funksionojnë më mirë se ato të ndërtuara nga materiale përcjellëse? Përgjigja duket se qëndron në faktin se mikrovalët mund të depërtojnë në material dhe të ushqejnë zgavrën rezonante të piramidës. Piramidat e mbuluara me rrjetë ose fletë alumini nuk duket se shfaqin të njëjtat cilësi si ato të mbuluara me plastikë, dru, kanavacë etj. Një fletë fletë alumini ose rrjetë e vendosur brenda piramidës dhe në perëndim të një bime pengon lëvizjet rrotulluese të bimës; në fakt, bimët bëhen plotësisht të palëvizshme, sipas fotografisë sonë me interval kohor. Në kapitullin mbi bimët ne përshkruajmë eksperimentet tona me metale dhe bimë, por mund të përsëritet këtu se alumini është i vetmi material që duket se paraqet vetitë frenuese. Alumini është një aliazh i bërë nga një proces elektrik dhe ne fillimisht spekuluam se ai vepron në një mënyrë negative ose bllokuese ndaj fushës së energjisë që hyn në piramidë nga jashtë. Megjithatë, ne pyesnim nëse nuk mund të po siguronte një ngarkesë shtesë që kombinohej me forca të tjera elektromagnetike duke rezultuar në një mbidozë. Fakti që magnetet e vendosura brenda piramidës gjithashtu penguan lëvizjet rrotulluese të bimëve prireshin të mbështesnin teorinë e fundit. Megjithatë, për të ndërlikuar problemin tonë, farat e vendosura në fletë alumini nuk mbijnë ose mbijnë më ngadalë se farat e vendosura në materiale të tjera. Një përgjigje dukej se qëndronte në provat se alumini dukej se pengonte aktivitetin e enzimave. Shëruesit që kanë qenë në gjendje të përmirësojnë mbirjen e farave dhe të rrisin rritjen e bimëve me energji që rrezaton nga duart e tyre, gjithashtu janë në gjendje të rrisin aktivitetin e enzimave. Një mik i yni, Charles Rhoades,

ka qenë mjaft i suksesshëm si shërues. Duke ditur për eksperimentet tona me tehe brisku, ai na sfidoi duke propozuar të mprehë tehet e briskut duke i "trajtuar" ato me duart e tij. Rreth 700 rroje më vonë, ai ende po përdor të njëjtin teh brisku me të cilin filloi eksperimentin. Me sa duket, shëruesi i kualifikuar është në gjendje të rrezatojë disi të njëjtën energji nga duart e tij si ajo që gjendet në piramida. Ne arsyetuam se nëse kjo energji bllokohej disi nga alumini dhe pengonte aktivitetin e enzimave, do të pasonte që ajo bënte të njëjtën gjë me bimët. Nëse ky ishte rasti, atëherë nuk mund të bëhej një paralele midis efekteve të aluminit dhe magneteve në bimë. Alumini dukej se shërbente si një pengesë, ndërsa magnetet dukej se prodhonin një mbidozë. Pastaj zbuluam se veprimi i dukshëm bllokues i aluminit u tejkalua kur materiali u la brenda një piramide mjaftueshëm gjatë për t'u ngopur me energji piramide. Ne zbuluam se alumini i lënë brenda një piramide për dy javë nuk demonstroi më një faktor frenues për bimët. Ata silleshin sikur alumini të mos ishte i pranishëm. Dhe fleta e trajtuar në këtë mënyrë shërbente si një piramidë zëvendësuese. Atomet në alumin me sa duket thithnin energji nga rezonanca. Kur fleta u hoq nga piramida, atomet nuk merrnin më energji të jashtme dhe orbitat e elektroneve filluan një proces të ngadaltë të prishjes. Ndërsa kjo ndodhi, ajo lëshoi energji dhe mund të përdoret në të njëjtën mënyrë si vetë piramida.

Farat e vendosura në aluminin e trajtuar mbijnë po aq shpejt sa ato të vendosura brenda piramidave, dhe bimët paraqitën lëvizje të ngjashme rrotulluese si bashkëmoshatarët e tyre të mbyllur. Ne provuam një eksperiment me biftek viçi. Ne mbështollëm dy copa të ngjashme nga i njëjti biftek në fletë alumini të trajtuar dhe të patrajtuar. Bifteku i gatuar në fletën e trajtuar u gatuar në një të tretën e kohës së nevojshme për gatimin e biftekut të mbështjellë në fletën e patrajtuar.

Në analizën përfundimtare, pra, ne vendosëm se ajo që po ndodh me sa duket me aluminin është se cilësitë e tij elektrike janë të tilla që në vend që të veprojnë si një mekanizëm bllokues ndaj energjisë së piramidës, siç do të dukej në fillim, ai thith energjinë brenda piramidës dhe parandalon që energjia të veprojë ndryshe në bimë, enzima etj. Pasi të jetë ngopur me energji, ai nuk e shteron më fushën dhe mundet, pra, të shërbejë vetë si një rezonator i fushës së energjisë.

Në fillim të këtij kapitulli përmendëm afinitetin e njeriut për arin dhe përpjekjen e alkimistëve për të përmbushur kërkesën për zotërimin më të çmuar të njeriut. Magjepsja shkoi përtej pasurisë, sepse në natyrën dhe krijimin e saj përfaqësonte gjendjet më të vlerësuara të njeriut—pavdekësinë dhe ndriçimin shpirtëror. Mitet e lashta flisnin për njerëz të substancave të ndryshme si hekuri dhe argjendi, dhe të bëhesh njeriu prej ari do të thoshte të arrish gjendjen më të lartë dhe të kuptosh qëllimin e vërtetë të jetës. Që në kohët parahistorike dhe deri në ditët e sotme, disa kanë besuar se metale dhe gurë të caktuar u jepnin bartësve të tyre dhurata të pazakonshme fizike ose shpirtërore. Mjekët e shumë kulturave kanë veshur byzylykë dhe rripa ari në besimin e cilësive të tyre magjike. Në kuptimin e tyre origjinal, kurorat e arta jo vetëm që përfaqësonin sovranitetin, por mund t'u dhuronin pronarëve të tyre forcë dhe mençuri.

Ndoshta tërheqja e njeriut ndaj arit është diçka e varrosur thellë në pavetëdijen e tij, një marrëdhënie e harruar prej kohësh e trashëguar. Ne sapo po fillojmë të mësojmë nga biokimistët nevojën për sasi të vogla të disa metaleve në trupat tanë fizikë. Nevoja për hekur dhe bakër është e njohur **mire** dhe kërkimi aktual tregon se zinku është jashtëzakonisht i rëndësishëm për funksionimin e duhur të trurit. Ndoshta do të mësojmë se ari ka një rol edhe më të rëndësishëm.

Edgar Cayce rekomandoi arin në më shumë se dyzet raste mjekësore. Shumica e rasteve kishin të bënin me çekuilibrime gjëndrash.

Nevoja për ar mund të ekzistojë në nivelin qelizor të jetës, sepse, siç përshkruhet në kapitullin mbi bimët, një bimë u shtri pothuajse horizontalisht për t'u mbështjellë rreth fletës së arit të vendosur pranë saj brenda një piramide. Megjithatë, diçka duhet t'i ndodhë fletës së arit të lënë në një piramidë për disa ditë. Një bimë nuk u tërhoq nga fleta e arit e patrajtuar. Bima vazhdoi modelin e saj të zakonshëm të lëvizjes dhe rritjes kur fleta e arit e patrajtuar u vendos pranë saj në piramida. Por kur fleta e arit u trajtua brenda një piramide për disa ditë dhe më pas u vendos në një piramidë me bimën, bima e përqafoi me ngrohtësi.

Një shënim interesant në eksperimentin me arin është një përvojë që patëm me lëvizjen e një bime. Kur ishte disa inç e gjatë, vendosëm një bimë të re luledielli brenda një piramide. Ajo filloi lëvizjen perëndim-lindje që ne kishim pritur nga bimët. Fleta e arit e patrajtuar u vendos më pas brenda piramidës dhe kur u hoq pak kohë më vonë, bima menjëherë filloi të lëvizë veri dhe jug. Ne nuk kemi një përgjigje se pse bima do të ndryshonte papritmas drejtimet, por planifikojmë të eksperimentojmë më tej.

Një përvojë tjetër që nuk kemi arritur ta dublikojmë kishte të bënte me bronzin. Ne po eksperimentonim me një shirit të vogël bronzi të hollë dhe e kishim vendosur në një pikë të mprehtë në qendër të një piramide. Papritmas vumë re se shiriti i bronzit po dëbohej sa herë që afronim një dorë pranë tij. Duke supozuar se ishte një lloj ngarkese statike, luajtëm me të për disa kohë. Unë (Pettit) mendova, "Tani trupi im ndoshta ka një ngarkesë negative dhe bronzi një ngarkesë negative," dhe pyesja veten nëse kishte ndonjë mënyrë që të ndryshoja polaritetin ose të vetes sime ose të shiritit të bronzit. Dhe pikërisht kur e mendova këtë, shiriti i bronzit u tërhoq nga gishti im. Vazhdova të luaja me të dhe ai mbeti i tërhequr nga gishti im. Por të nesërmen në mëngjes, shiriti i bronzit u dëbua përsëri dhe sado që u përpoqa, nuk munda të ndryshoj polaritetin.

Ka arsye për të besuar se Dhoma e Mbretit të Piramidës së Madhe ishte projektuar posaçërisht si një vend në të cilin u gjeneruan fusha të pazakonshme energjie. Tavani i Dhomës së Mbretit është ndërtuar me nëntë trarë graniti që shtrihen veri dhe jug. Mbi Dhomën e Mbretit ka gjithsej pesë dhoma, secila e ndarë nga disa këmbë hapësirë ajri dhe shtresa alternative prej nëntë dhe më pas tetë trarë graniti. Tavani përfundimtar përbëhet nga blloqe të mëdha gëlqerore, të cilat janë të pjerrëta si një çati gable. Dyzet e tre trarët e granitit besohet se peshojnë rreth shtatëdhjetë ton secili. Vetë Dhoma e Mbretit është ndërtuar tërësisht nga graniti, dyshemeja, të katër muret dhe tavani.

Graniti përbëhet nga kristale kuarci, mikë dhe feldspat dhe dihet se prodhon një fushë piezo-elektrike, veçanërisht kur është nën presion. Në këtë rast, graniti është nën presionin e 200 këmbëve gëlqeror të fortë sipër tij. Egjiptianët i referoheshin granitit si "shkëmb shpirtëror", gjoja për shkak të fushës së tij elektrike. Është postuluar se egjiptianët e ndërtuan Dhomën e Mbretit në këtë mënyrë sepse graniti nën presion të madh lëshoi në dhomë një fushë të ngarkuar shumë, dhe se shtresat e ndryshme të granitit dhe dhomat e ajrit formuan një kondensator me ngarkesë të përhershme.

Disa shkencëtarë kanë spekuluar se Piramida e Madhe nuk është vetëm një akumulues i energjive, por shërben edhe për të modifikuar këto energji. Është treguar shkencërisht se çdo objekt në të cilin energjia vibron vepron si një zgavër rezonante, dhe se energjia brenda objektit fokusohet në një pikë të caktuar. Kjo vlen pavarësisht nëse objekti është i ngurtë apo i zbrazët. Prandaj, disa besojnë se Piramida e Madhe mund të veprojë si një zgavër e madhe rezonante e aftë për të **fokusuar** energjinë kozmike si një lente gjigante. Energjia shumë e fokusuar do të ndikonte në kristalet ose molekulat e çdo objekti në rrugën e rrezes së fokusuar.

Toth dhe Nielsen shpjegojnë se nëpërmjet përdorimit të radiestezisë, ose shufrave të zbulimit të ujit, eksperimentuesit kanë qenë në gjendje të demonstrojnë se ka një vorbull energjie që buron nga kulmi i piramidës, e cila zgjerohet në diametër ndërsa ngrihet. Zbuluesit e ujit pretenduan se kanë matur një vorbull gati tetë këmbë në lartësi dhe me një diametër gjashtë këmbë mbi një piramidë kartoni vetëm katër inç të lartë. Në një eksperiment, një piramidë e vogël u vendos poshtë një kutie dhe tri kuti identike u vendosën pranë saj. Zbuluesi i ujit, duke mos ditur se cila kuti mbulonte piramidën, testoi çdo kuti me shufër dhe shufra reagoi vetëm mbi kutinë me piramidën.

I ndjeri Verne Cameron shpiku atë që ai e quajti një aurametër, një pajisje që gjoja matte fushën e forcës së personave dhe objekteve. Ai pohoi se nga një piramidë e vogël ai mati një vorbull energjie që arrinte tavanin. Cameron gjithashtu pohoi se nëse një piramidë hiqej nga një vend ku kishte qëndruar, ajo linte pas një ngarkesë të matshme që qëndronte për disa ditë.

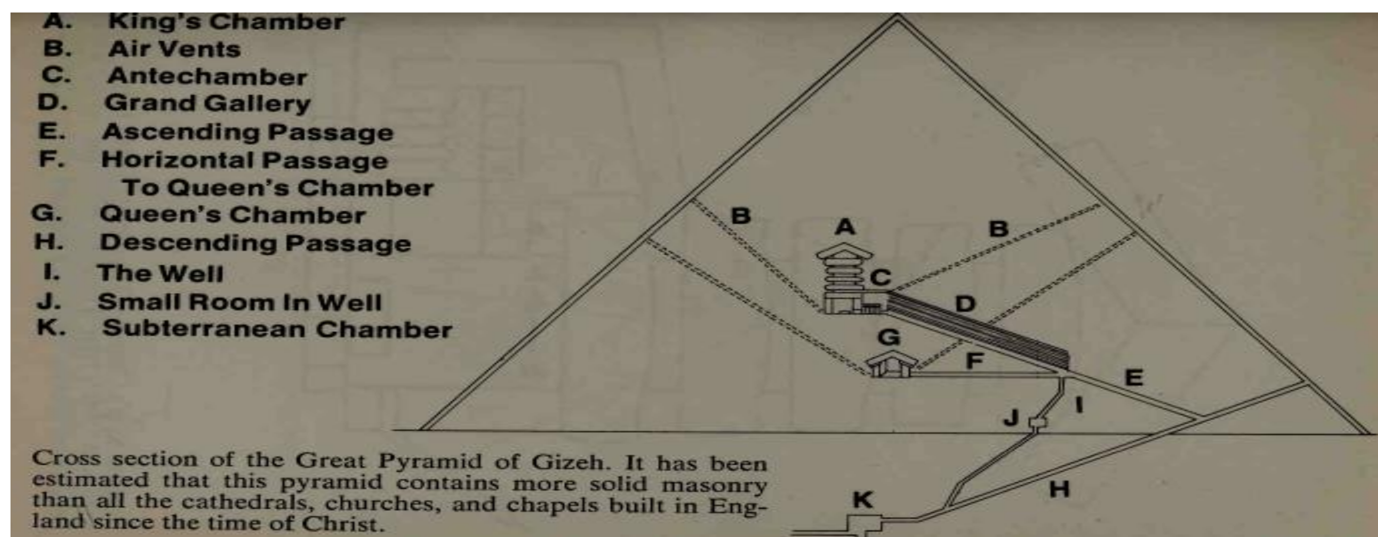
Nëse një vorbull energjie buron nga kulmi i piramidave miniaturë, ne përballemi me pyetjen në lidhje me natyrën e kulmit të Piramidës së Madhe. Historia nuk regjistron asnjë kulm në Piramidën e Madhe dhe as nuk janë gjetur ndonjëherë shenja të një kulmi. Manly Palmer Hall, në Mësimet e Fshehta të të Gjitha Epokave, pohon se asnjë nuk ishte menduar: "Madhësia e gurit kulmor të Piramidës së Madhe nuk mund të përcaktohet me saktësi, sepse, ndërsa shumica e hetuesve kanë supozuar se ai dikur ishte në vend, asnjë gjurmë e tij nuk ka mbetur tani. Ka një prirje kurioze midis ndërtuesve të ndërtesave të mëdha fetare për t'i lënë krijimet e tyre të papërfunduara, duke treguar kështu se vetëm Zoti është i plotë. Guri kulmor—nëse ka ekzistuar—ishte vetë një piramidë miniaturë, kulmi i së cilës përsëri do të mbulohej nga një bllok më i vogël me formë të ngjashme, dhe kështu ad infinitum. Guri kulmor pra është mishërimi i të gjithë strukturës. Kështu, Piramida mund të krahasohet me universin dhe guri kulmor me njeriun. Duke ndjekur zinxhirin e analogjisë, mendja është guri kulmor i njeriut, shpirti guri kulmor i mendjes dhe Zoti—mishërimi i të gjithë—guri kulmor i shpirtit. Si një bllok i ashpër dhe i papërfunduar, njeriu merret nga guroret dhe me kulturën e fshehtë të Mistereve gradualisht transformohet në një gur kulmor piramidal të vërtetë dhe të përsosur. Tempulli është i plotë vetëm kur i iniciuari vetë bëhet kulmi i gjallë nëpërmjet të cilit fuqia hyjnore fokusohet në strukturën divergjente më poshtë."

Të tjerë nuk janë aq të sigurt se nuk kishte një kulm në Piramidën e Madhe. Cayce pohoi se Piramida ishte e mbuluar me një gur kulmor kristali të pazakontë që rrezatonte fusha të jashtëzakonshme energjie. Disa besojnë se guri kulmor përbëhej nga materiale të ndryshme, duke filluar me arin në nivelin më të ulët dhe duke punuar lart nëpërmjet kristalit dhe më në fund një diamanti ose rubini në pikën e fundit. George W. Van Tassel, shpikës nga Kalifornia dhe drejtor i Kolegjit të Mençurisë Universale në Yucca Valley, pohon se eksperimentet e tij zbulojnë se një

kulm kristali kuarci në një model piramide rrit fushën e energjisë së piramidës. Ai propozoi që një kulm i ndërtuar nga kuarc i laminuar, me germanium që ndan fletët e kuarcit, do të rriste fushat e energjisë brenda një piramide. Ka pasur spekulime se një kulm kristali mbi Piramidën e Madhe u përdor për të ngadalësuar rrezet e dritës dhe për të nxjerrë kështu vetitë magnetike të fushave të energjisë. Cayce pohoi se një person mund të rigjallërohej nga drita kur ajo ngadalësohet.

Çfarëdo që ndërtuesit e Piramidës së Madhe fituan nga ndërtimi i saj, ndoshta nuk do të dihet kurrë plotësisht. Megjithatë, eksperimentet me pasardhësit e saj të vegjël kanë qenë mjaft të suksesshme për të nisur një mori rolesh të mundshme të ardhshme për miniaturat. Ato që nuk përmenden gjetkë përfshijnë shtëpi të ndërtuara në formë piramidale; pastrues ajri në papafingo, pishina të ngritura noti nën një tendë piramidale, duke krijuar kështu një burim të madh pagëzimi; hedhës mbeturinash të realizueshme nga veprimi i dehidratimit të piramidës në materiale organike dhe shkatërrimi i baktereve të dëmshme; ruajtje për furnizime farmaceutike; seksione apo edhe supermarkete të tëra të ndërtuara në formën e piramidës; ambiente banimi në formë piramidale në anije kozmike për të ngadalësuar shkallën metabolike të astronautëve në fluturime të gjata; njësi ruajtëse për energjinë diellore; kabina studimi në shkolla të mesme dhe kolegje; dhe qeli për terapi fizike dhe mendore, për të përmendur vetëm disa.

Epoka e re e ndërtimit të piramidave mund të jetë së shpejti në zhvillim."

Cross section of the Great Pyramid of Gizeh. It has been estimated that this pyramid contains more solid masonry than all the cathedrals, churches, and chapels built in England since the time of Christ.

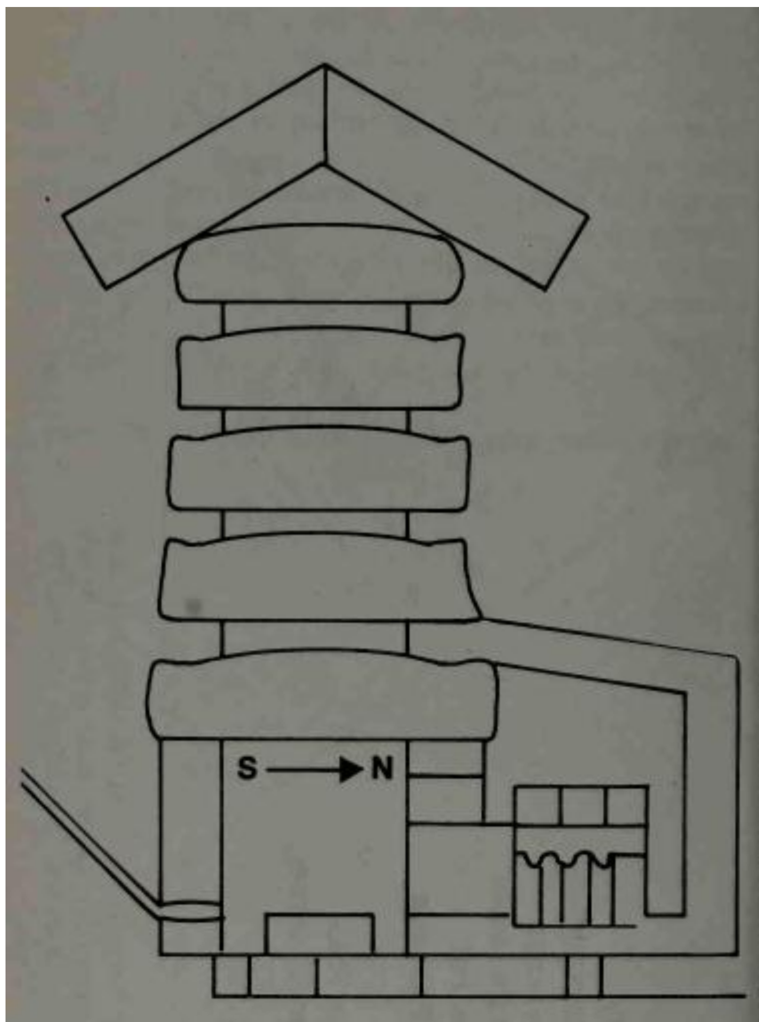
Piramida e Madhe e Gizës: Prerje tërthore

- **A. Dhoma e Mbretit:** Dhoma kryesore e varrimit në piramidë.
- **B. Ajrosje:** Kanale të ngushta që shtrihen nga Dhoma e Mbretit dhe Dhoma e Mbretëreshës në sipërfaqen e piramidës.
- **C. Antekamera:** Një dhomë e vogël para Dhomës së Mbretit.
- **D. Galeria e Madhe:** Një korridor i lartë dhe i gjerë që të çon në Dhomën e Mbretit.

- **E. Kalimi Ngjitës:** Një korridor që të çon lart nga hyrja e piramidës në Galerinë e Madhe.
- **F. Kalimi Horizontal:** Një korridor që të çon nga fundi i Galerisë së Madhe në Dhomën e Mbretëreshës.
- **G. Dhoma e Mbretëreshës:** Një dhomë tjetër brenda piramidës, e vendosur nën Dhomën e Mbretit.
- **H. Kalimi Zbritës:** Një korridor që të çon poshtë nga hyrja e piramidës në Dhomën Nëntokësore.
- **I. Pusi:** Një tunel vertikal që lidh Galerinë e Madhe me Dhomën Nëntokësore.
- **J. Dhomë e Vogël në Pus:** Një dhomë e vogël e vendosur në mes të pusit.
- **K. Dhoma Nëntokësore:** Një dhomë e papërfunduar e gërmuar në shkëmbin themelor nën piramidë.

Shënim:

- Vizatimi tregon një prerje tërthore të Piramidës së Madhe, duke zbuluar kalimet dhe dhomat e saj të brendshme.
- Shkrimi i bashkangjitur thekson madhësinë e piramidës, duke vënë në dukje se ajo përmban më shumë muratura të ngurta se të gjitha katedrat, kishat dhe kishëzat e ndërtuara në Angli që nga koha e Krishtit.

Dhoma e Mbretit: Detaje

Përmasat:

Gjatësia: 34 këmbë (rreth 10.4 metra)

Gjerësia: 17 këmbë (rreth 5.2 metra)

Lartësia: 19 këmbë (rreth 5.8 metra)

Materiali:

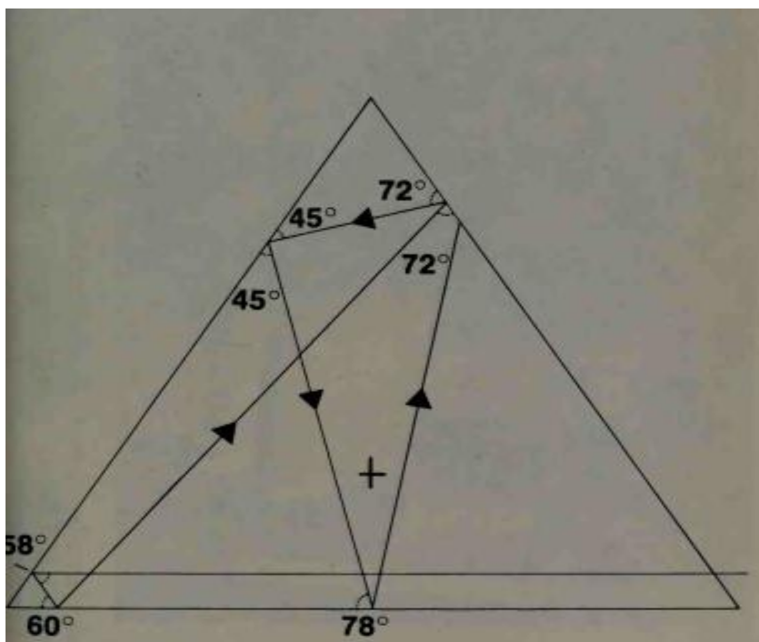
Muret, dyshemeja dhe tavani janë të ndërtuara tërësisht nga granit i kuq i lëmuar.

Vetitë e Materialit:

Graniti i kuq mund të gjenerojë cilësi elektrike.

Shpjegim shtesë:

Dhoma e Mbretit është një dhomë drejtkëndore e vendosur brenda Piramidës së Madhe të Gizës. Përdorimi i granitit të kuq të lëmuar për të gjitha sipërfaqet e saj tregon një shkallë të lartë të mjeshtërisë dhe rëndësisë. Përmendja e vetive të mundshme elektrike të granitit sugjeron se ka pasur, dhe ka ende, spekulime rreth funksionit dhe qëllimit të dhomës

Explanation:

Pyramid Shape: The diagram represents a simplified cross-section of the pyramid.

King's Chamber Location: The King's Chamber is depicted in the center.

Light Ray Path: The angled lines inside the King's Chamber illustrate a hypothetical path of a light ray entering the pyramid.

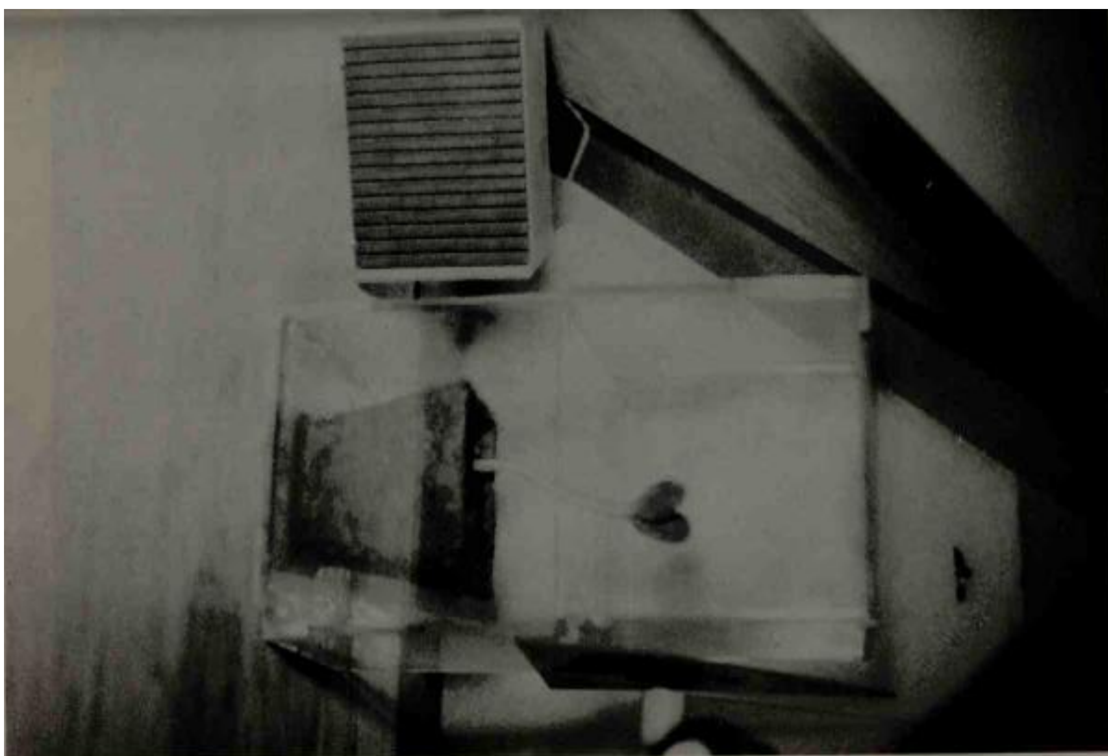
Reflection: The light ray is shown reflecting off the walls of the King's Chamber, bouncing back and forth across the chamber's space.

Simplified Representation: This diagram is a simplified visual to convey the concept of light reflection within the King's Chamber. In reality, the reflections would be more complex and numerous.

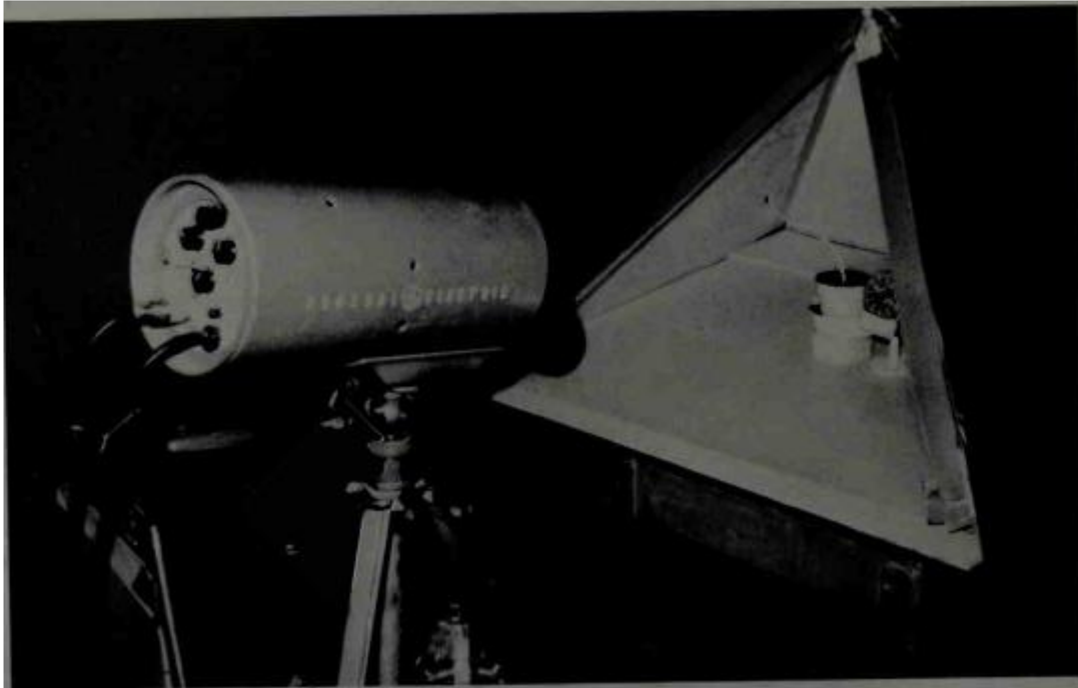
Ray entry: the ray of light is entering from the upper right corner of the pyramid

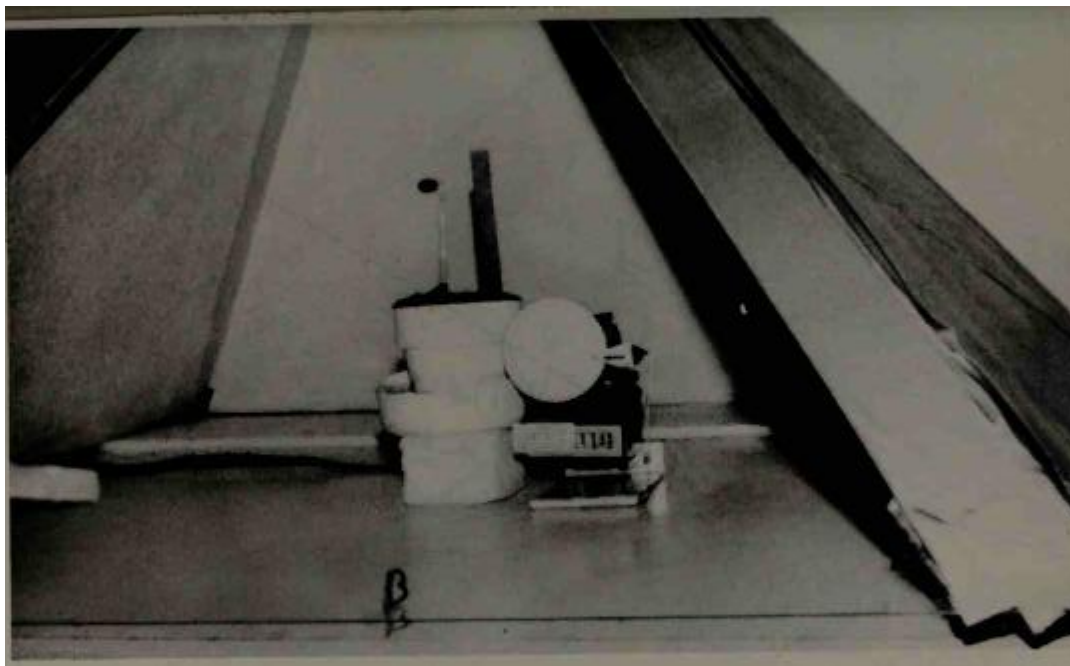
"Inez Pettit duke bashkangjitur elektroda të një makinerie të modifikuar poligrafi në një bimë filodendron. Efektet e vendosjes së bimës në një piramidë mund të maten më pas.

Eksperiment me tone duke përdorur dy kuti plexiglass-i, njëra e përmbysur mbi tjetrën, dhe një altoparlant i vogël PM brenda një piramide që lëshon tone me frekuencë të vazhdueshme të qëndrueshme. Vëreni efektin në bimë

Monitorim me televizion me qark të mbyllur të luledielllit në piramidë. Vëreni drejtimin e pazakontë të rritjes."

Një bimë luledielli ndodhet brenda një piramide. Një pjesë vertikale pas bimës është një fletë ari 23 karatësh. Bima tregonte tendencën për ta 'përqafuar' fletën

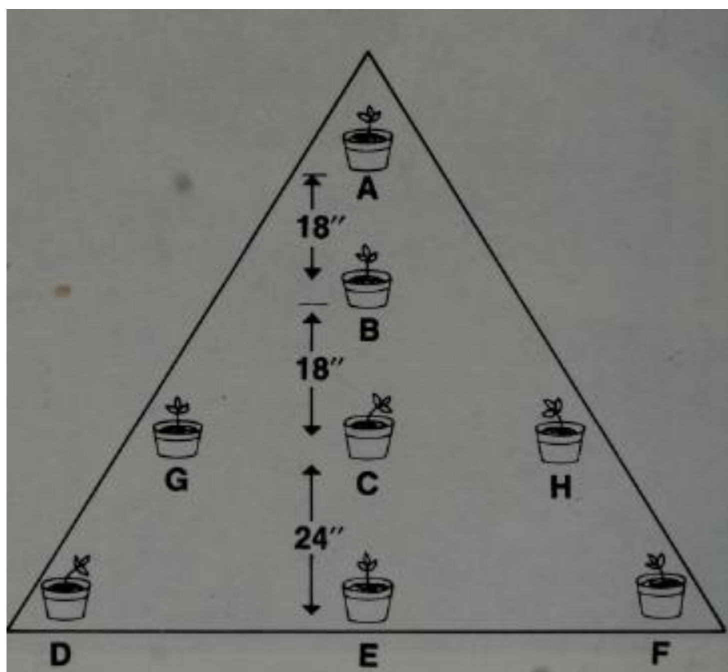
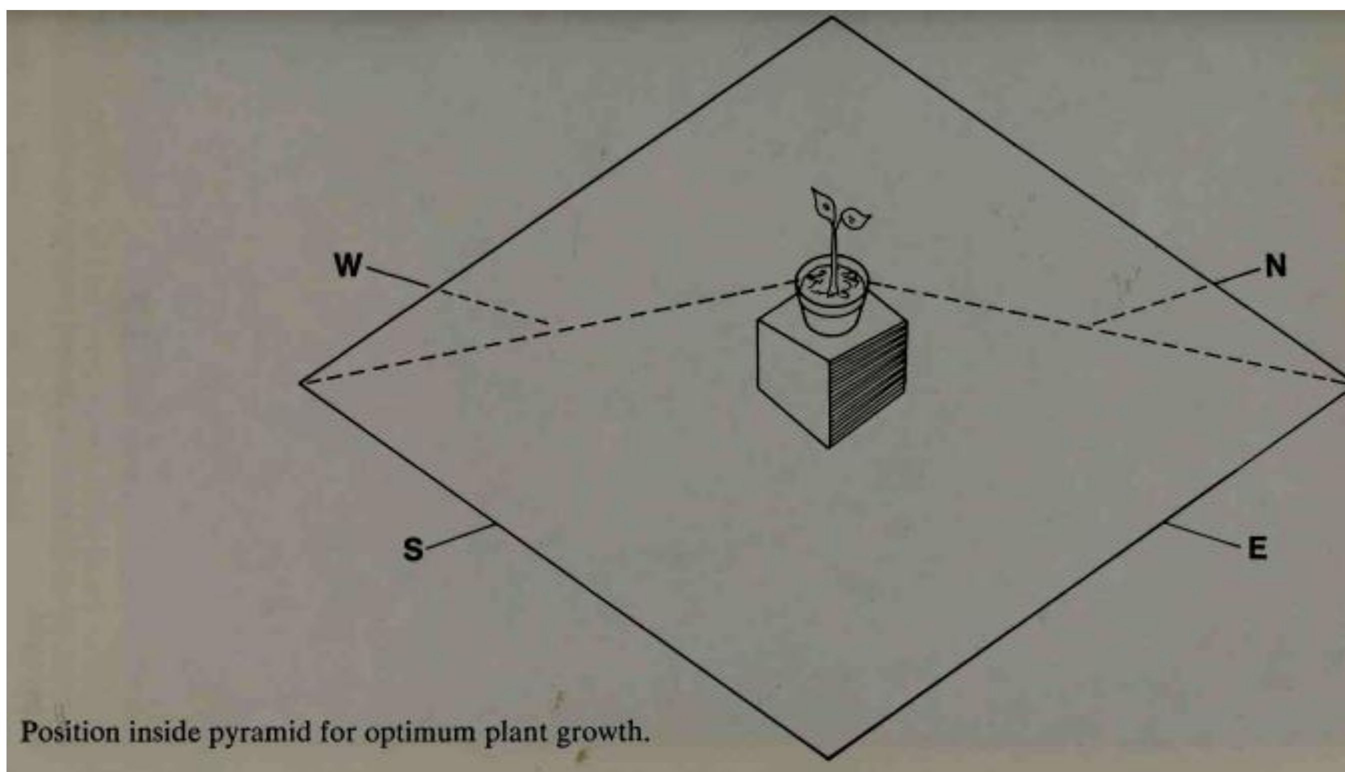

Diagram që ilustron vendndodhjen e bimës për eksperimentet e shpejtësisë së rritjes. (Referojuni 'Piramidat dhe Fuqia e Bimëve')"

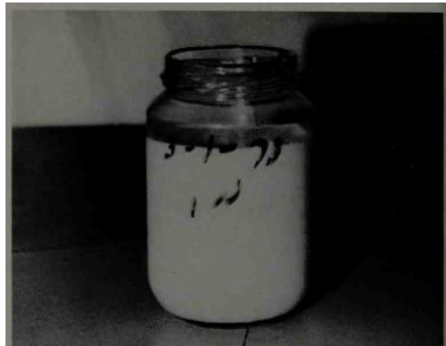
Position inside pyramid for optimum plant growth.

Luledielli i mbirë brenda piramidës tregon zhvillim më të madh të rrënjëve të imëta krahasuar me bimën kontrolluese që mbin jashtë piramidës

Luledielli i mbirë jashte piramides

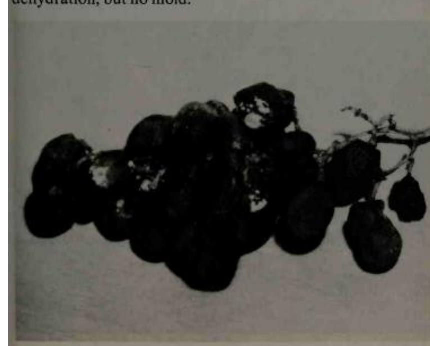
Milk sample which has turned to yogurt inside pyramid.

Milk sample which has stratified and is turning to mold (bottom) outside of pyramid.

Experimental grapes in pyramid for five weeks and showing dehydration, but no mold.

Control group of grapes, five weeks outside pyramid, showing mold and deterioration.

7. FUQITË SHËRUESE

Dhëmbi kishte formuar absces dhe shkaktonte dhimbje të konsiderueshme. Meqë ishte e dielë në mëngjes, asnjë dentist nuk ishte i disponueshëm. Ilaçet e zakonshme kundër dhimbjes nuk kishin asnjë efekt. Së fundi, në dëshpërim, Inez Pettit hyri brenda një modeli piramide prej druri dhe u ul, duke u lutur për mrekulli.

Ajo që ndodhi nuk është e sigurt, por pas dhjetë minutash dhimbja thjesht u zhduk. Ajo nuk është kthyer deri më sot. Inspektimi i mëvonshëm nga dentisti i zonjës Pettit nuk zbuloi asgjë të gabuar me dhëmbin.

Ne kemi pasur një numër njerëzish, ose duke përdorur piramidat tona ose të vetat, që pretendojnë lehtësim nga një sërë sëmundjesh. Në rastet e ndrydhjeve, prerjeve, mavijosjeve, tendosjeve, infeksioneve, etj., shërimi duket se ka ndodhur në periudha të mahnitshme të shkurtra kohore.

Një mikeshë, Judy Fuller, telefonoi një ditë dhe tha se po përballej me kirurgji dentare, ishte një "grumbull nervash" dhe pyeti nëse mund të ulej në njërën nga piramidat për pak kohë për t'u qetësuar.

Ajo u ul në piramidë për gjysmë ore dhe më pas shkoi drejtpërdrejt te dentisti. Ai i injektoi mishrat e dhëmbëve për të mpirë indin dhe zbuloi se medikamenti nuk po vepronte. Pas injektimit të pestë, ai filloi t'i merrte pulsin. Ai përfundimisht përdori nëntë injeksione para se të merrte rezultate. Dentisti i tha burrit të Judy-t, Jerry-t, se nuk e kuptonte pulsin e saj, që duhej të ishte i lartë, por nuk kishte treguar asnjë luhatje. Incizioni u bë, operacioni u krye në kockën e nofullës dhe u vendosën qepjet.

Kur Judy u kthye të nesërmen për një kontroll, dentisti i gjeti mishrat e dhëmbëve të saj me një ngjyrë të shëndetshme rozë dhe shërimi po përparonte qartazi. Në këtë rast dhe në kontrollin tre ditë më vonë, ai thjesht nuk mund ta kuptonte shpejtësinë e shpejtë me të cilën po ndodhte shërimi.

Një kuptim i kësaj shkurtimi të kohëzgjatjes së procesit të shërimit duket se ekziston jashtë repertorit të mjekut. Por ndërsa shpjegimet mungojnë në revistat mjekësore, ne gjejmë referenca për këtë fenomen në raportet mbi oscilatorët me valë të shumta ose pajisje të tjera që prodhojnë valë elektromagnetike dhe në literaturën mbi shërimin shpirtëror. Ajo që duket se po ndodh është aplikimi i një forme energjie që rrit procesin shërues të natyrës.

Mistikat kanë pretenduar prej kohësh se sëmundjet fillimisht shfaqen brenda zarfit eterik ose elektrik të trupit dhe prej andej transpozohen në fizik. Ky koncept është demonstruar me forma të tjera jete. Departamenti i Pyjeve i Shteteve të Bashkuara tani përdor fotografinë infra të kuqe për të zbuluar lloje të caktuara sëmundjesh në pemë. Duket se sëmundja rrethon pemët përpara se të hyjë në substancën materiale të pemëve. Infra të kuqja zbulon fushën e sëmundjes përpara se të hyjë dhe mund të merren masa në një fazë më të hershme.

Në të njëjtën linjë kërkimi, ata që punojnë me fotografinë Kirlian – një proces me frekuencë të lartë që fotografon fushën elektrike që rrethon bimët, kafshët dhe njeriun – shpresojnë se procesi do të sigurojë monitorimin e sëmundjeve në faza më të hershme të zhvillimit.

Në "Aura Kirlian", redaktuar nga Dr. Stanley Krippner, thuhet: "Tibia kongenitale e dëmtuar e një djali adoleshent u stimulua për t'u shëruar nga rryma elektrike e drejtpërdrejtë, u prodhua kockë e formuar rishtazi në rajon brenda dy muajve nga trajtimi elektrik. ... Ky përmirësim elektrik i shërimit të kockave i ngjan llojeve të caktuara të trajtimit me akupunkturë dhe mund të japë të dhëna për mekanizmin e përfshirë." Gjithashtu: "Ka prova të konsiderueshme se si fushat magnetike natyrore ashtu edhe ato artificiale mund të ushtrojnë efekte të rëndësishme në organizmat e gjallë."

Filmat tanë me kohë të shpejtuar që tregojnë lëvizjen e bimëve brenda piramidave ofrojnë prova se një fushë magnetike brenda një forme piramide do të ndryshojë forcat ekzistuese. Meqë është një fakt i njohur se një fushë magnetike mund të prishë një rrjedhë elektronesh ose të ndryshojë një fushë magnetike ekzistuese, do të dukej se kemi të bëjmë me një lloj fushe elektromagnetike me piramidat.

Në kapitullin mbi "Piramidat dhe Fuqia e Bimëve" u përmend se shëruesi Oskar Estebany demonstroi nën mbikëqyrjen e shkencëtares Motër Justa Smith një aftësi për të "gjeneruar" një fushë magnetike ekuivalente me 13,000 gaus. Fusha e energjisë e gjeneruar nga Estebany rriti mbirjen e farave, rritjen e bimëve dhe aktivitetin e enzimave – e njëjta fushë, me sa duket, që bën të mundur shërimin e suksesshëm të Estebany-t.

Një demonstrim emocionues i energjisë së pazakontë të gjeneruar nga shërues të aftë u krye në vitin 1974, i cili po shpallet nga shkenca si një përparim në prodhimin e provave objektive të ekzistencës së fuqisë së shëruesit. Duke përdorur një pajisje laboratorike, një dhomë mjegulle që gjurmon rrugën e grimcave sub-atomike përmes gazit, Dr. Robert Miller, profesor i inxhinierisë kimike në Institutin e Teknologjisë të Gjeorgjisë për 15 vjet dhe tani në industrinë private, dhe Dr. Philip B. Reinhart, kreu i departamentit të fizikës në Kolegjin Agnes Scott në Atlanta, **zhvilluan** një projekt për të përcaktuar nëse forca e ushtruar nga shëruesit mund të ndikonte në rrugën e grimcave bërthamore me energji të lartë.

Shëruesi i njohur Dr. Olga Worrall, e cila drejton shërbime shërimi shpirtëror në Baltimore, u ftua të merrte pjesë në eksperimentin, i cili u zhvillua në Kolegjin Agnes Scott. Përpara përfshirjes së Dr. Worrall, Dr. Miller dhe Reinhart dhe një numër të tjerësh vendosën duart e tyre rreth dhomës shtatë inç. Asgjë nuk ndodhi. Më pas Dr. Worrall vendosi duart e saj rreth dhomës, por nuk e preku atë. Ajo u përqendrua siç bën në shërbimet e saj të shërimit dhe papritmas një model vale të errët u zhvillua në dhomë. "Ne po shihnim energji që rrjedh midis duarve të saj. Pas disa minutash, ajo ndryshoi pozicionin e saj në një pikë tjetër rreth dhomës. Modeli brenda gjithashtu ndryshoi," deklaroi Dr. Miller. Disa profesorë dhe studentë të diplomuar dëshmuan eksperimentin dhe ranë dakord se kishin parë një demonstrim të vërtetë të energjisë së shëruesit që shfaqej.

Dy shkencëtarët vendosën të testojnë më tej. Më 12 mars, nga shtëpia e saj në Baltimore, 600 milje larg Atlantës, Dr. Worrall u përqendrua në dhomën e mjegullës dhe përsëri u shfaq modeli i

pazakontë. Për të konfirmuar gjetjet e tyre, shkencëtarët telefonuan Dr. Worrall dhe i kërkuan asaj të përsëriste përpjekjet e saj. Rezultati ishte i njëjtë.

"Të dyja herët," deklaroi Dr. Worrall, "mund të ndjeja energjinë që dilte nga unë. Jam shumë e emocionuar për rezultatet e testit."

Dr. Reinhart komentoi, "Gjëja vërtet e mahnitshme është kur ajo prodhoi të njëjtin efekt nga 600 milje larg. Nuk ka absolutisht asnjë mënyrë që ajo të kishte bërë ndonjë gjë për ta shkaktuar atë, përveç se duke transferuar mendërisht energjinë e saj."

Procesi fotografik Kirlian është përdorur nga Dr. Thelma Moss në UCLA, për të ekspozuar energjinë që rrezatohet nga duart dhe majat e gishtave të Dr. Worrall. Dr. Worrall na tregoi një numër fotosh të bëra dhe mund të shihej qartë se kishte një ndryshim të konsiderueshëm në shkëlqimin dhe madhësinë e fushës së energjisë kur ajo ishte në një gjendje normale dhe kur përqendrohej në shërim.

Ne biseduam me Dr. Worrall për aftësinë e saj për të shëruar dhe ajo na tha se ajo kurrë nuk ka dyshuar në aftësitë e saj, por ndjen se është e rëndësishme që ajo ta demonstrojë këtë forcë për kënaqësinë e shkencës në mënyrë që shërimi shpirtëror të fitojë pranim të gjerë. Siç përshkroi Dr. Worrall disa nga rastet e saj, ne u goditëm edhe një herë nga paralelizmat e dukshme midis historive të rasteve të shërimit shpirtëror dhe shërimit me piramidë.

Një nga vëzhgimet korresponduese është se uji i mbajtur në duart e një shëruesi u studiua nën një mikroskop elektroni dhe u zbulua se molekulat e hidrogjenit ishin larguar më shumë... lloji i fenomenit që do të shpjegonte avullimin dhe dehidratimin më të shpejtë të prodhuar brenda një piramide.

Një vit më parë unë (Pettit) isha i bindur se kisha të gjitha simptomat e problemeve të prostatës dhe se operacioni ishte vetëm çështje kohe. Më pas fillova të fle në piramidë dy ose tre netë në javë dhe të pi rregullisht ujë piramide. Gjashtë muaj kaluan dhe një ditë më erdhi papritmas në mendje se nuk kisha përjetuar asnjë problem me prostatën për një kohë të gjatë. Një kontroll i fundit zbuloi se prostata ime është plotësisht normale.

Në "Fuqia e Piramidës" Max Toth dhe Greg Nielsen deklarojnë se kanë marrë raporte nga njerëz që janë ndjerë më mirë edhe duke qenë pranë një modeli piramide. Ata deklarojnë: "Raporte të tjera, edhe më të vështira për t'u vërtetuar, vijnë nga njerëz që pretendojnë se kur vendosën një model piramide pranë shtretërve ose karrigeve të tyre, pas disa netësh gjumë, ose disa ditësh ulur pranë piramidës, një dhimbje ose simptomë specifike e sëmundjes ose u zhduk ose u lehtësua shumë."

Nëse fusha e energjisë brenda piramidës është më e madhe se ajo jashtë dhe kjo fushë priret të prodhojë gjendje më të shëndetshme ose shëruese, atëherë mund të supozohet se **frekuencat**

gjeneruar rritin nivelin rezonant të qelizave, indeve, organeve, etj., më afër nivelit të tyre optimal të funksionimit.

"Një ide themelore në radionikë është se çdo organizëm individual ose material rrezaton dhe thith energji nëpërmjet një fushe vale unike që shfaq karakteristika të caktuara gjeometrike, frekuence dhe lloji rrezatimi," deklaroi Dr. W. A. Tiller, kreu i Departamentit të Shkencës së Materialeve në Universitetin Stanford, në një punim të paraqitur në Simpoziumin mbi Varietetet e Shërimit, të sponsorizuar nga Akademia Amerikane e Parapsikologjisë dhe Mjekësisë.

"Kjo është një fushë e zgjeruar force që ekziston rreth të gjitha formave të materies, qofshin të gjalla apo jo të gjalla," deklaroi Dr. Tiller, dhe vazhdoi, "Një analogji e dobishme këtu është atomi fizik që rrezaton vazhdimisht energji elektromagnetike në formën e valëve për shkak të zhvillimit të tij elektrik oscilues dhe dridhjeve të tij termike. Sa më komplekse të jenë materialet, aq më komplekse është forma e valës. ...

"Vala bartëse themelore mendohet të jetë e polarizuar me një vektor polarizimi rrotullues. ... Informacioni në lidhje me gjëndrat, sistemet e trupit, etj., valëzon valën bartëse dhe duket se është i lidhur me një modulim specifik fazor të valës për një gjëndër specifike. Rajonet e hapësirës të lidhura me një kënd fazor të caktuar të valës përbëjnë një rrjet tredimensional pikash që shtrihen në të gjithë hapësirën. Të jesh në rezonancë me cilëndo nga këto pika do të thotë të jesh në rezonancë me gjëndrën e veçantë të entitetit. Aftësia e skanimit të formës së valës së gjëndrës ekziston për zbulimin e çdo anomalie. Po kështu, nëse energjia që ka formën normale ose të shëndetshme të valës së gjëndrës futet në cilëndo nga këto pika specifike të rrjetit, gjëndra do të drejtohet në modalitetin normal ose të shëndetshëm. Kjo prodhon një tendencë që struktura e saj të riorganizohet në përputhje të ngushtë me strukturën normale, dmth., ndodh shërimi i gjëndrës. Qelizat e lindura në praninë e kësaj fushe polarizuese priren të rriten në një konfigurim më të shëndetshëm, gjë që dobëson fushën origjinale të strukturës anormale ose të sëmurë dhe forcon fushën e strukturës normale ose të shëndetshme. Trajtimi i vazhdueshëm përfundimisht modelon strukturën e shëndetshme të organit dhe gjendja shërohet.

"Çdo sëmundje e ka origjinën në një mospërputhje midis niveleve mendore dhe shpirtërore të entitetit dhe atij të modelit universal për entitetin. Kjo mospërputhje punon rrugën e saj në nivelin fizik nëpërmjet efektit të rrotullimit. Shërimi dhe tërësia e përhershme kërkojnë që harmonia me modelin universal të ekzistojë në nivelet mendore dhe shpirtërore. Kështu, shërimi në nivelin fizik ose edhe në nivelin eterik është vetëm i përkohshëm nëse modeli bazë në nivelin mendor dhe shpirtëror mbetet i pandryshuar.

Varësia e formave të jetës nga dimensionet elektrike diskutohet nga astronomi i shquar Gustaf Stromberg në "Shërimi Shpirtëror". Ai deklaron pjesërisht: "Në mënyrë që një organ në trupin tonë të 'bëhet mish' ose të 'inkarnohet', duhet të jenë të pranishme substanca të caktuara kimike dhe ato duhet të asimilohen në strukturën elektrike imateriale më të hollë, e cila tani dihet se ekziston në të gjitha strukturat e gjalla. Këto 'fusha të gjalla' udhëheqin lëvizjet e llojeve të veçanta të molekulave në atë mënyrë që përfundimisht të formohet një organ i plotë, i cili vetë është një pjesë thelbësore e një sistemi të gjallë të një rendi më të lartë."

Ura midis vetive kimike dhe elektrike të trupit fizik mund të qëndrojë në sistemin koloidal. "Koloid" vjen nga fjala greke për "ngjitës". Nga atomi te molekula te koloidi, ne kemi të bëjmë me vorbulla energjie. Një njollë e vogël e parë nën mikroskop është shumë herë më e madhe se një koloid, i cili, si atomi, nuk është aq shumë një "gjë" sa një njësi energjie. Miliona e miliona

koloide të ndjeshme që mbajnë trupin së bashku mund të trazohen nga dridhja më e vogël. Por ndërsa koloidet janë një sistem energjie, kur kushtet i bëjnë ato të kondensohen, ato kalojnë në një gjendje kristaloide që bëhet formë. Me fjalë të tjera, modeli i energjisë mund të transpozohet në substancë fizike, dhe ai mund të jetë shumë **mire** mund të jetë që është në nivelin koloidal – faza midis dridhjes dhe materies – që forcat elektromagnetike të tilla si ato të rritura ose të gjeneruara nga piramida ndikojnë në materie.

Përdorimi i magnetizmit për të trajtuar trupin fizik daton që nga kohët shumë të lashta; sa larg daton nuk dihet, por grekët e hershëm flisnin për përdorimin e magnetizmit në mjekësi sikur njohuritë të kishin ekzistuar për një kohë shumë të gjatë.

Mjeku arab Avicenna përdori magnete për të trajtuar sëmundjet e mëlçisë rreth vitit 1000 pas Krishtit, dhe Ali Abbas, një mjek i famshëm persian në shekullin e 10-të, shkroi në "Librin e tij të Përsosur të Artit të Mjekësisë" se magnetizmi do të shëronte gutën dhe spazmat. Gjatë fillimit të viteve 1500, mjeku dhe alkimisti zviceran Paracelsus përdori magnete në trajtimin e hidropizisë, verdhëzës dhe një numri sëmundjesh. Ambroise Pare në shekullin e 16-të raportoi se disa mjekë përdornin mbetje të gurit magnetik dhe hekurit për të ndihmuar në shërimin e prerjeve kirurgjikale. William Gilbert, mjeku personal i Mbretëreshës Elizabeth, mohoi efektivitetin e magnetizmit në artin e shërimit. Nga ana tjetër, mjeku amerikan Elisha Perkins në 1776 patentoi traktorët metalikë të Perkins për të shëruar sëmundjet dhe dhimbjet. George Washington thuhet se ishte një nga klientët e tij. Më vonë Gaylord Wilshire patentoi Ionico-n e tij, një jakë magnetike që supozohej se magnetizonte gjakun dhe shëronte shumë sëmundje.

Një vështrim i disa prej patentave të dhëna në njëqind vitet e fundit dëshmon rolin e vazhdueshëm të magnetizmit si një mjet mjekësor. Në 1869 u dha një patentë për një pajisje që përfshinte një spirale eliptike për prodhimin e fushave magnetike në trupin e njeriut. Menjëherë pas kësaj, u dhanë disa patenta për artikuj veshjesh që përmbanin magnete shëruese.

Dr. E. H. Frei, Profesor Benjamin Abrams i Elektronikës dhe kreu i Departamentit të Elektronikës të Institutit Weizmann, në artikullin e tij, "Aplikimet Mjekësore të Magnetizmit", të botuar në Buletinin e Shkencëtarëve Atomikë të tetorit 1972, citon përshkrimin e një patente të lëshuar për një korse magnetike:

Qëllimi i këtij shpikjeje, rezultat i eksperimenteve të vazhdueshme të gjata dhe studimit fiziologjik, është të aplikojë në mënyrë të përshtatshme në formën njerëzore pajisje shëruese magnetike dhe elektrike, efikasiteti i të cilave tani pranohet në sëmundjet e gjoksit, zemrës dhe trurit, veçanërisht të dukshme te personat me temperament nervor dhe zakone sedentare.

Në fund të shekullit të 19-të, u patentuan një numër objektesh të ndryshme për trajtim mjekësor, duke përfshirë një karrige magnetike, shirit kapele, divan dhe medalion. Në 1904 u dhanë dy patenta për makina për të trajtuar pacientët që vuanin nga çrregullime nervore duke prodhuar një fushë magnetike. Një numër pajisjesh të tjera magnetoterapeutike u patentuan më pas. S. Maeshima i Tokios mori një patentë amerikane për një aparat. ... "...për transmetimin e magnetizmit në trupin e njeriut, i cili, duke dhënë një stimul të lehtë në periferinë e nervave dhe qelizat e indeve, përshpejton qarkullimin e gjakut dhe sekretimin e lëkurës dhe rregullon

metabolizmin, duke promovuar kështu shëndetin dhe duke mbajtur larg sëmundjet ose duke ndihmuar shërimin nga to."

Kjo patentë u lëshua në 1922, sipas Dr. Frei. Ai gjithashtu vuri në dukje se disa vende kanë lëshuar patenta për një mburojë magnetike për të mbrojtur dorën e mjekut nga fusha magnetike kur ai aplikonte një magnet të vogël alnico në zemrën e pacientëve të tij.

Në 1967 u dha një patentë për një makinë që prodhonte fusha magnetike të kontrollueshme për qëllime mjekësore. Kjo patentë pretendon se makina bazohet në punën e bërë më parë në fushë dhe gjithashtu citon punë që pretendon se fushat magnetike ishin në gjendje të vononin procesin e **plakjes**.

Një numër eksperimentesh shkencore mbi ndikimin e fushave magnetike u kryen në laboratorin e Thomas Edison-it në 1892. Qentë dhe vetë eksperimentuesit u ekspozuan ndaj disa mijë gaus pa përjetuar asnjë efekt të keq. Megjithatë, edhe fusha e dobët gjeomagnetike, e cila ka një forcë fushe jo më shumë se një gaus, konsiderohet nga disa shkencëtarë se luan një rol në organizmat biologjikë. Disa kanë sugjeruar se zogjtë dhe breshkat e detit përdorin fushën gjeomagnetike për navigim dhe kthim në shtëpi, dhe shqetësimet e fushës në kohë janë raportuar se korrespondojnë në njëfarë mënyre me statistikat e pranimeve në spitalet mendore.

Dr. Frei beson se ekuilibri i proceseve kimike mund të zhvendoset në një fushë magnetike për shkak të ndjeshmërive të ndryshme në produktet përfundimtare. "Çdo proces që përfshin lëvizjen e joneve mund të ndikohet sepse rruga e një joni do të ndryshojë në një fushë magnetike, dhe kjo mund të jetë një faktor i rëndësishëm ndërsa jonet kalojnë nëpër membranat biologjike," deklaroi ai. U përmend më parë puna e Motër Justa Smith me ndikimin e fushave magnetike në aktivitetin e enzimave dhe Dr. Frei vëren, "Ka tregues se veprimi i enzimave modifikohet në një fushë. Nuk ekzistojnë teori rigoroze për të shpjeguar këto efekte magnetike, megjithëse analizat e përafërta tregojnë se ato duhet të jenë shumë të vogla në fusha deri në disa mijë gaus. Megjithatë, mund të supozojmë se në sistemet biologjike edhe efektet shumë të vogla mund të grumbullohen dhe të shkaktojnë ndryshime të rëndësishme."

Raportet nga Rusia tregojnë se magnetizmi është përdorur në shërimin e plagëve (Estebany, i cili u testua nga Motër Justa Smith si prodhues i një fushe magnetike prej disa mijë gaus, zbuloi për herë të parë fuqitë e tij shëruese kur zbuloi se mund të trajtonte ushtarët e plagosur) dhe rritjen e tumoreve, ndërsa një vepër tjetër përshkruan se kohët e koagulimit të gjakut mund të ndikohen nga fushat magnetike.

Dihet se fushat magnetike që ndryshojnë në kohë prodhojnë potenciale elektrike dhe fenomenet e njohura mund të kuptohen në terma të rrymave të rrjedhura nga potenciale të tilla. Kjo përfshin të ashtuquajturat fosfene magnetike. Këto janë hetuar dhe efekti është krahasuar me stimuj të tjerë që prodhojnë dritë, të tilla si presioni dhe impulset elektrike. (Plakat e granitit rreth Dhomës së Mbretit në Piramidën e Madhe mund të prodhojnë një efekt piezoelektrik si rezultat i presionit të jashtëzakonshëm të gurit sipër.) Fosfenet magnetike ndonjëherë thuhet se janë drita të nuancuara blu që shkëlqejnë dhe shfaqen në kufijtë e fushave vizuale dhe prodhohen duke aplikuar fusha alternative 10 deri në 100 Hz në kokën e njeriut. Disa shkencëtarë e shpjegojnë këtë fenomen nëpërmjet induksionit elektromagnetik si rezultat i fushave magnetike që

ndryshojnë. Megjithatë, kjo teori nuk merr parasysh fenomenin themelor dhe nuk shpjegon se si prodhohet fizikisht drita. Ndërsa shumica e studiuesve pretendojnë se efekti shihet vetëm në dritë, prova të tjera do të tregonin se është vërejtur edhe në errësirë. Vështrimi i një objekti specifik rrit efektin.

Është interesante të theksohet se një nga ushtrimet metafizike për aftësinë për të lexuar aura është zhvillimi i shikimit periferik. Ky zarf elektrik rreth objekteve të gjalla dhe jo të gjalla, por veçanërisht njerëzve, ndonjëherë shihet si një dritë e hollë blu. Dr. Pierrakos, puna e të cilit përshkruhet diku tjetër në këtë libër, zhvilloi një lloj xhami blu në mënyrë që të shihte më mirë aurën ose fushën eterike rreth bimëve, kafshëve dhe njerëzve. Duke ndjekur këtë linjë mendimi, raportet se ndonjëherë Piramida e Madhe rrezaton një dritë të zbehtë blu do të mbështesnin teoritë e cilësive të saj magnetike.

Ndërsa testonte disa nga konceptet e zhvilluara nga Baroni Reichenbach në lidhje me natyrën e forcës Odike, Prof. D. Enlicher nga Vjena vëzhgoi se flakët elektromagnetike ndonjëherë arrijnë 40 inç dhe shfaqin një lojë të pasur ngjyrash që përfundon në një tym të ndritshëm me ngjyrë të zbehtë blu.

Një numër eksperimentesh shkencore mbi ndikimin e fushave magnetike u kryen në laboratorin e Thomas Edison-it në 1892. Qentë dhe vetë eksperimentuesit u ekspozuan ndaj disa mijë gaus pa përjetuar asnjë efekt të keq. Megjithatë, edhe fusha e dobët gjeomagnetike, e cila ka një forcë fushe jo më shumë se një gaus, konsiderohet nga disa shkencëtarë se luan një rol në organizmat biologjikë. Disa kanë sugjeruar se zogjtë dhe breshkat e detit përdorin fushën gjeomagnetike për navigim dhe kthim në shtëpi, dhe shqetësimet e fushës në kohë janë raportuar se korrespondojnë në njëfarë mënyre me statistikat e pranimeve në spitalet mendore.

Dr. Frei beson se ekuilibri i proceseve kimike mund të zhvendoset në një fushë magnetike për shkak të ndjeshmërive të ndryshme në produktet përfundimtare. "Çdo proces që përfshin lëvizjen e joneve mund të ndikohet sepse rruga e një joni do të ndryshojë në një fushë magnetike, dhe kjo mund të jetë një faktor i rëndësishëm ndërsa jonet kalojnë nëpër membranat biologjike," deklaroi ai. U përmend më parë puna e Motër Justa Smith me ndikimin e fushave magnetike në aktivitetin e enzimave dhe Dr. Frei vëren, "Ka tregues se veprimi i enzimave modifikohet në një fushë. Nuk ekzistojnë teori rigoroze për të shpjeguar këto efekte magnetike, megjithëse analizat e përafërta tregojnë se ato duhet të jenë shumë të vogla në fusha deri në disa mijë gaus. Megjithatë, mund të supozojmë se në sistemet biologjike edhe efektet shumë të vogla mund të grumbullohen dhe të shkaktojnë ndryshime të rëndësishme."

Raportet nga Rusia tregojnë se magnetizmi është përdorur në shërimin e plagëve (Estebany, i cili u testua nga Motër Justa Smith si prodhues i një fushe magnetike prej disa mijë gaus, zbuloi për herë të parë fuqitë e tij shëruese kur zbuloi se mund të trajtonte ushtarët e plagosur) dhe rritjen e tumoreve, ndërsa një vepër tjetër përshkruan se kohët e koagulimit të gjakut mund të ndikohen nga fushat magnetike.

Dihet se fushat magnetike që ndryshojnë në kohë prodhojnë potenciale elektrike dhe fenomenet e njohura mund të kuptohen në terma të rrymave të rrjedhura nga potenciale të tilla. Kjo përfshin të ashtuquajturat fosfene magnetike. Këto janë hetuar dhe efekti është krahasuar me stimuj të

tjerë që prodhojnë dritë, të tilla si presioni dhe impulset elektrike. (Plakat e granitit rreth Dhomës së Mbretit në Piramidën e Madhe mund të prodhojnë një efekt piezoelektrik si rezultat i presionit të jashtëzakonshëm të gurit sipër.) Fosfenet magnetike ndonjëherë thuhet se janë drita të nuancuara blu që shkëlqejnë dhe shfaqen në kufijtë e fushave vizuale dhe prodhohen duke aplikuar fusha alternative 10 deri në 100 Hz në kokën e njeriut. Disa shkencëtarë e shpjegojnë këtë fenomen nëpërmjet induksionit elektromagnetik si rezultat i fushave magnetike që ndryshojnë. Megjithatë, kjo teori nuk merr parasysh fenomenin themelor dhe nuk shpjegon se si prodhohet fizikisht drita. Ndërsa shumica e studiuesve pretendojnë se efekti shihet vetëm në dritë, prova të tjera do të tregonin se është vërejtur edhe në errësirë. Vështrimi i një objekti specifik rrit efektin.

Është interesante të theksohet se një nga ushtrimet metafizike për aftësinë për të lexuar aura është zhvillimi i shikimit periferik. Ky zarf elektrik rreth objekteve të gjalla dhe jo të gjalla, por veçanërisht njerëzve, ndonjëherë shihet si një dritë e hollë blu. Dr. Pierrakos, puna e të cilit përshkruhet diku tjetër në këtë libër, zhvilloi një lloj xhami blu në mënyrë që të shihte më mirë aurën ose fushën eterike rreth bimëve, kafshëve dhe njerëzve. Duke ndjekur këtë linjë mendimi, raportet se ndonjëherë Piramida e Madhe rrezaton një dritë të zbehtë blu do të mbështesnin teoritë e cilësive të saj magnetike.

Ndërsa testonte disa nga konceptet e zhvilluara nga Baroni Reichenbach në lidhje me natyrën e forcës Odike, Prof. D. Enlicher nga Vjena vëzhgoi se flakët elektromagnetike ndonjëherë arrijnë 40 inç dhe shfaqin një lojë të pasur ngjyrash që përfundon në një tym të ndritshëm me ngjyrë të zbehtë blu.

Në këtë drejtim, duhet t'i kushtohet vëmendje bibliografisë që shfaqet në numrin e tremujorit të dytë të "Përmbledhjes Mjekësore Elektronike", në vitin 1959, me titullin "A ndikon energjia magnetike alternative me frekuencë të ulët në indin e gjallë?" Kjo bibliografi mbulon disa nga eksperimentet shkencore të kryera në përpjekje për të gjetur përgjigjen e kësaj pyetjeje. Sipas një studimi dyvjeçar të kryer në Institutin Amerikan të Rrezatimit në Belmont, Kaliforni, përgjigja do të ishte po. Bibliografia liston 27 shkrimtarë, me referenca në revista të shumta teknike. Artikujt nuk kufizohen në efektin e fushave alternative me frekuencë të ulët, por në shumë raste kanë të bëjnë me efektet terapeutike të magneteve të përhershme, në inde, rritje qelizore, lehtësim të dhimbjes dhe gjendjeve nervore, tumoreve, reaksioneve të rritjes në bimë, etj. Një sasi e madhe materiali përkatës duhet të vihet re në zhvillimin e radiestezisë, veçanërisht në Evropë, në studimet në zgjerim të natyrës së aurës dhe trupit eterik dhe në të gjithë fushën e elektronikës mjekësore.

Shfaqja e ngjyrës blu përmendet ndonjëherë nga njerëz që kanë qëndruar ose medituar në piramida. Wilhelm Reich pretendoi se ngjyra e energjisë orgone, energjia kozmike jetësore pa masë, ishte blu. Akumulatori i energjisë orgone është një kuti gjashtëanësore e njohur si "oraccu". Anët janë bërë nga shtresa alternative të materialeve organike dhe inorganike. Muri i brendshëm është i veshur me një fletë të hollë hekuri. Ky rregullim supozohet se bën të mundur një përqendrim të energjisë atmosferike orgone shumë më të madhe se normalja.

Subjektet e testuara pas një periudhe të shkurtër kohe në oraccus prodhojnë mostra gjaku që zbulojnë ngarkesën orgonotike të qelizave të kuqe të gjakut. "Ngarkesa shfaqet, pas autoklavimit, në bionet blu," deklaroi Wilhelm Reich në "Biopatia e Kancerit". Ai shtoi, "Mungesa e ngarkesës orgonotike shfaqet, pas autoklavimit, në mungesën e bioneve blu dhe në praninë e T-bacileve, të cilat rezultojnë nga degjenerimi i rruazave të kuqe (reaksioni T).

"Reaksioni T është tipik për oazet e kancerit të avancuar në të cilin përmbajtja e orgonit të gjakut është konsumuar plotësisht në luftën e organizmit kundër sëmundjes sistematike (biopatia e kancerit) dhe tumorit lokal. Ky reaksion T është zakonisht i pranishëm përpara çdo simptome të anemisë dhe shpesh zbulon procesin e kancerit shumë kohë përpara se të formohet një tumor i perceptueshëm. ... Nga ana tjetër, rruazat e kuqe të dobëta në energji orgone e thithin atë me lakmi kur i furnizohet organizmit nga akumulatori i orgonit. Testet e mëvonshme të autoklavimit japin një zhvendosje nga reaksioni T në reaksionin B, dmth., rruazat e kuqe të gjakut janë bërë më rezistente ndaj autoklavimit; ato përmbajnë më shumë orgon. ... Rruaza e kuqe e gjakut mund të ngarkohet nga energjia atmosferike orgone."

Dinshah P. Ghadiali, një shkencëtar indian i ndikuar shumë nga kërkimet e Dr. Jagadis Bose, puna e të cilit diskutohet në kapitullin mbi bimët, themeloi një sistem trajtimi me përdorimin e dritave me ngjyrë, të cilin ai e quajti "Spektro-Krom Metri". Sipas Ghadiali, rrezatimi i dritës blu qetëson inflamacionet, eliminon infeksionet dhe sjell shërim duke balancuar vetitë elektrokimike të trupit.

Drita blu neutralizon hidrogjenin e të kuqes, sipas Dinshah Ghadiali, dhe "Ndërsa afiniteti i hidrogjenit, kjo valë ngjyrash e akorduar përfaqëson oksigjenin. Uji, H2 është rezultati i kombinimit kimik të hidrogjenit dhe oksigjenit dhe është një tjetër provë e saktësisë matematikore me të cilën është ndërtuar spektrokromi. Është përbërja më neutrale. ... Efekti diaforetik është rezultat i hidrogjenit në proceset febrile dhe inflamatore që pushtohen nga oksigjeni. Prandaj, në realitet, efekti ftohës ose ftohës i blusë varet nga prodhimi i djersës, sepse, sipas një ligji të kimisë, avullimi gjithmonë zhvillon të ftohtë për shkak të një zgjerimi në molekulat përbërëse, duke u ndarë nga nxehtësia," deklaron ai në Vëllimin 3 të "Enciklopedisë së tij Spektro-Krom **Metri**".

Më shumë dritë mbi fenomenet hidhet nga Reich në "Biopatia e Kancerit": "Rruaza e kuqe është një sistem orgonotik në miniaturë, që përmban një sasi të vogël të energjisë orgone brenda membranave të saj. Në zmadhim 4000x, rruazat e kuqe të gjakut tregojnë një shkëlqim të thellë blu dhe dridhje të gjallë të përmbajtjes së tyre. Ato zgjerohen dhe tkurren dhe për këtë arsye nuk janë të ngurta, siç mendohet zakonisht. Ato mbartin energji orgone atmosferike nga mushkëritë në inde. Natyra e marrëdhënies midis oksigjenit atmosferik dhe energjisë orgone mund të supozohet vetëm në këtë kohë. Nëse orgoni është identik me grimcat kimike të ajrit ose rrënjësisht i ndryshëm prej tyre është i panjohur. ... Ngarkesa orgonotike zbulohet gjithashtu në

formën dhe strukturën e rruazave të kuqe të gjakut. Qelizat me një ngarkesë të dobët janë pak a shumë të tkurrura dhe kanë një kufi të ngushtë blu që shkëlqen dobët. Sapo organizmi të ngarkohet, qelizat e kuqe të gjakut fryhen, ndërsa kufiri blu intensifikohet dhe zgjerohet, duke përfshirë ndonjëherë të gjithë qelizën. Asnjë mikroorganizëm patogjen nuk mund të mbijetojë në afërsi të këtyre qelizave të kuqe të gjakut të ngarkuara shumë orgonotikisht."

Kërkimet e Reich dhe Ghadiali do të tregonin se një lloj fushe energjie ekziston në atmosferë që mund të grumbullohet dhe drejtohet drejt vetive elektrokimike të trupit fizik në mënyra të dobishme. Referencat për dritën blu ose aurat duket se tregojnë praninë e cilësive elektromagnetike në fushën e energjisë që po gjenerohet. Vëzhgimet e dritës blu rreth piramidave ose të raportuara nga njerëz që ulen ose meditojnë brenda piramidave ofrojnë disa prova se piramida ndan fenomenin e prodhimit të forcave elektromagnetike identike ose të ngjashme. Këto vëzhgime, së bashku me ngjashmëritë midis përshkrimeve të trajtimit të sëmundjeve dhe vuajtjeve nga drita blu, energjia orgone dhe forma të ndryshme të terapisë elektromagnetike dhe ato të raportuara të prodhuara nga piramida, duket se tregojnë emërues të përbashkët.

Në çdo rast, eksperimentet tona dhe ato të të tjerëve zbuluan çdo tregues të disa fenomeneve shëruese që ndodhin si rezultat i fuqisë së piramidës. Ne kemi shëruar vazhdimisht prerje, mavijosje, ndrydhje, etj., në më pak se koha e pritur, dhe më poshtë janë disa deklarata nga individë përfaqësues të shumë prej atyre që kemi marrë në lidhje me eksperimentet e shërimit:

Florence Hill: "Disa dhëmbë më dhimbnin dhe pas pak kohësh në piramidë dhëmbët më pushuan së dhimburi, por ende ndjeja një forcë që shkonte te dhëmbët e mi. Ndjeva një ndjesi mpirjeje në të gjitha gjymtyrët e mia. Mendoj se zemra më ngadalësoi dhe më dukej se shihja shumë ngjyrë blu."

Effie Jorgensen, përvoja në çadrën e meditimit të piramidës: "Hyna me bllokim sinusi, dhimbje në të gjithë trupin. Qëndrova për një orë dhe koka më dukej shumë më mirë. Kisha një ndjesi gumëzhimeje ndërsa isha brenda për 30 minutat e para. Drenimi i sinusit ishte i mirë; pas një ore nyjet nuk më dhimbnin për njëfarë kohe me piramida, pulsi i tij ra nga 80 në 60.

Ne vendosëm një gerbil brenda një piramide të vogël. Për sa kohë që ajo jetoi brenda strukturës së piramidës, mirëmbajtja e saj ishte e rregullt dhe foleja e saj e rregullt. Kur kafazi i saj u zhvendos jashtë piramidës, ajo shpërndau mbeturina kudo. Në një rast ajo preu rëndë fytyrën në kafaz dhe madje menduam se do të humbte njërin nga sytë. Asnjë medikament nuk u përdor as në prerje as në sy, por pasi u vendos përsëri nën piramidë, syri i saj u shërua plotësisht, mbresë u zhduk dhe gëzofi u rrit përsëri si normalisht.

Në lidhje me përdorimin mjekësor të fushave elektromagnetike, Dr. Frei në artikullin e përmendur më parë deklaron se stimulimi i muskujve është një fushë ku janë kryer së fundmi disa kërkime dhe se rezultatet tregojnë se praktikisht të gjithë muskujt do të tkurren ndërsa fusha magnetike mbi ta ndryshon. "Supozohet gjerësisht se stimulimi është i natyrës elektrike të shkaktuar nga induksioni elektromagnetik," deklaron ai. "Një fushë elektrike e prodhuar nga një fushë magnetike në ndryshim mund të dërgojë një rrymë përmes një qelize dhe në këtë mënyrë të stimulojë të gjitha llojet e muskujve. ... Rëndësia e studimit të muskujve qëndron në mundësinë e

stimulimit të muskulit të zemrës, i cili mund të jetë me rëndësi parësore në stimulimin e urgjencës përpara se elektroda të futen brenda."

Në fusha të tjera të aplikimit mjekësor, Frei thekson: "Një aplikim i mëtejshëm i një stimulimi të tillë mund të qëndrojë në stimulimin e mundshëm të korteksit. Ka shpresë se duke përdorur fusha magnetike të ndryshme në kohë të dizajnuara siç duhet, mund të stimulohen fenomene në tru që përndryshe mund të prodhohen vetëm duke futur elektroda poshtë kafkës."

Një kiropraktor i njohur dhe shumë i suksesshëm na tha se ai ngarkonte një pllakë të vogël metalike duke e vendosur atë mbi një seri piramidash miniaturë. Piramidat metalike bashkohen në bazat e tyre në një formë drejtkëndore, pesë njësi me tre njësi, gjithsej pesëmbëdhjetë. Ai përdor pllakën e ngarkuar për të rritur bioritmin e pjesëve të prekura të trupit dhe pretendon se është mjaft i suksesshëm.

Sipas një artikulli disa vjet më parë në revistën Fate nga Joseph F. Goodavage, një gjinekolog dhe citolog i New York City, Dr. K. E. MacLean, përdori një aktivizues elektromagnetik në trajtimin e rasteve të avancuara të kancerit. Goodavage citoi MacLean të thoshte, "Kanceri nuk mund të ekzistojë në një fushë të fortë magnetike."

Sipas Goodavage, një efekt anësor i trajtimit ishte rivendosja e pigmentimit në flokë, "në shumicën e rasteve nga një e bardhë argjendi në ngjyrën e tij natyrale të mëparshme. Flokët e plotë të Dr. MacLean janë kafe të errët; ai ka ekspozuar veten ndaj një fushe magnetike 3600 gaus çdo ditë për rreth pesë vjet. Ai është i gjatë dhe me pamje atletike dhe duket rreth 45 vjeç. Ai është 64 vjeç."

Forma e veçantë e piramidës e rreshtuar në boshtin veri-jug është ajo që prodhon fushën e pazakontë të energjisë, sipas asaj që kemi mësuar nga eksperimentet tona. Ndërsa forma tradicionale e piramidës mund të mos jetë e vetmja që gjeneron ose rrit fushat e energjisë - siç zbuluam në testimin e formës së konit në bimë - hetimet tona zbuluan se kubet nuk prodhojnë të njëjtat **rezultate**.

Megjithatë, ne kalojmë pjesën më të madhe të jetës sonë brenda strukturave në formë kubi. Pa mend, sipas Buckminster Fuller, shkencëtar, matematikan, autor, arkitekt dhe shpikës i kupolës gjeodezike. Fuller beson se shtëpitë, ndërtesat e zyrave, kishat ose çdo lloj ndërtese, duhet të jenë të tjera nga forma e kubit, dhe shpjegon se kjo është veçanërisht e vërtetë për spitalet ose vende të tjera shërimi.

Ndoshta "kubet" në të cilat jetojmë shtrembërojnë ose pengojnë disi fushat e energjisë në atë mënyrë që ne ose jemi të shkëputur nga ndikimi i tyre i dobishëm ose jemi bombarduar negativisht nga forma të ndryshuara të valëve. Mund të jetë shumë mirë

Mary Stoldt: "Burri im kishte një dhimbje kronike shpine dhe u lehtësua." Dhe në një rast tjetër: "Dhimbje koke jashtëzakonisht e keqe. Qëndrova vetëm 20 minuta dhe koka më mirë."

Dave Wilcox: "Kam një piramidë të madhe në dhomën time të gjumit nën të cilën fle. Niveli i energjisë sime është më i lartë se më parë dhe ndihem më i shëndetshëm se kurrë."

J. M.: "Kisha pasur një aksident dhe ulja në piramidë më ka ndihmuar të fitoj lëvizshmëri të madhe të gjymtyrëve të mia."

Një grua kishte një rritje si lyth në gishtin e saj të madh për njëmbëdhjetë vjet dhe sa më shumë e gërvishte, aq më i madh bëhej. Ajo e vendosi gishtin e madh nën një piramidë të vogël për dy periudha 15-minutëshe në të njëjtën ditë dhe lythi u zhduk të nesërmen.

Një burrë na tha se kishte vuajtur nga infeksioni i helmimit nga dredhkë për disa ditë, por që infeksioni u pastrua plotësisht ditën pas trajtimit duke u ulur në një piramidë. Një burrë tjetër raportoi se pas punës që mjekësia parandaluese e së ardhmes do të praktikohet nga inxhinierët dhe arkitektët. Shtëpitë mund të promovohen atëherë për cilësitë e tyre terapeutike.

8. RINOVIMI

Sot janë vitamina E, tabletat e zinkut dhe trëndafilat e egër që po përmenden si balsame për të qëndruar të rinj, por toniku i sotëm mund të jetë përralla e grave të moshuara e së nesërmes. Megjithatë, kërkimi vazhdon, në formulën më të fundit të vajit të kastravecit ose sapunit të pjeshkës vazhdon, përmes Formulës X, liftingut të fytyrës, banjave të burimeve të kripura, izometrikëve më të fundit, dozave të acidit pantotenik dhe polenit të bletës, dhe frymëmarrjes joga, vazhdon.

Të gjitha qasjet nuk janë të barabarta, natyrisht, dhe disa nga të mësipërmet padyshim që kanë meritat e tyre. Sigurisht, disa raste të forta mund të ndërtohen rreth cilësive rinore të vitaminave dhe pak do të argumentojnë vlerën e frymëmarrjes së saktë dhe ushtrimeve të duhura. Megjithatë, njeriu nuk është plotësisht i kënaqur me këto rezultate; disi ai mendon se mund të bëjë më mirë.

Disa besojnë se ka precedentë për zgjatjen e të shtatëdhjetave tona mbi këtë tokë. Ata tregojnë personazhet e Dhiatës së Vjetër që thuhet se jetuan disa qindra vjet dhe legjendat që rrethojnë **Atlantidën**.

ku banorët bënin po aq mirë. Për ata që kërkojnë material më aktual, bëhen referenca për disa njerëz të shenjtë të Indisë dhe Tibetit, të cilët thuhet se e shtyjnë kohën e tyre mirë në shekullin e dytë ose edhe më tej.

Disa vjet më parë, mësuesi ynë, Swami H. H. Rama, një shkencëtar indian i trajnuar shumë, na tha se guruja e tij ishte gati 150 vjeç dhe se kjo mund të provohej. Kur e pyetëm se si ishte në gjendje të jetonte kaq gjatë, na u tha: "Sepse ai ka mësuar të përdorë fusha të caktuara energjie për atë qëllim." Nuk kemi asnjë arsye të vëmë në dyshim fjalën e tij, veçanërisht pasi histori të tilla nuk janë të rralla. Një mik i yni kaloi pak kohë në Himalaje dhe pretendoi se kishte pasur

kontakt me disa njerëz të shenjtë, që jetonin në vetmi, kujtimet e të cilëve shtriheshin shumë prapa në shekullin e nëntëmbëdhjetë.

Jack Parr, një anglez, jetoi deri në moshën 175 vjeç. Ai u bë mjaft i famshëm dhe vdiq, me sa duket, nga teprimi gjatë një feste të organizuar për të në oborrin mbretëror. Një autopsi zbuloi se nuk kishte asgjë veçanërisht të gabuar me të përveç një teprice vere, ushqimi dhe kënge.

Dhe revistat dhe gazetat kohët e fundit kanë botuar një numër artikujsh mbi centurionët e Rusisë, disa ende punojnë në moshën 130 dhe 140 vjeç. Pra... qytetarët tanë të moshuar nuk mund të jenë domosdoshmërisht duke ëndërruar ëndrrën e pamundur. Ndoshta disa sekrete fshihen atje diku. Por ku? Ah, kjo është problemi. Por shkencëtarë të besueshëm dhe të qëllimshëm tani po përpiqen të izolojnë përbërësit e rëndësishëm të përjetësimit të rinisë. Faktorët më të dukshëm - dieta, mjedisi, stilet e jetës - besohet se luajnë role kontribuuese. Megjithatë, duke hetuar më thellë, duket se ka një konsensus të përgjithshëm se ruajtja e shëndetit dhe rinisë duhet të shqyrtohet në nivel qelizor, ku zhvillohet i gjithë veprimi. Brenda këtij fokusi, po bëhen pyetje se pse qelizat përkeqësohen dhe vdesin, dhe pse ka ndryshim në shkallën e lindjes së qelizave kundrejt vdekjes së qelizave.

Sipas më shumë se disa shkencëtarëve kryesorë, fusha më e re dhe më premtuese e mjekësisë është bioelektrika, studimi i natyrës elektromagnetike të trupit. Qasjet bioelektrike nuk e mohojnë rëndësinë e faktorëve mekanikë dhe kimikë në mirëmbajtjen e trupit fizik. Megjithatë, ata pretendojnë se të anashkalosh rolin e luajtur nga fushat elektromagnetike ose fusha të tjera energjie do të thotë të vendosesh për një pamje të pjesshme dhe të shtrembëruar.

Fusha e energjisë së trupit me sa duket nuk është tërësisht e kufizuar në strukturën fizike, por rrezaton përmes dhe disi përtej këtyre kufijve. Kjo fushë energjie duket se është e njëjtë me atë të referuar nga mistikët dhe parashikuesit si aura, dhe, sipas tyre, përkeqësimi i qelizave, indeve, organeve, etj., ndodh së pari brenda aurës. Ajo mund të shfaqet më pas brenda trupit fizik, ose mund të shërohet ose kontrollohet në nivelin bioelektrik.

Një teori e fushës së energjisë pretendon se të gjitha qelizat e afta për riprodhim përmbajnë në bërthamat e tyre filamente të materialit shumë përcjellës të rrethuar nga media izoluese. Ky filament, që disa besojnë se është kompleksi ADN-ARN, është gjithmonë në formën e një spirale ose heliksi; me fjalë të tjera, një spirale. Prandaj, çdo qelizë dhe filamenti i saj mund të reagojnë si një qark i akorduar nëse frekuenca e tij rezonante mund të përafrohet nga një burim i jashtëm oscilues. Është propozuar nga Lakhovsky, zhvilluesi i oscilatorit me valë të shumta, dhe nga të tjerë që duke eksituar bërthamat me energji elektromagnetike, mund të shkaktohet një ndryshim nga parimi i vendosur prej kohësh i induksionit elektromagnetik. Kjo thuhet se rrit nivelin e energjisë dhe ndoshta vitalitetin e çdo qelize njëkohësisht.

Tani, gjëja interesante është se, sipas kërkimeve të deritanishme me piramidat, ka disa tregues se këto fusha elektromagnetike dhe fusha shtesë energjie të pashprehura, të përshkruara si të përdorura në lloje të ndryshme elektroterapie, po prodhohen gjithashtu në piramidë. strukturat. Mund të jetë që forcat elektromotore të prodhuara ose të rritura nga forma e piramidës mund të

rrisin shkallën metabolike të qelizës me elektrolizë, dhe ndoshta të shtyjnë "kujtesën" e ADN-ARN-së dhe aftësitë riprodhuese në nivelin e tyre në një moshë më të hershme, më të re, duke rezultuar në rinovim.

Një nga faktorët e zbuluar që me sa duket kontribuon në jetëgjatësinë e centurionëve të Rusisë është përdorimi i terapisë elektromagnetike. Ne kemi dëgjuar pak për këtë përbërës të veçantë në këtë vend, pasi është i dyshimtë në shumicën e qarqeve mjekësore. Por në pjesë të Evropës dhe Azisë ku po bëhet një vështrim i ri i veprave të Mesmer, Reich, Reichenbach, etj., mjekësia bioelektrike po pionierohet brenda kornizës së teknologjive të reja. Shkencëtarët që hetojnë këto fusha përpjekjesh po kthehen për të na thënë se duhet të zgjohemi në një fushë të tërë "të re" eksplorimi emocionues me rezultate të provuara.

Aaron H. Steinberg, Ph.D., ndërmori një mision të tillë dhe shkroi një artikull nxitës mendimesh, "Përmirësimi i Aktivitetit Qelizor me Elektromagnetizëm", për "Revistën e Kërkimeve të Kufirit".

"Për shumë vite tani, njohuritë shkencore të elektromagnetikës dhe efektet e saj pozitive në jetën qelizore kanë grumbulluar pluhur dhe rrjeta merimangash në raftet e injorancës, të sjella nga ato interesa të veçanta që i frikësohen së Vërtetës. Tani po shohim një rilindje, nëse mund ta quani, me shkencëtarë profesionistë dhe amatorë, të cilët po rishikojnë punën e paraardhësve të tyre dhe po bëjnë përmirësime në aplikimin mekanik të fushave magnetike," shkruan Steinberg.

Ai shkoi në Rusi në 1969 për të parë nga afër punën që po bëhej atje me elektromagnetizëm. "Në disa shtëpi fshati për të moshuarit," tha ai, "u befasova shumë këndshëm kur pashë elektromagnetizmin të përdoret çdo ditë në shumicën e të moshuarve. Duhet të them të rinj, pasi shumë që pretendonin se ishin mbi 100 vjeç, dukeshin dhe vepronin si shumica e njerëzve në moshën 50 vjeç! Qëllimi kryesor i E-M (elektromagnetizmit) ishte të përmbyste procesin e plakjes duke ndryshuar strukturën qelizore. Isha shumë i etur të blija një pjesë të pajisjes, por mjerisht nuk kishte shitje.

"Kërkoni dhe do të gjeni ka qenë gjithmonë një nga karakteristikat e mia dominuese. Pra, kur mësova se Japonia ishte vërtet e avancuar në këtë fushë, duke përdorur pajisje të tilla që nga viti 1936, vendosa të shkoj atje në 1970. Kërkova kompaninë që kishte qenë më produktive në këtë fushë. Ata ishin shumë të sjellshëm dhe bashkëpunues. U prezantova me disa shkencëtarë që kishin bërë kërkime të dobishme. Pretendimet e tyre u mbështetën nga fakte shkencore dhe u binda se ata kishin një instrument të ndërtuar mirë, të thjeshtë për t'u përdorur nga kushdo që dëshironte. Ata e quajtën pajisjen e tyre "Magnetizuesi"."

Steinberg bleu një magnetizues dhe e solli përsëri në Shtetet e Bashkuara ku menjëherë filloi kërkimet me pajisjen. "Mund të raportoj se rezultatet e marra deri më sot kanë qenë shumë të favorshme," deklaron ai, "pas nëntë muajsh eksperimentim. Fluksi magnetik i gjeneruar nga spirale mund të matet saktësisht mbi çdo pjesë të trupit, duke përcaktuar kështu ato zona ku fluksi po depërton, si dhe ato ku është i dobët.

"Kimikatet dhe ndotja sigurisht po kontribuojnë në një ndryshim të pashëndetshëm në aktivitetin tonë qelizor dhe fushën magnetike njerëzore. Do të duhen shumë vite, nëse ndonjëherë, para se

ky rrëmujë të mund të ndreqet dhe kontrollohet. Por ndërkohë, ata që janë të vetëdijshëm dhe shohin sinjalet e rrezikut, nuk do të rrinë duarkryq dhe të presin pastrimin, i cili mund të mos ndodhë kurrë. Në vend të kësaj, ata do të kërkojnë të përmirësojnë aktivitetin e tyre qelizor në mënyrë që rezistenca natyrore e trupit të jetë në kulmin e omëve. Ka disa tregues se qendrat e forcës së aurës të njohura si çakra ose vorbulla stimulohen nga elektromagnetizmi."

Sipas Steinberg, ai kaloi pak kohë duke diskutuar teori me shkencëtarët japonezë dhe mësoi se fluksi magnetik është i ndryshëm nga rryma elektrike e zakonshme, e cila rrjedh vetëm përgjatë sipërfaqes së materies fizike. **Është** gjithashtu i ndryshëm nga rrezet X që nuk depërtojnë në kocka. Nga ana tjetër, fluksi magnetik i valëve ultra të gjata të gjeneruara nga magnetizuesi depërton thellë në muskuj, dhjamë dhe kocka dhe ka një efekt intensiv në nerva.

"Fluksi magnetik nuk shkakton kurrë ndjesi të pakëndshme në trup, të tilla si dhimbje ose tronditje, por në vend të kësaj prodhon ndjesi të ngrohta të rehatshme," pretendon Steinberg. "Këto ndjesi njihen gjithashtu si nxehtësia e Joule, e cila forcon funksionin e qelizës, korrigjon spazmat dhe inflamacionet. Kur fluksi magnetik kalon nëpër inde, krijohet një rrymë elektrike dytësore e quajtur rryma vorbull rreth linjave magnetike të forcës në qelizat e indeve, e cila jonizon protoplazmën dhe rinovon indet si rezultat i aktivizimit të metabolizmit. Për më tepër, fluksi magnetik, në procesin e depërtimit të indeve, punon për të rritur sekretimet e hormoneve. Këto mbajnë rininë duke siguruar energji si rezultat i normalizimit të funksionit të organeve të brendshme. ... Fluksi stimulon fuqishëm substancat magnetike në gjak, si hekuri. Prandaj, hemoglobina në enët e gjakut lëviz në mënyrë aktive, duke shoqëruar qarkullimin e limfës, kur ndizet Magnetizuesi. Efekti terapeutik nuk është i vetëm, por kolektiv, duke eliminuar kështu dobësinë kushtetuese."

Studiuesit në këtë fushë pretendojnë se forcat elektromagnetike "duhet" të ndikojnë në shkallën e dridhjes së indeve. Dr. Abrams dhe Drown posturuan se indet dhe organet kur dridheshin me shkallën e tyre optimale ishin të shëndetshme. Nëse shkalla e dridhjes ulej, atëherë ndodhte sëmundja. Abrams dhe Drown besuan se nëse dikush mund të "transmetonte" me shkallën e saktë të dridhjes elektromagnetike, indi ose organet e sëmura do të përdornin forcën për të rritur shkallën e dridhjes dhe mund të ndodhte rigjenerimi. Megjithatë, disa shkencëtarë sot besojnë se Abrams dhe Drown ishin shumë të ngushtë me konceptin e tyre pasi me modelin e tyre ishte e nevojshme të mësohej shkalla individuale e dridhjes, ose shkalla e dridhjes së një organi, përpara se të ndodhte trajtimi. Nga ana tjetër, nëse përdoret një spektër i gjerë dridhjesh, si me oscilatorin me valë të shumta, atëherë një nga valët që po prodhohen do të korrespondojë me atë të indit ose organit dhe trajtimi mund të pasojë. Kjo është teoria, gjithsesi, dhe një numër në rritje i studimeve të rasteve do të tregonte konfirmimin.

Do të nevojiten kërkime të konsiderueshme përpara se të arrihet ndonjë përfundim në lidhje me vlerën e piramidës në fushën e bioelektrikës. Nuk do të dëshironim të tregonim ndryshe. Megjithatë, eksplorimi sipërfaqësor dhe joformal i forcave të piramidës deri më sot na jep disa arsye për të besuar se kemi të bëjmë me një strukturë që prodhon fusha energjie të ngjashme ose identike me ato të prodhuara nga pajisje të tjera elektromagnetike; mos-prishja e materialeve organike; pamja rinore e lëkurës së trajtuar me ujë piramide; vetitë shëruese, gjendjet e pazakonshme subjektive të vetëdijes, etj. Hipoteza jonë është se sa më shumë të mësojmë për fushat e energjisë, aq më shumë do të kuptojmë piramidat, dhe sa më i madh të jetë kuptimi ynë

për forcat që veprojnë brenda piramidës, aq më shumë mund të kontribuojmë në teoritë e fushës së energjisë.

Më shumë se 50 vjet më parë, një shkencëtar anglez, A. E. Baines, deklaroi në një punim të titulluar "Origjina dhe Problemi i Jetës" se ka të paktën tre gjëra që pengojnë vazhdimin e një jete të fuqishme për periudha të gjata. Njëra është përkeqësimi fizik; tjetra është dështimi gradual i gjenerimit të forcës nervore; dhe e treta një rënie në prodhimin e gjëndrave të caktuara që vitalizojnë trupin dhe trurin.

"Ne duhet të merremi me mangësi, forcë nervore të pamjaftueshme dhe, ndoshta, izolim të pamjaftueshëm, kjo e fundit me konsideratë të veçantë për funksionimin efektiv të gjëndrave të caktuara, të cilat mund të marrin një furnizim normal të energjisë, por për shkak të izolimit të dëmtuar nuk arrijnë ta mbajnë ose ta përdorin plotësisht," deklaroi Baines, dhe vazhdoi, "As që është gjithçka. Impulset që stimulojnë dhe aktivizojnë gjëndrat tona kalojnë nga truri nëpër sekretuesit dhe nëse ato **janë** nuk mbahen ose përdoren, kërkesa të reja i bëhen trurit për të zëvendësuar humbjen.

"Para së gjithash, na duhet një mjet për të gjeneruar forcë nervore në mënyrë që të jemi në gjendje ta furnizojmë atë. Për vite me radhë kemi dëgjuar për një forcë të re të quajtur Odike dhe Psikike nga Rreshteri Fox dhe Sir William Crooks, respektivisht. Ajo është shoqëruar në mendjet e shumicës së njerëzve me okultin, ndoshta sepse askush nuk ka qenë ende në gjendje të demonstrojë në mënyrë të kënaqshme natyrën e saj, vlerën e saj për njerëzimin, apo edhe ta zhvillojë atë. Egjiptianët e lashtë mundeshin, ka arsye të besohet, ta bënin këtë dhe, por për djegien e bibliotekës në Aleksandri, mund të ishte zbuluar para epokës së krishterë. Njohuria ime për forcën e re, të cilën e kam quajtur Vitike, erdhi në një mënyrë kurioze. Vitet e qëndrimit në Egjipt kishin krijuar një interes për egjiptologjinë, një interes që, pas kthimit tim në Angli, më tërhoqi jo rrallë në galeritë e Muzeut Britanik.

"Në ditët e kaluara të madhështisë së Egjiptit, arritjet shkencore ishin të kufizuara në komunitetet priftërore, dhe ata e mbanin atë larg botës së jashtme dhe të paarsimuar nën velin e një simbolizmi të ndërlikuar. Edhe atëherë duket e mundshme që kërkimi për Eliksirin e Jetës kishte filluar. Prandaj, kur vura re se një statujë e njërit prej priftërinjve tregohej duke mbajtur një cilindër në njërën dorë, kureshtja ime u zgjua dhe vendosa të bëja një hetim. Fakti që Faraoni sundues ishte i pajisur në mënyrë të ngjashme thjesht sugjeroi një lëshim të arsyeshëm nga ana e priftërisë dhe në asnjë mënyrë nuk e mohoi supozimin se cilindrat ose shkopinjtë e shkurtër kishin një qëllim ose funksion të një natyre të rëndësishme, të cilën ata ishin simbolikë në statutor.

"Statuja më e spikatur, një portret gëlqeror i pikturuar, daton rreth vitit 3700 para Krishtit dhe është një personazh mbretëror i quajtur An-Kheft-Ka, i cili tregohet duke mbajtur një shkop në secilën dorë, shumë në mënyrën se si një vrapues mban tapa. Në besimin tim, siç e kam thënë, këta shkopinj ishin simbolikë; por të çfarë? Sigurisht jo të fuqisë; sepse kjo nga ana e komuniteteve priftërore do të kishte qenë të kërkonte fatkeqësi nga duart e një Faraoni xheloz dhe të zemëruar. Cili ishte thelbi i karakterit të lashtë egjiptian? Ndoshta sensualiteti; viriliteti me shumë mundësi; sepse sensualiteti nuk do të reklamonte veten aq lirisht. Ky ishte përfundimi në të cilin arrita përfundimisht. Hetimi i zellshëm i autoriteteve në Muzeun zbuloi faktin e

habitshëm se asgjë nuk dihej për qëllimin ose kuptimin e shkopinjve. Ata nuk kishin asnjë informacion.

"Vitet e eksperimenteve pasuan në përpjekjen për të zbuluar diçka që kur mbahej në dorë do të ndikonte në mënyrë të dobishme sistemin nervor. Përfundimisht u gjet, rastësisht, në karbon. Karboni i fortë siç përdoret në llampat me hark do të nxjerrë një sasi të caktuar force, të cilën përvoja na ka mësuar se nuk duhet ta dallojmë nga forca nervore. Por nëse karboni trajtohet në një mënyrë të tillë që të shkaktojë një shqetësim të dhunshëm të molekulave të tij dhe më pas ngurtësohet posaçërisht, forca e zhvilluar prej tij rritet shumë dhe shkopi bëhet një burim i vërtetë fuqie, një fuqi që thithet dhe ruhet lehtësisht nga qelizat ganglionare unipolare që një ngarkesë pesë-minutëshe mbetet efektive për të paktën dymbëdhjetë orë."

Duke shkruar për hipotezën e Baines se një valë elektrike nuk është e thjeshtë, por e përbërë, Dr. White Robertson deklaroi në librin e tij, "Elektro-Patologjia", botuar në 1918: "Që alternativa e dytë nuk është e largët sugjerohet nga një zbulim i fundit i Baines, se me një proces të veçantë ngurtësimi të aplikuar në karbonin e zakonshëm të harkut, një 'forcë e re' është gjetur të qëndrojë në karbonin e ndryshuar që mund të transmetohet dhe ruhet në trup për një periudhë prej disa orësh thjesht duke i mbajtur ato në dorë, me rezultatin që devijimet subnormale galvanometrike rriten jashtëzakonisht; dhe tashmë kemi qenë në gjendje të vëzhgojmë ndryshime të kënaqshme në rastet e prishjes nervore me sa duket duke rritur ngarkesën nervore përmes këtyre karbonëve. Atë se çfarë është kjo forcë ne ende nuk e dimë, as nuk njihet nga fizikantët dhe fiziologët e shquar **për të** të cilëve ne e kemi demonstruar atë. Nuk është magnetik. Dhe nëse ndryshon nga një ngarkesë elektrike në atë që nuk shpërndahet lehtë, por është, siç regjistrohet nga galvanometri gjatë një periudhe dymbëdhjetë orësh, ruhet ndoshta në ganglionet unipolare të sistemit nervor."

Në një artikull të botuar në "The Practitioner", qershor 1914, Dr. J. Home Wilson shkroi për zbulimin e Baines: "Në këtë lidhje (shurdhimi nervor), mund të përmend se një shkop karboni, i cili ka gjendjen e tij molekulare të ndryshuar në një mënyrë të ngjashme me atë të hekurit kur shndërrohet në një magnet, ka një efekt më të jashtëzakonshëm në devijimet e trupit. Nëse mbahet në dorën e djathtë, prodhon një devijim pozitiv jashtë shkallës (në galvanometër), dhe një devijim negativ jashtë shkallës nëse mbahet në dorën e majtë. Nëse mbahet në kontakt me anën e djathtë të trupit për pesë ose dhjetë minuta, i bën devijimet dorë-dorë fuqimisht pozitive, dhe ka saktësisht efektin e kundërt nëse mbahet në anën e majtë të trupit. Se çfarë është kjo forcë unë për momentin nuk pretendoj të them, por ajo ka një ndikim të theksuar në kushtet elektrike të trupit, megjithëse asnjë ndikim të drejtpërdrejtë në terminalet e galvanometrit. Me sa duket ngarkon trupin me një forcë të ngjashme me energjinë nervore, pasi mbahet për një periudhë shumë më të gjatë se sa është elektriciteti."

Dhe Wilson shkroi në numrin e 25 korrikut 1914 të "The Medical Times": "Kjo formë e energjisë do t'i ngrejë rrymat nervore në normale. Shkopi i mbajtur në dorën e djathtë vepron si një stimulues pa asnjë efekt depresiv pasues, dhe në dorën e majtë një qetësues. Nën ndikimin e tij stimulues, sistemi nervor në përgjithësi përfitohet; lodhja mendore zhduket shpejt dhe gjendjet morbide të tilla si neurastenia, pagjumësia dhe veprimi i dobët i zemrës i nënshtrohen lehtësisht atij.

"Cilindri i dytë i treguar në dorën e majtë të An-Kheft-Ka ishte ndoshta me rëndësi të vogël dhe nuk ishte i natyrës së karbonit, pasi kjo do të kishte neutralizuar ngarkesën. Ishte, kam pak dyshime, i formuar nga një copë minerali hekuri magnetik. Magnetizmi i aplikuar në anën e majtë të trupit stimulon veprimin e zemrës, por vetëm për sa kohë që trupi mbetet brenda fushës magnetike. Vetitë e mineralit hekuri magnetik - dhe ndoshta këto veti - njiheshin nga kinezët në kohët e lashta, dhe gjithashtu nga grekët e hershëm, të cilët, me shumë mundësi, i fituan njohuritë e tyre nga egjiptianët.

"Nëse mbahen dy shkopinj, karboni në dorën e djathtë dhe magneti i përhershëm në të majtën, efekti theksohet; por ndërsa ngarkesa e dhënë nga karboni zgjat për rreth dymbëdhjetë orë, ajo e ushtruar nga magneti pushon së vepruari pas lëshimit."

Tregimi nga A. E. Baines lë shumë për të dëshiruar. Do të ndihmonte nëse do të kishim ndonjë njohuri se në çfarë ishin kushtuar më specifikisht "vitet e tij të eksperimenteve" dhe nga çfarë "aksidenti" u gjet forca në karbon dhe si e përcaktoi ai se karboni i harkut jep "një sasi të caktuar force që nuk dallohet nga forca nervore". Do të ndihmonte gjithashtu të dinim se cili duhet të jetë trajtimi paraprak i karbonit dhe çfarë nënkuptohet me procesin e "ngurtësimit të veçantë". Nuk na ofrohen njohuri se si e di ai që kjo forcë më pas rritet shumë dhe se ruhet nga qelizat ganglionare unipolare. Do të dukej se Dr. Robertson i pranoi deklaratat si faktike, megjithëse ai nuk jep informacione të mëtejshme. Megjithatë, ai ofroi disa përfundime të mbledhura nga kërkimet e tij. Informacioni i dhënë nga Dr. Wilson në dy artikujt e tij me sa duket jepet nga studimi dhe kërkimi i tij.

Provat objektive duket se janë të kufizuara në leximet në galvanometër. Një numër raportesh të rezultateve të dobishme nga përdorimi i shkopinjve janë mbledhur ndër vite nga Fondacioni i Kërkimeve të Shkencave të Kufirit. Megjithatë, nuk mund të anashkalojmë mundësinë që sugjerimi mund të luajë një rol të rëndësishëm. Janë bërë përpjekje me shumicën e eksperimenteve për të zvogëluar apo edhe për të eliminuar **sugjerimin**.

për të eliminuar sugjerimin si ndikim, por arsyeja e shëndoshë na thotë se nuk mund të nxirren përfundime të qarta. Do të dukej e nevojshme të kërkohej verifikim i mëtejshëm që si devijimet galvanometrike normale ashtu edhe ato subnormale rriten nga përdorimi i shkopinjve të karbonit. Gjithashtu, ka nevojë të përcaktohet nëse efektet vijnë vetëm nga karboni apo nëse rezultate të ngjashme mund të merren nga përdorimi i shkopinjve të bërë nga metale të tjera, dhe me dhe pa magnet. Për më tepër, ka nevojë të verifikohet pretendimi se forca ose energjia mund të ruhet në trup për disa orë pasi shkopinjtë të jenë përdorur.

Nëse këto eksperimente verifikohen dhe përcaktohet se një fushë energjie hyn dhe ruhet në trupin e njeriut duke përdorur shkopinjtë, ne ende do të duhet të demonstrojmë lidhjen, bazuar kryesisht në ngjashmërinë midis rezultateve të marra në të dyja fushat e hetimit. Një nga këto paralele interesante ka të bëjë me ndryshimin në rezultatet e marra nga individë të ndryshëm. Pavarësisht nëse përdorin shkopin e karbonit apo piramidën, shumica e subjekteve kanë raportuar rezultate të dobishme. Disa kanë pretenduar se shkopi i karbonit i mbingarkon ata deri në atë masë sa nuk mund të flenë. Dhe një numër i vogël subjektesh kanë pretenduar se mund të qëndrojnë në piramida për një kohë shumë të shkurtër pa marrë dhimbje koke ose pa u ndjerë të

shqetësuar në ndonjë mënyrë. Në të dyja rastet, "ngarkesa" është me sa duket shumë e madhe për ta.

Nga ana tjetër, një numër mjaft i madh njerëzish na kanë thënë se ndihen të vitalizuar dhe "më të gjallë" pasi kalojnë pak kohë brenda një piramide. Jo vetëm që perceptimet e tyre mprehen, por ndjesitë duket se gjallërohen.

Një histori interesante na u tregua nga gruaja e një burri. Në fillim të të pesëdhjetave të tij, ai ndërtoi një piramidë pasi dëgjoi një nga leksionet tona dhe filloi të trajtonte ujin në të. Ai e përdori ujin në bimët e tij të shtëpisë, por gjithashtu filloi ta pinte rregullisht. Disa javë më vonë, gruaja e tij na tha, "Mendoj se do të më duhet t'ia ndërpres ujin Henrit ose të filloj ta pi me të." Kur e pyetëm, ajo rrëfeu, "Epo, mendoj se ai duhet të jetë duke u kthyer në të njëzetat ose të tridhjetat e tij. Ai nuk ka qenë kaq i ngacmuar seksualisht për vite me radhë!"

Al Manning, drejtor i Laboratorit E.S.P., Los Anxhelos, tregon se autori David Sinclair kaloi disa minuta në një piramidë dhe duhej të dilte pasi u marrë mendsh. Ndjesia e çuditshme mbeti me të pasi u kthye në shtëpi. Ai anuloi një festë dhe në vend të kësaj bëri një sy gjumë. Megjithatë, kur u zgjua tre orë më vonë, sipas Manning, Sinclair u ndje sikur kishte fjetur për ditë të tëra.

Duhet të mbahet mend se, sipas eksperimenteve tona me mbirjen dhe rritjen e bimëve, fusha e energjisë brenda një piramide nuk ishte gjithmonë e njëjtë. Në eksperimentet me shkopin e karbonit, magneti thuhet se është forca vepruese mbi qelizat e trupit dhe tërheq karbonin. Magnetet e vendosura pranë bimëve thuhet se kanë rritur rritjen e tyre, ndërsa magnetet e vendosura brenda piramidave duket se pengojnë rritjen—përsëri, një çështje e dukshme e një ngarkese shumë të madhe, ose ndoshta, një mohim i një fushe energjie nga një tjetër.

Një burim tjetër që i jep meritë egjiptianëve të lashtë me njohuri për fushat e energjisë dhe efektet e tyre në rinovimin e trupit të njeriut është revista e çuditshme e Kontit Stefan Colonna Walewski, "Një Sistem i Joga Kaukaziane". Ky ishte botimi i parë dhe ndoshta i vetmi i revistës së Kontit dhe u botua nga Falcon's Wing Press në 1955.

Parathënia e redaktorit të revistës deklaron: "Jeta e jashtme e Kontit Stefan Colonna Walewski ishte ajo e një koleksionisti dhe tregtari të njohur të artit dhe antikiteteve orientale dhe kurioziteteve antropologjike. Dyqani i tij, Esoterica, nuk ishte vetëm një pikë referimi e famshme e njohësve të Nju Jorkut, por edhe porta e një bote tjetër, në të cilën magjia, demonët dhe talismanët ishin po aq të vërtetë sa metrot dhe tabelat neoni. Konti besonte fuqimisht se i tërhiqte këto objekte të çuditshme tek ai me një lloj magnetizmi të lartë, **të cilit ai** dinte funksionimin; dhe koleksioni i tij i pakrahasueshëm dukej se e vërtetonte pikën e tij.

"Megjithatë, pak e dinin se pas mirësisë së vazhdueshme të Kontit Walewski ndaj bashkëatdhetarëve të tij dhe njohurive të tij eksperte—dy fytyrat kryesore të jetës së tij të jashtme—qëndronte një jetë e brendshme intensive dhe kërkim për sekretet e fshehura të jetës. Pak e dinin se para viteve 1920, në malet e Kaukazit (midis Detit të Zi dhe Detit Kaspik, në kufirin midis Turqisë dhe Rusisë) atij i ishin dhënë disa nga ato sekrete nga dy të iniciuar të një shoqërie sekrete rrallë të hasur, e cila kombinonte doktrinat vendase dhe ato të jogës me mësime që buronin nga një traditë mistike e zoroastrianizmit të lashtë. Walewski nuk i pa më kurrë

mësuesit e tij dhe ai vetë nuk mori asnjë meritë personale për mësimet e tyre, të cilat iu dorëzuan atij vetëm nën betim që të mos e zbulonte burimin. Udhëzimet e tyre, të marra në persisht dhe rusisht, u transkriptuan në një fletore dore nga fletorja e tij, nga Konti, kur ai mbërriti më vonë në Amerikë, duke ardhur së pari me një komision diplomatik polak. Anglishtja e transkriptimit është e çalë dhe ortografia shpesh e pasaktë pasi Konti Walewski zotëronte vetëm një njohuri të papërsosur të anglishtes në atë kohë."

Në këtë revistë gjendet sa vijon: "IX L Arkane. Rimbushja e energjisë nervore. Një mënyrë e përdorur në Egjiptin e lashtë për forcimin e rrymave të energjisë brenda trupit. Ajo u tregua në figura, duke përdorur ushtrimin e dytë Master Arkane. Dy shkopinj të kapur në duart e figurave në këmbë, ishin kapëset e fuqisë së jashtëzakonshme, të ngjashme me elektricitetin (elektricitetin dytësor), i cili kur kapëset mbaheshin në dorë lëshonte këtë energji në trup, për t'u ruajtur në ganglionet unipolare dhe lëngun kurrizor, duke rritur potencialin e energjisë 100%, dhe duke zgjatur për një ditë dhe një natë, 24 orë."

Përsëri, rëndësia e këtij informacioni për kërkimin e piramidave duket se qëndron në pyetjen se deri në çfarë mase egjiptianët e lashtë e kuptonin natyrën e fushave të energjisë. Nëse ata dinin si t'i prodhonin dhe t'i përdornin këto forca, atëherë nuk është e paarsyeshme të supozohet se në arritjen e tyre më të madhe—Piramidën e Madhe—ata e përdorën këtë njohuri

9. ZËRI I PIRAMIDËS

Sir W. Siemens, një shpikës britanik, qëndroi i habitur në majë të Piramidës së Madhe të Gizës, duke parë shkëndija të dilnin nga gishtat e ngritur të udhërrëfyesit të tij arab. Ai pretendoi se fenomeni prodhoi një tingull të veçantë kambane. Më shumë se 200 vjet më parë, Nathaniel Davidson, konsulli i përgjithshëm britanik në Algjeri, qëndroi në Galerinë e Madhe të Piramidës së Madhe dhe vuri në dukje rezonancën e çuditshme në jehonat që jehonin nga zëri i tij.

Prania e tingullit me sa duket nuk është e kufizuar në piramidën e madhe prej guri. Një numër individësh na kanë thënë se kanë dëgjuar tinguj të pazakontë ndërsa ishin brenda modeleve të piramidave. Raportet ndryshojnë pasi përvojat ndikojnë në njerëz në mënyra të ndryshme, por shumica përmendën një "lloj kambane të largët" ose "jehonë". Tingulli dukej se korrespondonte me përshtypjet e "ndjesi shpimi gjilpërash" ose "dridhje nga brenda". Ne zbuluam se eksperimentues të tjerë të piramidave kishin përvoja të ngjashme.

Provat se forma e piramidës vepron si një rezonator tingulli dhe me sa duket prodhon dridhje të dobishme mund të nxirren nga efektet paralele nga eksperimentet me tingullin dhe me replikat e piramidave. Tone muzikore janë përdorur për të ndikuar në dukje në shërim, për të ndryshuar substancat materiale dhe për të ndikuar në rritjen e bimëve, dhe subjektet dhe objektet e nënshtruara ndaj fuqisë së piramidës përjetojnë metamorfoza të ngjashme. Me sa duket valët e tingullit janë një formë e energjisë dhe energjia ndikon në qeliza.

Tingulli mendohej të ishte mjeti kryesor i shërimit nga të lashtët, përfshirë egjiptianët, të cilët përdorën këngë dhe instrumente tingëlluese për të manipuluar fushat e energjisë dhe për të sjellë ekuilibër në trup. Pitagora mësoi se tingulli ishte një forcë krijuese dhe se muzika mbante përfitime terapeutike për trupin. Ai pretendoi se e kishte mësuar këtë në shkollat e mistereve të

Egjiptit. Nëse tingulli mbahej në nderim të madh nga egjiptianët, duket e arsyeshme të supozohet se ata do ta kishin përfshirë këtë parim në strukturën e tyre më mbresëlënëse, Piramidën e Madhe.

Dridhjet e tingullit me sa duket ishin të lidhura me krijimin, qoftë të botës apo të modeleve individuale të jetës. "Në fillim ishte Fjala." "Fjala" është përkthyer në mënyra të ndryshme nga "Logos", si ligj, modele arketipale, etj. Filo shkroi: "Shëmbëllimi i tij është Fjala, një formë më e ndritshme se zjarri. ... Logos është mjeti me të cilin Perëndia vepron në univers dhe mund të krahasohet me të folurën e njeriut." Përkthimet duket se tregojnë rëndësinë e dridhjes dhe jo të kuptimit të fjalëve.

Një studim i kulturave të lashta zbulon se shëruesit kinezë përdorën "gurë këndues" në ritualet e tyre. Këto ishin pllaka të holla dhe të sheshta prej jade të cilat, kur goditeshin, jepnin tone muzikore. Ata e quajtën Tonin e Madh të Natyrës, "Kung", i cili korrespondon me notën tonë muzikore F. Sufitë e konsiderojnë "Hu" si tingullin krijues. Tibetanët i konsiderojnë notat A, F të mprehtë dhe G si tinguj të fuqishëm të shenjtë. Tingulli i "AUM" është i njohur për ata njerëz që janë të njohur me këngët e përdorura në meditim. I krishteri ynë "Amen"-i ynë i krishterë, rrjedh nga "AUM"-i më i vjetër, i cili përfaqësonte të gjitha tingujt që zëri njerëzor ishte i aftë të shprehte dhe, prandaj, ishte i lidhur me parimin krijues të universit.

Shkollat e lashta të mistereve e lidhnin ritmin me trupin, melodinë me emocionet dhe harmoninë e ngrinte vetëdijen në vetëdije shpirtërore. Është interesante të vërehet se personat që dëgjojnë një tingull ose ndjejnë një dridhje ndërsa janë brenda një piramide e kanë bërë këtë pasi e kanë drejtuar vëmendjen e tyre nga brenda në përpjekje për të ngritur vetëdijen.

Gruaja, e cila shumë vite më parë më prezantoi mua (Schul) me ndjekjet metafizike, është bërë eksponentja kryesore e përdorimit të tingullit për qëllime terapeutike. Laurel Elizabeth Keyes, një autore dhe lektore nga Denveri, ka zhvilluar një sistem të përdorimit të zërave për të sjellë ekuilibër në trup. E quajtur "tonim", ajo i referohet asaj si "fjala e humbur" e përdorur dikur nga shëruesit e lashtë.

Ndërsa po vizitonim së fundmi strehimin e saj në malet e Kolorados, ajo na tha: "Ne krijojmë me fjalë dhe me tingull. Pothuajse të gjitha veprimet dhe reagimet tona rezultojnë nga fjalët. Përgjithësisht pranohet se nuk mund të mendojmë pa fjalë ose simbole dhe se mendimi ynë është i kufizuar tek ato. Fjalët janë mjete. Është e rëndësishme të kemi një përzgjedhje të mirë në komandën tonë. Nën këto fjalë janë dridhjet e tonit mbi të cilin ato udhëtojnë. Toni është forca themelore që vepron në jetën tonë. Të kuptuarit e kësaj, rrit aftësinë tonë për të krijuar atë që dëshirojmë dhe për t'u dhënë formë dhe substancë ideve në mendjet tona. Tingulli, besoj, është vendi i takimit të idesë abstrakte dhe të manifestuar."

Praktika e tonimit filloi për zonjën Keyes një ditë pasi një grup studimi ishte larguar dhe ajo po qëndronte vetëm në dhomë, duke shijuar qetësinë që mbetet pas një takimi të tillë. "Vura re një ndjesi në gjoksin dhe fytin tim, sikur një forcë po ngrihej/dëshironte të lëshohej në tingull. Ishte ndjenja që mund të bënte që dikush të shpërthente në këngë—pa ndonjë arsye të njohur." (Është interesante të vërehet se një numër personash kanë raportuar të njëjtat ndjesi ndërsa ishin ulur në piramida.)

"Ndjenja u ngrit dhe u ul, por unë nuk po bëja asgjë për ta shkaktuar atë," vazhdoi zonja Keyes. "Kishte një vullnet të vetin dhe një dëshirë të dukshme për shprehje. Ishte një përvojë e çuditshme për të parë dhe ndjerë, pa bërë asnjë përpjekje për ta drejtuar ose kontrolluar atë. I gjeta buzët e mia duke u ndarë, goja ime duke u hapur në një mënyrë të lehtë dhe të relaksuar. Papritmas, një tingull doli dhe një rrokje e vetme u shfaq: 'Ra'. Nuk mund të isha më i habitur. Nuk përdora terma egjiptianë dhe nuk kishim diskutuar për atë kulturë në grupin tonë të studimit. Pse tingulli mori atë formë ishte po aq hutuese për mua sa sikur një gjuhë e huaj të kishte dalë nga fyti im. Do ta krahasoja me një zog që kishte qenë i mbyllur në kafaz gjithë jetën dhe papritmas gjeti derën e kafazit të hapur.

"Nuk mora frymë thellë, si një këngëtar, por nota u mbajt, sikur të furnizohej nga një burim i pakufizuar. Dhe shkoi në lartësi që nuk do të kisha mundur t'i arrija normalisht pasi zëri im është mjaft i ulët.

"Vendosa që duhet të kisha qenë në një fazë të gjendjes meditative, kështu që regjistrova tingullin për ta vlerësuar më vonë në një humor më racional. Kur dëgjova regjistrimin të nesërmen, u mahnita. Nuk ishte zëri im. I përkiste trupit tim, por unë kurrë nuk kisha qenë në gjendje ta përdorja atë në këtë mënyrë më parë."

Zonja Keyes, e cila ka studiuar nën një numër mësuesish lindorë dhe perëndimorë, zbuloi se tonimi shpërtheu përmes kufizimeve mendore dhe lëshoi tensionet. Megjithatë, ajo shpejt zbuloi se ofronte më shumë se kaq. Sa herë që ajo tononte, trupi i saj ndihej i gjallëruar; kishte një ndjenjë të tërësisë dhe mirëqenies ekstreme.

Kurioze për rezultatet, zonja Keyes iu drejtua një mike me shikim parashikues, e cila kishte diagnostikuar saktë një numër sëmundjesh dhe i kërkoi asaj të vëzhgonte zërin e trupit në shprehje. Gruaja e pa tonin si një forcë me një lëvizje rrotulluese. Dukej se **tërhiqte** rryma magnetike lart nga toka përmes këmbëve dhe gjymtyrëve, dhe u ngrit në një spirale drite në zonën e fytit.

"Kur e lëshoj tingullin të dalë, pa u përpjekur ta kontrolloj, dukej se pastronte të gjithë trupin, duke lëshuar tensionet në zonat e bllokuara. Më pas, trupi kishte një ndjenjë ekuilibri, si një motor që është riparuar ose një violinë që është akorduar. Miku parashikues vuri në dukje se nëse, në fillim, vendosja ta drejtoja tonin përpara se të ishte i lirë, forca shembej përsëri në zonën e pleksusit diellor, ku shtrëngohej në ndjenja që mund t'i interpretoja si zhgënjim, ankth dhe bezdi."

Duke ndjekur idenë e saj të sapozbuluar të tingullit përmes kulturave të tjera, greke, egjiptiane, perse, indiane, indiane amerikane dhe popujve të tjerë primitivë, zonja Keyes zbuloi se ishte e lidhur me metodat më të vjetra të shërimit, ku dy gjëra mbizotëronin në shumicën e ritualeve të lashta të shërimit: tingulli ose këndimi dhe lëvizjet ritmike të trupit, qoftë në valle ose trokitje.

Teoritë e fundit shkencore të zhvilluara sipas linjave të teorisë së fushës kanë vërtetuar konceptin e zonjës Keyes se çdo gjë e gjallë ka një fushë që përmban një model të përsosjes për manifestim. Modeli për një lule është në farë, i zogut brenda vezës. Ndërhyrja në fushë do të ndryshojë modelin dhe do të rezultojë në sëmundje ose keqformime.

Ajo shpjegon se ndërsa toni del, ai mbledh substancë nga bota përreth tij, duke formuar një manifestim shumë të prekshëm të tillë si ai i parë nga grimcat e pluhurit të ngjashme me rrjetën e merimangës që mblidhen në modelin e bërë nga rrymat e ajrit nga një furrë ose dritare. Kur rëra e imët ose sheqeri spërkaten në një lëkurë daulle dhe vihen në kontakt me dridhjet që vijnë nga një violinë ose piano, kokrrizat marrin modele të ndryshme gjeometrike, prova se tingulli mund të lëvizë materien dhe dridhjet mund të shkaktojnë ndryshime në strukturën molekulare.

"Zëri janë dridhje," deklaroi zonja Keyes. "Rrjedhimisht, mënyra në të cilën përdorim zërin tonë është ndoshta faktori më i rëndësishëm në ndikimin e strukturës molekulare të trupit tonë. Zërat ankimues tërheqin kushte negative. Zbulova se njerëzit që flasin në atë mënyrë rrallë janë të lirë nga problemet. Një person që ka një zë armiqësor dhe dënues duket se tërheq dhunë, aksidente, goditje dhe sulme në zemër. Duke e bërë një person të ndryshojë tonin e zërit të tij, ai fillon të ndryshojë jetën e tij. Arrita në përfundimin se, nëse vullneti kontrollohet nga nënndërgjegjja, përdorimi i vetëdijshëm i zërit anashkalon mbajtjen e tij dhe liron vullnetin për t'u përdorur sido që mendja drejton."

Duke lëshuar tensionin dhe duke stimuluar qarkullimin dhe energjinë nervore në trup, zonja Keyes thotë se e gjen tonimin një mënyrë natyrale shërimi. Ai lëshon një model përsosjeje brenda çdo personi. Këto koncepte paralelizojnë ngushtësisht ato të propozuara nga Reich në lidhje me energjinë orgone, idetë që rrethojnë oscilatorin me valë të shumta, ekranet Eeman, idetë e baterisë me qeliza të lagura të Edgar Cayce, teoritë e Dr. John Pierrakos dhe raportet e ndikimit të fuqisë së piramidës.

Për të kuptuar më mirë pse mendimet dhe emocionet ndikojnë në trup, zonja Keyes i referohet strukturës koloidale (e përshkruar në kapitullin mbi shërimin). Nga atomi, në molekulë, në koloid, ajo thekson se kemi të bëjmë me një formë energjie, të ndikuar lehtësisht nga dridhja. Ajo beson se tonimi, këndimi, lutja verbale, elektroterapia dhe përdorimi i vetëdijshëm i zërit në qetësi dhe besim i japin një ngarkesë pozitive të nevojshme miljeve të sipërfaqes koloidale në person.

Një shembull i dukshëm i efektivitetit të tonimit ka të bëjë me një grua që vuante nga mononukleoza dhe ishte dërguar në shtëpi, në bindjen e saj, për të vdekur.

"Ajo ishte e shtrirë në shtrat dhe aq e dobët sa e kishte të vështirë të fliste në telefon," tha zonja Keyes. Ajo i shpjegoi gruas idenë e tonimit dhe i kërkoi asaj të përsëriste fjali të thjeshta të tilla si "Unë do të ngrihem nga shtrati dhe do të bëj gjërat që dua të bëj," në një mënyrë shtytëse dhe **pozitive**.

"Jepi më shumë shtytje," i tha zonja Keyes dhe më në fund, me njëfarë indinjate, gruaja u përgjigj, "Unë po i shtyj fjalët e mia jashtë."

Nga ai moment, kujton zonja Keyes, dukej se forca ishte kthyer nga polariteti negativ në pozitiv. Të nesërmen, gruaja jo vetëm që ishte ngritur nga shtrati, por po bënte punë shtëpie dhe ditën e tretë ajo udhëtoi në një qytet aty pranë për të dëgjuar një leksion. Nuk pati rikthim të sëmundjes. Me sa duket, ndryshimi i modelit të saj të zërit filloi ndryshimin e shëndetit të saj.

Por problemi mund të mos qëndrojë gjithmonë në zonën e dhimbjes. Një demonstrim që zonja Keyes mban mend ishte një burrë që u ofrua vullnetar për të lehtësuar një dhimbje koke. "Ai kishte vuajtur nga dhimbje koke në rritje dhe intensifikim," kujton ajo. "Fillova të tonoj në këmbët e tij dhe ndërsa tingulli lëvizte lart, e gjurmoja lart në pjesën e brendshme të këmbës së tij, rreth ijeve dhe në shpinë, lart në shpinë deri në qafën e tij dhe më në fund në kokën e tij. Por nuk mund ta mbaja tingullin në zonën e kokës sepse nuk mund të kalonte një vend 'ngjitës' në këmbën e tij.

" 'Më vjen keq,' i thashë, 'por problemi duket se është në këmbën tënde të majtë.'

" 'Nuk kam asgjë të gabuar me këmbët e mia,' këmbënguli ai.

" 'Ju lutem uleni dhe shtypni pjesën e brendshme të harkut të këmbës suaj. Kjo po më huton shumë.'

"Ai u ul. Ai mbante sandale të sheshta me taban të fortë. Ai filloi të hetonte zonën e harkut dhe lëshoi një ulërimë. 'Uau! Kjo është e dhimbshme.'

"Ai ishte një burrë i rëndë dhe mbajtja e atij lloji sandalesh nuk i jepte mbështetje harkut të tij. Pasi gjetëm burimin e dhimbjes, ne punuam tingullin deri lart dhe ai zbuloi se dhimbja e kokës u lehtësua dhe, në një kohë të shkurtër, u zhduk.

"Kur demonstroj këtë teknikë," shtoi zonja Keyes, "nuk është në asnjë mënyrë të nënkuptoj se jam një shëruese. Është vetëm për të bindur njerëzit se tingulli që ata prodhojnë mund të ketë një efekt mbi trupat e tyre."

Një nga demonstrimet e para të zonjës Keyes ishte për një grua të re që ndaloi në Denver duke u ndjerë shumë e sëmurë për të vazhduar fluturimin e saj për në Nju Jork. Sipas zonjës Keyes, ajo kishte grip, një qafë shumë të ngurtë dhe ishte shumë e dobët dhe e paaftë të hante për disa ditë. Ajo gjithashtu kishte një dhimbje koke të dhunshme.

"Dy prej nesh tonuan për të për rreth pesëmbëdhjetë minuta. Unë kisha qëndruar me duart e bashkuara, si në një pozicion lutjeje, poshtë mjekrës sime. Ndjeva një fuqi të rritej në duart e mia ndërsa tonoja dhe i thashë gruas, 'Kërko çfarë të duash, por sigurohu që ta duash. Ndihem se do të të lëshohet ty.'

"Gruaja nuk i hapi sytë. Ajo murmuriti 'Dua të lirohem nga kjo sëmundje dhe çfarëdo që e shkaktoi atë.' I hapa duart dhe i mbajta, pëllëmbët jashtë drejt saj. Ajo u trondit në karrige sikur të kishte marrë një shok elektrik. Ajo u ul dhe pyeti, 'Çfarë ndodhi?'

"Nuk mund të përgjigjeshim. Qëndruam me gojët hapur, shumë të habitur për të folur. Një gjë që më ishte mësuar ishte që kurrë të mos lejoja frikën të hynte, pavarësisht se çfarë po bëni. Nëse do të mundnim, do të ishim frikësuar, por thjesht qëndruam duke vëzhguar. Gruaja u ul drejt, e rrotulloi kokën nga njëra anë në tjetrën lirisht, e habitur 'Është lirë; pa dhimbje. Çfarë ka ndodhur? Ndihem mrekullisht.' Pastaj ajo u ngrit, eci nëpër dhomë dhe vazhdoi të thoshte,

'Ndihem mrekullisht. Nuk mund ta besoj! Nuk besoj në mrekulli. Kjo nuk mund të ketë ndodhur, por ndihem mrekullisht, kurrë nuk jam ndjerë më mirë. Dhe kam uri.'

"Gruaja e re tha se ndihej sikur po ecte në ajër. Ne e çuam në aeroport dhe, ndërsa prisnim avionin e saj, ajo porositi një drekë të madhe dhe e hëngri me kënaqësi. Ajo na tha më vonë se e mbajti atë ndjenjë të lartësuar për pjesën tjetër të ditës dhe madje edhe në ditën tjetër, kur, pasi punoi në zyrën e saj, u ndje përsëri normale. Të gjitha simptomat e sëmundjes u zhdukën."

Është sugjeruar nga disa se nëse dikush tonon, duke rezonuar tingullin në një pjesë të veçantë të trurit që kontrollonte zonën e prekur të trupit, mund të ndodhte **korrigjimi**.

bërë nëpërmjet atyre mjeteve, një lloj sono-akupunkture e trurit.

Kur dikush ka një dhimbje në trup, beson zonja Keyes, ai fillon të tonojë sa më ulët që mund të arrijë zëri dhe ngre ngadalë lartësinë, ndërsa një tingull sirene ngrihet.

"Do të gjeni se ka një ton që rezonon me dhimbjen dhe lehtëson tensionin," deklaroi zonja Keyes. "E gjithë kjo bëhet me ndjeshmëri ndaj ndjenjës. Për të kuptuar idenë, vendosni gishtin tuaj kundër hundës dhe gumëzhini, duke e drejtuar tingullin në atë vend. Vini re ndjesinë. Ndërsa kjo nuk është aq e qartë në pjesë të tjera të trupit, mund të përcaktohet dhe ky është toni që do të lehtësojë dhimbjen. Çdo dhimbje ka një ton shoqërues dhe—duke pulsuar tonin butësisht për një kohë—dhimbja do të lehtësohet ose eliminohet. Është një valvul shpëtimi për dhimbjen sepse po shpërndan tensionin që ne e quajmë 'dhimbje' dhe sjell energji të re jete në atë vend. Është një mesazh i brendshëm sonari.

"Shumë herë gjatë leksioneve publike u kam kërkuar dikujt në audiencë që ka një dhimbje të vijë dhe të demonstrohet kjo teknikë. Ndërsa qëndroj përballë personit, me sy të mbyllur dhe duke u përqendruar në ndjesinë e tingullit, filloj të tonoj shumë ulët dhe ngadalë, duke e lënë tingullin të skanojë trupin. Kur tingulli më kthehet nga zona e prekur, e di. Është një ndjesi e papërshkrueshme—e ngjitshme dhe e trashë. Nuk ka një fjalë të duhur për të, por është e dukshme. Për të ndihmuar personin të përqendrohet në zonën e saktë të shqetësimit, e pyes nëse tingulli do të dukej më i rehatshëm pak më i lartë apo më i ulët. Pastaj e pulsoj tingullin në një mënyrë ritmike derisa trupi im të rënkojë. Pastaj arrij një notë të lartë me ndjenjën e energjizimit të burimit të energjisë së personit dhe e lë tingullin të rrjedhë poshtë, duke shpëlarë trupin ndoshta dy ose tre herë."

Për të praktikuar tonimin, këshillon zonja Keyes, qëndroni drejt, me këmbët disa inç larg njëra-tjetrës. Shtrini krahët lart dhe lërini të bien prapa, me shpatullat që lëkunden në shtyllën kurrizore në ekuilibër të përsosur. Sytë duhet të jenë të mbyllur. Pastaj filloni të shikoni nga brenda dhe të ndjeni. Për të kundërshtuar tendencën e zakonshme për t'u shembur dhe për t'u përkulur përpara, trungu duhet të ngjitet në strukturën pelvike, me kockat e ijeve që dalin pak. Qëndrimi drejt nuk duhet të shkaktojë tendosje, por të japë një ndjenjë të lehtë dhe të relaksuar.

"Është natyrale që trupi të mbahet në një pozicion të ngurtë," deklaroi zonja Keyes. "Lëreni të lëkundet pak për të marrë ndjenjën e pulsimeve të jetës brenda tij."

"Duke ndjerë këtë proces magjik të gjallërisë brenda dhe rreth jush, lëreni trupin tuaj të flasë," deklaron ajo në librin e saj mbi tonimin, "Tonimi—Fuqia Krijuese e Zërit", botuar nga DeVorss & Company. "Relaksoni nofullat në mënyrë që dhëmbët të jenë pak të ndarë. Lëreni tingullin të dalë prej tij; jo poshtë mbi të, por lart, nga këmbët tuaja. Lëreni trupin të rënkojë. Inkurajojeni të jetë vokal. Filloni gjithmonë me rënkime të ulëta.

"Lëreni trupin të rënkojë sa të dojë. Mund të mendoni se nuk keni asgjë për të rënkuar, por do të befasoheni. Të gjitha dhimbjet që keni marrë janë të varrosura në nënndërgjegjen tuaj dhe rënkimi ofron lirimin e tyre. Pasi të hapet dera, ndjenjat e shtypura fillojnë të rrjedhin jashtë. Rënkimi mund të shpërthejë në protesta, ose zëri mund të ngrihet në këngë të ngjashme me zogjtë ose shpërthime spontane adhurimi ose lutjeje.

"Çfarëdo që të ndodhë, mos e lini mendjen ta ndikojë," paralajmëron zonja Keyes. "Bëjeni tingullin të bindur; jini të qetë. Shikoni, mësoni diçka nga miku i këtij trupi në të cilin ju, si vetëdije, jeni vetëm një mysafir.

"Seanca mund të zgjasë vetëm dhjetë minuta, por, kur trupi të ndihet i pastruar, do të lëshohet një rënkim dhe ju do ta dini se zëri i trupit është i kënaqur. Rënkimi i pavullnetshëm është sinjali. Ju ndiheni mirë, sikur diçka është arritur dhe ju e keni sjellë veten së bashku në një tërësi harmonike.

"Sapo të lëshohet rënkimi dhe pastrimi për atë kohë të jetë i plotë, diçka duhet të ofrohet për të mbushur kupën e zbrazur. Nëse është e mundur, uleni për disa momente dhe shijoni një libër frymëzimi. Çfarëdo që të bëni më pas, do të jeni të vetëdijshëm se keni 'ngjitur dritën' në veten tuaj për ditën."

Sugjerimi i Laurel Keyes për t'u lëkundur "për të marrë ndjenjën e pulsimeve të jetës" mund të jetë një lëvizje natyrale e formave të ndryshme të jetës që u përgjigjen dridhjeve të energjisë ose asaj që disa shkencëtarë e kanë quajtur "muzika e hemisferave".

Ne eksperimentuam me ndikimin e toneve muzikore në bimët brenda piramidave. Zonja Keyes vuri në dukje se tingulli mund të jetë ose konstruktiv ose shkatërrues. Ky koncept do të korrespondonte me eksperimentet me intensitetet e fushës së energjisë ku—siç përshkruhet diku tjetër në këtë libër—forcat mund të jenë të dobishme ose të dëmshme në varësi të intensitetit. Kjo dukej se ndodhi kur vendosëm një oscilator brenda një piramide me pllakën e kondensatorit pranë një bime. Duke prodhuar 7,000 cikle në sekondë, bima pranë pllakës ndaloi lëvizjen lëkundëse. Një bimë tjetër që nuk ishte në linjë me pllakën e kondensatorit, por ende brenda piramidës, vazhdoi të rrotullohej, por me një shkallë të reduktuar. Kur toni u reduktua në 500 cikle në sekondë, bima pranë pllakës ende mbeti e palëvizshme, por bima e dytë filloi të rrotullohej me dyfishin e amplitudës si para se të prodhohej tingulli. Shkalla më pas u ngrit në 1,000 cikle në sekondë dhe ndërsa bima e parë ende mbante animacionin e pezulluar, bima e dytë arriti lëvizjen e saj optimale, sipas filmave tanë me kohë të shkuar. Me sa duket, shkalla e 1,000 cikleve ishte ajo "e duhur" për bimën e dytë. Megjithatë, në vend që toni muzikor të ishte shumë intensiv për bimën e palëvizshme, siç supozuam fillimisht, eksperimentet e mëvonshme na bënë të besojmë se faktorët frenues ishin alumini në pllakën e kondensatorit dhe, ndoshta, magneti i përhershëm në altoparlant. Për ata që janë të interesuar të provojnë këtë eksperiment, do të

sugjeronim që ta vendosin altoparlantin jashtë piramidës, por kundër anës, në mënyrë që ta dridhin piramidën pa alumini, magnete ose qarqe elektrike brenda për të penguar ose mbingarkuar fushën e energjisë.

Një nga eksperimentet më emocionuese me ndikimin e tingullit në format e jetës u krye nga zonja Dorothy Retallack, një mezzo-soprano profesioniste dhe gruaja e një mjeku nga Denveri. Ndërsa po përfundonte disa studime në Kolegjin Temple Buell në Denver, zonja Retallack donte të testonte teorinë e saj se muzika ka një ndikim të rëndësishëm në format e jetës. Ajo zgjodhi bimët si medium për studim dhe duke punuar me profesorin e biologjisë Francis F. Broman, zonja Retallack u nënshtroi një numër bimësh muzikës rock të luajtur nga një stacion radio lokal dhe një grup tjetër bimësh eksperimentale muzikës klasike të luajtur nga një stacion tjetër.

Bimët u përkulën larg muzikës rock, disa në kënde 80 gradë. Strukturat e tyre rrënjësore ishin të cekëta dhe gjithashtu u rritën larg muzikës. Kërcellet dhe gjethet e bimëve ishin të vogla, të brishta dhe disa vdiqën brenda pak ditësh pasi filloi "trajtimi". Petuniat refuzuan të lulëzojnë. Nga ana tjetër, hardhitë e kungullit u mbështollën rreth radios që luante muzikë harmonike klasike dhe fetare. Gjashtë lule të bukura u shfaqën në bimët petunia. Rrënjët e të gjitha bimëve ishin të fuqishme dhe bimët të mëdha dhe të forta.

E emocionuar nga rezultatet, zonja Retallack vazhdoi eksperimentet e saj për një vit tjetër. Ajo zgjeroi fushën e kërkimit të saj, ishte e kujdesshme të kontrollonte të gjitha variablat e mundshme midis bimëve eksperimentale dhe atyre të kontrollit. Rezultatet ishin të njëjta. Fotografët nga revista Empire e Denver Post fotografuan rritjen e bimëve dhe vërtetuan gjetjet.

Ne vizituam zonjën Retallack gjatë një udhëtimi në Denver. "Thjesht nuk mund të mos besoj," na tha ajo, "se eksperimentet e mia kanë një rëndësi më të madhe se vetëm një studim i rritjes së bimëve. Kjo është vetëm një pjesë tjetër e provave që tregojnë ndërvarësinë e të gjitha formave të jetës. Ajo që po **ndodh** me bimët nuk mund të izolohet dhe ky fenomen ka zbatim, besoj, për të gjitha format e jetës. Ndjej fuqishëm se hetimet e ardhshme do të zbulojnë se disa kombinime të tingujve harmonikë do të përmirësojnë rritjen njerëzore dhe do të shërojnë sëmundjet. Kërkimi im do të gjejë vendin e tij në hetimet aktuale të fushave të energjisë. Kemi arsye të besojmë se të lashtët e zotëronin këtë njohuri; detyra jonë është ta rizbulojmë atë."

Dr. Dale Kretchman, profesor i hortikulturës në stacionin eksperimental të bujqësisë në Ohio, shpjegon kërkime të tilla si ato të zonjës Retallack si tregues të tingujve me frekuencë të lartë që ndryshojnë qelizat e rregullatorëve të rritjes. Dr. George Milstein, dentist në pension dhe lektor për tema botanike, testoi teorinë e Dr. Kretchman në kushte laboratorike dhe zbuloi se bimët e trajtuara muzikalisht rriten më shpejt se bimët e kontrollit. Duke përdorur albumin e tij të rekordeve, "Muzikë për të rritur bimët", të lëshuar nga Pickwick International, Dr. Milstein tha se një bimë lulëzoi në gjashtë muaj kur zakonisht duhen dy vjet.

Literatura indiane është e mbushur me referenca për bimët që i përgjigjen muzikës dhe për të testuar legjenda të tilla, Dr. T.C.N. Singh i Universitetit Annamalai në Indinë jugore filloi një seri eksperimentesh në vitet 1950. Ai zbuloi se farat mbinin në një të tretën e kohës normale. Duke eksploruar mënyrat e rritjes së rritjes së bimëve të fidanëve, Dr. Singh zbuloi se mbidozat e valëve të tingullit i thanë bimët, por nëse një melodi e veçantë luhej gjatë një kohe të caktuar çdo

ditë, bimët përgjigjeshin me rritje më të shpejtë dhe më të shëndetshme; gjithashtu një rendiment i lartë. Flautët ose violinat që luanin muzikë klasike indiane ishin më efektive dhe u zbulua gjithashtu se çdo bimë kishte zgjedhjen e vet të melodive.

Ishte pohimi i Dr. Singh se muzika stimulon një prodhim më të lartë oksigjeni, deri në 60 deri në 100 për qind. Ndërsa prodhimi i oksigjenit të bimës është drejtpërdrejt proporcional me ushqimin e prodhuar prej saj, bimët e stimuluara janë në gjendje të sintetizojnë një sasi më të madhe ushqimi sesa bimët e kontrollit. Pas shumë vitesh eksperimentimi, Dr. Singh arriti në përfundimin se stimulimi i përsëritur muzikor sjell ndryshime pozitive në rregullimin e kromozomeve të disa qelizave bimore.

Brett L. Bolton citon Dr. Singh në "Fuqia Sekrete e Bimëve" duke thënë, "Në fund të fundit, tingulli nuk është një mit; është një fenomen i caktuar, i matshëm, fizik i ngarkuar me energji, si drita dhe nxehtësia që ndikojnë kaq shumë në metabolizmin dhe rritjen e bimëve."

Departamenti i Bujqësisë i shtetit indian të Pondicherry filloi të eksperimentonte me konceptet e Dr. Singh në vitin 1958 në përpjekje për të përmirësuar të korrat. Testet e orizit, sheqerit dhe tapiokës zbuluan një rritje të mahnitshme prej 28 deri në 61 për qind të të korrave eksperimentale mbi ato të kontrollit. Rendimenti i kashtës u rrit deri në 75 për qind.

Duke dëgjuar për punën e Dr. Singh, George E. Smith, një shkencëtar kërkimor në Kompaninë e Farave Mangelsdorf të St. Louis, vendosi të testonte teoritë e indianit në serra e kompanisë së tij. Ai mbillte disa shtretër misri dhe soje. Bimët e kontrollit u vendosën në një serë pa përfitimin e muzikës dhe bimët eksperimentale u vendosën në një serë të veçantë në të cilën një fonograf luante "Rapsodi në Blu" të Gershwin 24 orë në ditë për 20 ditë. Bimët Gershwin mbinë më herët dhe u rritën më të mëdha se bimët e kontrollit. Eksperimenti tjetër që Smith kreu ishte në fusha. "Rapsodi në Blu", së bashku me disa këngë të tjera, u luajtën për bimët eksperimentale nëpërmjet një altoparlanti në majë të një shtylle të gjatë. Edhe një herë, mbinja ndodhi më herët, rritja e bimëve ishte më e madhe dhe misri i trajtuar tejkaloi misrin e kontrollit me 20 bucel për akër. Eksperimentet e mëvonshme i kanë konfirmuar rezultatet.

"Eksperimentet kanë treguar se një shpërthim i shkurtër i energjisë së dritës mund të 'zgjojë' një bimë dhe ta bëjë atë të rritet edhe në errësirë," citoi Bolton Smith duke thënë. Ai shtoi, "Kjo, sigurisht, nuk ka lidhje me eksperimentet e mia, **por** ajo tregon se shpërthimet e energjisë në forma të ndryshme mund të shkaktojnë efekte unike për të cilat nuk jemi të vetëdijshëm."

Tingulli, natyrisht, është një ndarje ose pjesë e një spektri të njohur të energjisë midis të cilave mund të ketë një gamë të gjerë spektrash ende të pazbuluara. Ndërsa Bibla dhe literatura të tjera të lashta i referohen përdorimit të tingullit dhe grekët e lashtë ndjenin se ishte e nevojshme të bënin muzikë në gjimnazet e tyre për të balancuar dhe zbutur mendjen dhe shpirtin, shekuj kanë rrëshqitur pa u marrë tingulli seriozisht, përveçse nëpërmjet kënaqësisë dhe komunikimit verbal. Por fakirët indianë ende luajnë melodi për të kontrolluar kobrat e tyre të kapura, peshëngritësit ende gërhasin përpara se të ngrenë, një praktikues i mantram jogës vazhdon të përsërisë këngën e tij vazhdimisht dhe një ekspert karateje ende lëshon një britmë të mprehtë përpara se të godasë, të gjithë duke lëshuar dhe duke i dhënë drejtim një force energjie. Me siguri ata përdorin tingullin jo sepse kanë një teori, por sepse kanë zbuluar se funksionon për ta. Ndoshta ne të

tjerët, duke demonstruar se tingulli funksionon me bimët dhe piramidat tona, do të vazhdojmë të pyesim pse mjaftueshëm gjatë saqë një ditë do të kuptojmë arsyen pse Pitagora i trajnuar nga egjiptianët këmbënguli që në shkollat e tij të përdoren lloje të ndryshme muzike për aktivitete të ndryshme. Më shumë pjesë të enigmës po mblidhen çdo ditë.

10. PIRAMIDA DHE GJENDJET E NDRYSHUARA TË VETËDIJES

Qetësia ndërtoi mure ogurzezë rreth meje; Unë (Schul) isha i shkëputur, i ndarë nga kontrollet e mia të realitetit dhe preka fytyrën time, këmbët e mia, dyshemenë mbi të cilën isha ulur, për t'u orientuar në hapësirë. Ajo u tërhoq dhe u kthye për të më shtypur. Qetësia u rrit, u bë më e rëndë dhe më në fund më bërtiti nga ekzistenca e saj anti-tingull. Unë dëgjova. E gjithë qenia ime u bë folja dëgjo. Dhe pastaj nuk isha. Sa gjatë qëndrova aty, i mbështjellë në stilin e jogës, në errësirë, nuk e di. Gjithçka ishte e pezulluar, por nga diku rrëshqiti një fragment kohe dhe një çarje e vogël në hapësirë dhe unë isha përsëri. Isha unë, e dija këtë, e mbaja mend këtë dhe e rindërtova veten përsëri... unë në një dysheme betoni, brenda një piramide plastike, brenda një ndërtese druri, brenda një kopshti, brenda një universi. Një makinë kaloi në rrugën jashtë dhe jo shumë larg dy qen informuan njëri-tjetrin për të drejtat e caktuara territoriale. Unë mblodha sende realiteti nga jashtë, makinën dhe pastaj një tjetër, qentë, valët e erës që merrnin frymë rëndë përmes gjetheve të vidhave.

Pasi i mblodha, zbulova se mund t'i lëshoja sendet dhe të vendosesha përsëri brenda vetes. Qetësia u kthye, por këtë herë për të ndarë në vend që të kërkonte dhe një ndjenjë e madhe dhe depërtuese e kënaqësisë dukej se më mbështillte. Isha dhe do të mbetesha; asnjë burim tjetër për paqen përveç kësaj.

Pas një kohe u bëra i vetëdijshëm se isha lëvizur. Isha në këmbë dhe drejtpërdrejt përpara meje, këmbët e mia preknin bazën, ishte Piramida e Madhe e Gizës. Ky realizim nuk më dukej i çuditshëm, por megjithatë pothuajse u mposhta nga madhështia e malit. Qëndrova në frikë për disa kohë, duke parë lart kulmin e tij. Mjaft papritmas, isha brenda piramidës. Nuk ishte një dhomë apo korridor në të cilin e gjeta veten dhe megjithatë nuk dukej se isha i mbyllur në gur dhe ndërsa isha padyshim brenda strukturës, ende mund të shikoja lart dhe të shihja kulmin. Po aq shpejt, ajo skenë ndryshoi dhe isha brenda Dhomës së Mbretit. Shkova përpara në sarkofagun prej guri dhe u shtriva brenda tij, me sa duket si një çështje e zakonshme, mbylla sytë, mora frymë thellë dhe prita. Pa i hapur sytë, u bëra i vetëdijshëm se kishte disa entitete të pranishme. Ata po më dërgonin mesazhe të heshtura. U ngrita nga trupi im dhe u lëkundja rreth dhomës dhe pashë trupin tim në arkivol, por nuk isha i interesuar për të. Dukej se po lëvizja jashtë dhomës dhe drejt një seksioni tjetër të piramidës, por po aq papritmas sa më parë, skena ndryshoi. Nuk ishte më Piramida e Madhe; ishte një model plastik nëntë këmbësh. Kjo metamorfozë më tronditi; tjetra dukej aq reale.

U mundova për disa minuta me zhgënjimin tim. Ndërsa po planifikoja të kaloja natën brenda piramidës, u shtriva në shtrat. Megjithatë, nuk mund të flija ndërsa po përpiqesha të kuptoja se çfarë më kishte ndodhur. Qartë, nuk kisha fjetur dhe ëndërruar, pasi shenjat fizike të hyrjes dhe daljes nga gjumi nuk ishin të pranishme. Isha po aq i sigurt se nuk kishte qenë një çështje fantazimi, pasi nuk kisha kaluar nëpër konstruktet e zakonshme mendore. Isha duke medituar në

atë kohë dhe shpjegimi më i mundshëm dukej të ishte një përvojë e projeksionit mendor. Nëse ishte një përvojë jashtë trupit, ishte po aq reale në një nivel sa një përvojë aktuale fizike.

Rrëfimi i Paul Brunton për natën e tij të vetëm në Piramidën e Madhe më kthehej vazhdimisht në mendje. Në fillim të viteve 1930, shkrimtari-filozof Dr. Paul Brunton iu dha privilegji shumë i paprecedentë i kalimit të natës brenda Piramidës. Ai tregon për përvojën në "Një Kërkim në Egjiptin Sekret". Sa dihet, askush nuk kishte qëndruar gjatë natës në Piramidë për njëqind vjet, as askush që nga Brunton. Atij iu tha se nuk lejohej dhe fitoi leje vetëm pas këmbënguljes së madhe.

Është një besim i përhapur i vendasve të zonës, si dhe i shumë të tjerëve, se Piramida është e përhumbur. Përralla të çuditshme janë treguar ndër shekuj për qenie brenda që ngjallen natën dhe ndjekin korridoret. Ata që guxojnë të qëndrojnë pas perëndimit të diellit ftojnë mallkimin e faraonëve dhe nëse rastësisht do të jetonin përmes sprovës, do të ishin të pashpresë të çmendur.

Është zakon të mbyllni portën e hekurt të hyrjes në perëndim të diellit dhe Bruntonit iu tha se nuk mund të bëhej asnjë përjashtim. Pasi ishte brenda, ai ishte praktikisht një i burgosur gjatë orëve të errësirës. Ai lëvizi nëpër korridoret e ngushta, i përballur me lakuriqë të mëdhenj dhe hije kërcënuese të papritura të tij të hedhura nga rrezja e dritës së tij. Ai mbërriti në Dhomën e Mbretit, u ul pranë sarkofagut të ngjashëm me arkivolin, fiku dritën dhe priti.

Ai arriti një gjendje mendore pasive dhe pritëse dhe vendosi të mbajë gjendjen kontemplative gjatë gjithë natës së gjatë.

Atmosfera e dhomës u bë shumë reale për të dhe ndjenja u rrit se ai nuk ishte vetëm, "se disa, diçka e gjallë dhe e gjallë po pulsonte në ekzistencë. . . . Shpejt zbulova se ndjenja e jetës së padukshme rreth meje u ngrit shpejt në siguri të plotë." . . .

Brunton u mundua me ndjenjat e tij të frikës dhe "tmerrin e pashprehur" që flakëroi në zemrën e tij dhe u përpoq të mbante pozicionin e tij meditues në dysheme. "Hijet filluan të lëvizin para dhe mbrapa në dhomën pa hije; gradualisht këto morën formë më të përcaktuar dhe fytyra keqdashëse u shfaqën papritmas shumë afër fytyrës sime. Imazhe ogurzeza u ngritën qartë para syrit të mendjes sime. Pastaj një shfaqje e errët përparoi, më shikoi me vështrim të fiksuar ogurzezë dhe ngriti duart në një gjest kërcënues, sikur të përpiqej të më frymëzonte me frikë. . . ."

Çdo përpjekje dukej se ishte bërë për ta larguar atë nga vigjilja e tij. "Më në fund erdhi kulmi. Krijesa elementare monstruoze, tmerre të liga të botës së nëndheshme, forma me pamje groteske, të çmendura, të vrazhda dhe djallëzore u mblodhën rreth meje dhe më goditën me neveri të paimagjinueshme. Në pak minuta jetova diçka që do të lërë një rekord të mbajtur mend prapa për të gjitha kohërat. Ajo skenë e pabesueshme mbetet e fotografuar gjallërisht në kujtesën time. . . ."

Por fundi erdhi me "papritshmëri tronditëse". Gjithçka u qetësua brenda kasafortës prej guri. Pastaj një prani e re u bë e njohur. Atmosfera ndryshoi nga një atmosferë ogurzezë dhe e keqe në një atmosferë pastërtie dhe arsyeje. Brunton përjetoi hyrjen e një qenie miqësore dhe dashamirëse dhe më pas një tjetër. Ata iu afruan atij dhe u panë si figura të gjata me rroba të

bardha. "Në të vërtetë, ata dukeshin më shumë se njerëz, duke mbajtur pamjen e ndritshme të gjysmë-perëndive; sepse fytyrat e tyre ishin vendosur në një qetësi unike manastiri."

Pasi u vëzhgua për disa kohë, Bruntonit iu tha se nuk duhet të kishte ardhur, se duhet të "ndiqte shtegun e caktuar për këmbët e vdekshme". Kur ai deklaroi se duhej të ndiqte shtegun që kishte zgjedhur dhe nuk mund të bindej të largohej, qenia të cilën ai e krahasoi me një prift të lartë egjiptian i foli atij. "Kështu qoftë. Ti ke zgjedhur. Qëndro me zgjedhjen tënde, sepse tani nuk ka rikthim. Lamtumirë."

Kur figura e parë u largua, figura e dytë u afrua më shumë. "Biri im," tha ai, "zotërit e fuqishëm të fuqive sekrete të kanë marrë në duart e tyre. Ti do të udhëhiqesh në Sallën e Mësimit sonte." Atij iu tha të shtrihej në sarkofagun prej guri; trupi i tij u shurdhua ndërsa një ftohje kaloi nga këmbët e tij në të gjithë trupin e tij. Kur e gjithë vetëdija dukej se qëndronte në kokë, ai dukej se ishte zënë në një vorbull dhe duke kaluar lart nëpër një vrimë të ngushtë, "Unë u hodha në të panjohurën—isha i lirë!"

Jashtë trupit të tij, një "fantazmë... duke treguar gurët e mureve në një dritë të butë të ngjashme me rrezen e hënës", Brunton më pas pretendohet se u dërgua në pjesë të tjera të Piramidës ku u udhëzua nga miku i tij. Ndërsa fragmente të mësimeve iu ofruan lexuesit, dikush ka përshtypjen e veçantë se kishte shumë njohuri sekrete që Brunton ose zgjodhi të mos i zbulonte ose u udhëzua ta bënte. Duke lexuar librat e mëvonshëm të Bruntonit, veçanërisht "Urtësia e Vetvetes së Lartë", dikush nuk mund të mos preket nga thellësia e mesazhit të tij. Atëherë, dikush pyet veten, nëse mesazhet e kësaj nate të çuditshme po ofrohen. Brunton nuk thotë kurrë. Megjithatë, një nga udhëzimet e dhëna atij, të cilën ai e ndan, mund të përmbledhë në një mënyrë shumë reale të gjitha udhëzimet: "... Misteri i Piramidës së Madhe është misteri i vetvetes tënde. Dhomat sekrete dhe regjistrat e lashtë janë të gjitha të përfshira në natyrën tënde. . . ."

Duke u ulur aty në errësirën time të vogël, mjedisi shumë më pak romantik se i Bruntonit, vazhdova t'i thosha vetes se po strehoja një halucinacion madhështor, se ishte dramatike për mua të krahasoja në çfarëdo mënyre përvojën time me të tijën. Por aty ishte. Nuk mund të fshija gjallërinë e asaj që për mua dukej absolutisht reale në kohën që po përjetohej. Edhe unë kisha hyrë brenda vetes dhe ku, pyeta, ndodh ndonjë përvojë përveçse brenda vetvetes? Përvoja e Bruntonit nuk i ndodhi gurit, por brenda vetes së tij; a mund të mohohej e imja sepse ndodhi në një vend tjetër në tokë dhe brenda një strukture me materiale të ndryshme?

Në kasafortën e zymtë drejtpërdrejt mbi Dhomën e Mbretit në Piramidën e Madhe, një burrë në historinë e fundit jetoi në të vërtetë. Kapiteni G. B. Caviglia ishte një njeri misterioz. Në vitet 1830, Caviglia pa piramidat në fushën e Gizës dhe u dashurua me mistikën e tyre. Zot i një anijeje tregtare malteze, ai hoqi dorë nga deti dhe Piramida e Madhe u bë zonja e tij e re. Ai pastroi jashtëqitjet e lakuriqëve nga Dhoma e Davisonit (e quajtur sipas Nathaniel Davisonit, i cili zbuloi dhomën rreth vitit 1765) dhe ngriti shtëpinë në dhomën tre këmbë të lartë.

Alexander William Crawford (Lord Lindsay), i cili e njihte Caviglia në Kajro, e përshkroi italianin si thellësisht fetar, por një njeri shumë i çuditshëm. Crawford shkroi: "Caviglia më tha se i kishte shtyrë studimet e tij në magji, magnetizëm të kafshëve, etj., në një masë që pothuajse e vrau... deri në buzë, tha ai, të asaj që është e ndaluar për njeriun të dijë, dhe ishte vetëm pastërtia

e qëllimeve të tij që e shpëtoi." Crawford nuk na ofron asnjë sqarim tjetër për këtë dhe Caviglia, i cili vdiq vite më vonë në Paris, nuk la asnjë shkrim të shkruar për përvojat e tij.

Duhet përmendur edhe një tjetër takim me vetitë që ndryshojnë mendjen të Dhomës së Mbretit. Ishte i shkurtër, por mund të ketë ndryshuar historinë; aq i madh ishte ndikimi i tij në mendjen e një njeriu që mbajti për një kohë kontrollin e disa kombeve. Në vitin 1798, Napoleon Bonaparte pushtoi Egjiptin. Ai vizitoi Piramidën e Madhe dhe, me të hyrë në Dhomën e Mbretit, kërkoi të lihej vetëm për një kohë.

Peter Tompkins tregon për incidentin në "Sekretet e Piramidës së Madhe". "Duke dalë, thuhet se gjenerali ishte shumë i zbehtë dhe i impresionuar. Kur një ndihmës e pyeti atë me një ton shakator nëse kishte parë ndonjë gjë misterioze, Bonaparte u përgjigj prerazi se nuk kishte asnjë koment, duke shtuar me një zë më të butë se nuk donte që incidenti të përmendej më kurrë.

"Shumë vite më vonë, kur ishte perandor, Napoleoni vazhdoi të refuzonte të fliste për këtë ngjarje të çuditshme në Piramidë, duke lënë të kuptohej thjesht se kishte marrë një parashikim të fatit të tij. Në Shën Helenë, pak para fundit, ai dukej se ishte gati t'i besonte Las Cases, por në vend të kësaj tundi kokën, duke thënë, 'Jo. Çfarë dobie ka? Nuk do të më besoje kurrë.' "

Ka përralla të tjera të çuditshme për t'u treguar për përvojat brenda Piramidës së Madhe. Por me rëndësi më të madhe për shumicën prej nesh janë rrëfimet personale të atyre që kanë përjetuar diçka të ndryshme ose të pazakontë brenda hapësirës së replikave të piramidave. Këto përvoja mund të merren lehtësisht nga kushdo që është i gatshëm të ndërtojë ose të marrë hua një piramidë mjaft të madhe për t'u ulur, qëndruar ose shtrirë brenda saj. Këto përvoja, natyrisht, do të jenë të një natyre subjektive. Duke u përpjekur të zbulojmë burimin e tyre, mund të thuhet se vëzhguesi po imagjinon, fantazon, halucinon, sajon përvojën. E vërtetë dhe e njëjta gjë mund të thuhet për përvojën e Bruntonit, ose për këtë çështje, çdo përvojë personale. Ne mund të përfshihemi thellë në diskutime filozofike mbi natyrën e realitetit dhe realiteteve jo të zakonshme. Por, në analizën e fundit, ato përvoja të cilave u japim besimin më të madh janë ato që i ndajmë në një farë mënyre me të tjerët.

Ne nuk jemi të privuar nga këto përvoja të përbashkëta kur kthehemi në raportet e atyre që kanë kaluar periudha të shkurtra dhe të gjata brenda modeleve të piramidave. Ne kemi vizituar një numër të këtyre individëve dhe kemi zbuluar se përvojat e tyre ishin të lidhura, pa pasur ndonjë njohuri paraprake për përvojat e të tjerëve. Një numri personash, të cilët nuk kishin njohje me piramidat, iu kërkua të meditonin ose thjesht të uleshin për një kohë brenda një piramide dhe të na tregonin se çfarë ndjenin ose mendonin më pas.

Emëruesit e përbashkët ishin ndjenjat e vetmisë, paqes dhe shkëputjes më të madhe nga bota dhe më pak shqetësim për çështjet fizike. Për shkak të këtyre ndjenjave, ata që ishin të njohur me meditimin deklaruan se ndiheshin më pak të shpërqendruar, më të larguar dhe mund të përqendroheshin më lehtë brenda vetes. Ndërsa kishte nga ata që thanë se nuk ndjenin asnjë ndryshim brenda sesa jashtë piramidës, ata ishin përjashtimet. Shumica përjetuan diçka nëse nuk ishte asgjë më shumë se një ndjenjë qetësie ose eufori të lehtë. Relaksimi ishte një fenomen i raportuar zakonisht, siç ishin ndjenjat e energjisë së ripërtërirë ose "të ngarkuar".

"Kur meditoja brenda piramidës, ndjeja një peshë ose forcë që lëvizte nëpër trupin tim, duke filluar nga maja e kokës dhe duke lëvizur poshtë përmes shpatullave, trupit dhe në këmbë," na tha Carl Waldon. "Të nesërmen kishte një qartësi të veçantë mendimi, shumë më tepër energji dhe një aftësi për të ditur dhe kuptuar."

"Kishte një vetëdije të mprehtë për një rrahje të fortë zemre dhe me sa duket një lëvizje brenda. Koka ime dukej se tërhiqej drejt kulmit dhe kishte një dëshirë për t'i bashkuar duart në një qëndrim lutjeje," deklaroi Lora Lee Camp.

Anna Maye Ingram, e pavetëdijshme për reagimin e Camp, na tha, "Përshtypja e parë ishte heshtja paqësore. Pas disa minutash dukej se kishte një presion të rëndë rreth meje, duke më mbajtur ose shtyrë thellë në karrige. Dukej se kishte një zmadhim të zemrës dhe isha shumë e vetëdijshme për zemrën time. Kishte një fuqi të një lloji që shkonte në zemër, ose vinte nga zemra. I gjithë trupi dukej se merrte një dridhje—një ndjesi shpimi gjilpërash—sikur dikush të kishte mbajtur një makinë që dridhej shumë shpejt."

Aktorja e filmit Gloria Swanson ka deklaruar se ndjen një "ndjesi shpimi gjilpërash" kur fle me një piramidë të vogël poshtë shtratit të saj. Në "Fuqia e Piramidës" Max Toth dhe Greg Nielsen deklarojnë: "Një vëzhgim tjetër interesant i bërë nga shumë prej pjesëmarrësve në këto eksperimente ishte kur ata ngritën duart e tyre në kulm, ata përjetuan një ndjesi therëse, sikur gjilpëra të vogla po nguleshin në ekstremitete."

Ndjesitë e "ndjesi shpimi gjilpërash" janë të ngjashme me deklaratat e bëra nga personat e nënshtruar ndaj forcës së energjisë së oscilatorit me valë të shumta ose akumulatorit të orgonit të Reich. Herë pas here dëgjohet dikush që bën një koment të ngjashëm për akupunkturën.

Në lidhje me raportet e ndjesive të pazakonta në zemër, Toth dhe Nielson komentojnë: "Pretendohet se energjitë më të dobishme brenda piramidës janë të përqendruara brenda të ashtuquajturit qendër e zemrës. Ky është vendi që ndoshta është 'më i sigurt' për inkubimin e formave të mendimit. Megjithatë, është sugjeruar që forma të ndryshme mendimi mund të inkubohen më së miri në vende të ndryshme në mënyrë që personi brenda piramidës të marrë energjinë më të favorshme në përmbushjen e formës specifike të mendimit."

Personat që përdorin struktura piramidale në të cilat meditojnë rregullisht kanë pohuar se përjetojnë qetësi dhe një integrim me forcat kozmike. Disa kanë raportuar se marrin përshtypje shpirtërore ndërsa janë brenda piramidës dhe pas daljes perceptimet psikike duket se përmbytin vetëdijen e tyre.

Tenny Hale, një psikike e ndjeshme nga Oregoni, pohon se gjatë vetëdijes së rritur, të shkaktuar nga një agjërim shtatë ditor dhe meditim intensiv, ajo u udhëzua të përdorte një piramidë për të arritur gjendje të ndryshuara të dobishme të vetëdijes dhe për të përmirësuar fuqitë e saj tashmë ekzistuese të perceptimit jashtëndijor. Pas daljes nga piramida e saj pas ushtrimeve të meditimit, ajo pohon se përshtypjet psikike i mbushin mendjen. Në një rast ajo shkoi në makinën e saj të shkrimit dhe shkroi 100 profeci të ndryshme. Sipas raporteve të gazetave dhe revistave, zonja Hale ka qenë e saktë në një numër zbulesash psikike.

Dy studiues psikikë jetuan për një kohë në një piramidë të madhe druri në Florida. Rev. Ron Oesterbro dhe zonja Rose Stephens jetuan kryesisht me lëngje frutash **dhe** kaluan shumë kohë në meditim. Pas një muaji, çifti raportoi se mori mesazhe për shërimet fizike, origjinën dhe qëllimin e njeriut dhe informacione të një natyre profetike.

Për vitin e fundit unë (Pettit) kam fjetur dy netë në javë në një nga piramidat tona. Sinqerisht besoj se kjo përvojë ka kontribuar në shëndetin tim të mirë dhe në një rritje të energjisë. Pres me padurim të fle në piramidë për shkak të qetësisë dhe vetmisë paqësore që kam gjetur atje. Është shumë e vështirë të mbash një gjendje tensioni ndërsa je brenda piramidës dhe kjo ndjenjë lehtësimi më të madh është zgjeruar gjithnjë e më shumë gjatë gjithë ditës.

Ëndërrimi, sigurisht, është një gjendje vetëdijeje dhe kam vënë re se në muajt e fundit ëndrrat e mia janë bërë më të qarta dhe më të gjalla. Një numër kanë marrë cilësi të realitetit të gjendjes normale të zgjimit. Kohët e fundit një ëndërr në të cilën një foshnjë e vogël qeshte dukej se zbuloi një panoramë të evolucionit të njeriut. Foshnja që qeshte dukej se ishte një mënyrë grafike për të ilustruar natyrën e qëndrimit të njeriut në këtë planet; foshnja ishte një shpirt mjaft i vjetër, por ishte shfaqur edhe një herë në formën e një fëmije.

Në një rast tjetër, ndërsa isha shtrirë në shtratin në piramidë, në zonën e muzgut midis gjumit dhe zgjimit, pashë një shirit të gjerë dhe të bardhë rruge të rreshtuar me pemë madhështore që dredhonin nëpër tokë bujqësore të harlisur. Dukej se po ngisja një lloj automjeti blu dhe të bardhë. Ai u fut në atë që unë e dija se ishte zona e mbeturinave dhe refuzimeve të departamentit të sanitacionit, por ishte bukur e peizazhuar, afërsisht gjysmë milje e gjerë dhe një milje e gjatë.

Përpara meje ishin tetë piramida vezulluese, secila e pikturuar me një ngjyrë të ndryshme të një pasteli të veçantë. Dukej se e dija se piramidat ishin rreth 250 këmbë të larta dhe me baza 375 këmbë katrore.

Rrugë më të ngushta u ndanë nga rruga kryesore dhe shërbyen si rrugë hyrëse për në piramida. Secila nga rrugët ishte prej betoni me ngjyrë që përputhej me nuancën e piramidës në të cilën çonin. Piramida në përdorim në këtë kohë ishte numri tre, duke numëruar nga lindja. U ktheva në rrugën me ngjyrë salmon dhe ngava drejt piramidës me atë ngjyrë. Mund të nuhatisja aromën e këndshme të bimëve dhe luleve që rreshtonin rrugën, por nuk kishte erë të pakëndshme mbeturinash.

E mbështeta automjetin në bazën e piramidës dhe hodha ngarkesën time në një rrip transportues të zgjatur, i cili e çoi refuzimin në piramidë. Refuzimi u grumbullua në një katror 160 këmbë brenda piramidës dhe do të qëndronte atje për shtatë javë për t'u dehidratuar dhe pastruar nga bakteret e dëmshme. Më pas do të transportohej nga një sistem rripash transportues nëntokësor në bimët aty pranë për përpunim përfundimtar, ku materiale të ndryshme do të ndaheshin, disa për përdorime ndërtimi, disa për përdorim në ndërtimin e rrugëve dhe lënda organike për pleh.

Vizioni ishte shumë real për mua dhe unë ende mund ta shoh atë në disa detaje.

Përvoja ime e imazheve të gjalla vizuale me sa duket nuk është e pazakontë për ata që kanë kaluar ndonjë kohë brenda piramidave. Ata kanë raportuar rritje të kujtesës dhe, pretendohet, pamje të mishërimeve të kaluara.

Inez Pettit ka kaluar mjaft kohë brenda një piramide, duke u relaksuar në një shezlong për një deri në dy orë në të njëjtën kohë. Aty ajo duket se kalon në një gjendje gjysmë gjumi, ende e vetëdijshme për botën rreth saj, ndërsa bota subjektive brenda merr realitetin e vet.

Në një nga këto raste ajo e gjeti veten duke lundruar mbi një qytet të madh. Ishte bukur i planifikuar, tha ajo dhe dukej se shkëlqente në një dritë ylberi. Në secilën nga katër anët e qytetit ishin piramida të mëdha prej guri të lëmuar. Gurët e kapakut të piramidave dukej se ishin prej kristali nga i cili vinte një shkëlqim i butë por i ndritshëm. Ajo tha se e dinte se piramidat shërbenin për të prodhuar energjinë për qytetin.

Njerëzit e qytetit mbanin rroba të gjata të tipit **kaftan**; burrat në njëngjyrëshe dhe vija dhe gratë në rroba me lule. Ata dukeshin mjaft të gjatë, nga 10 deri në 15 këmbë. Të gjithë dukeshin veçanërisht të gjallë, të gëzuar, duke qeshur.

"Nuk shihja asnjë automjet në nivelin e tokës. Në vend të kësaj, kishte shëtitore të gjera lëvizëse që përshkonin gjithë qytetin," tha Inez. "Shëtitoret ishin me ngjyrë të gjelbër dhe të buta për këmbët si bari. Ato lëviznin ngadalë në mënyrë që njerëzit të mund të shijonin peizazhin dhe kishte një numër të madh kopshtesh rreth madhësisë së blloqeve të qytetit. Shëtitoret lëvizëse kishin stola guri në intervale.

"Mund të dëgjoja bisedat, të cilat ishin tipike për shumicën e grupeve sot, biseda për fëmijët, shtëpitë, interesa dhe ndjekje të ndryshme. Dëgjova një grua t'i thoshte një tjetre se ishte ditëlindja e saj dhe nuk ishte shumë e lumtur që ishte në moshë të mesme në 492 vjeç. Gruaja tjetër vërejti: 'Prit derisa të arrish rreth 900 vjeç dhe atëherë mund të fillosh të ndihesh e vjetër.'

"Shtëpitë ishin të gjitha të së njëjtës madhësi, duke u dukur si kube katrore të ndërtuara nga një lloj materiali gjysmë të tejdukshëm. Kishte ndërtesa të tjera përveç shtëpive, asnjëra prej tyre shumë e gjatë, jo më shumë se tre ose katër kate. Hyra në njërën nga shtëpitë. Gjithçka që pashë ishte një dhomë e madhe me divane dhe stola të veshur me gurë. Një mur i dhomës ishte padyshim një qendër argëtimi dhe komunikimi. Kur donin të shihnin atë që ne i quajmë filma, ata disi do të bënin që i gjithë muri të bëhej i errët dhe argëtimi do të fillonte, ose nëse donin të komunikonin me dikë, personi do të shfaqej në mur dhe do të fliste me ta. Unë me të vërtetë nuk e di se si i arritën këto gjëra. Nuk pashë asnjë buton ose çelës për të shtypur ose rrotulluar. Ndoshta ata thjesht i dëshironin mendërisht këto aktivitete në ekzistencë.

"Më shqetësonte vazhdimisht që askush nuk dukej se punonte. Disa nga ndërtesat duhet të kenë qenë qendra hobi për arte dhe zanate. Një gjë tjetër, nuk pashë asnjë lavatriçe ose tharëse ose ndonjë lloj dhome larjeje; as kuzhina, banja ose tavolina dhe zinxhirë ose asgjë të tillë. Nuk pashë askënd të hante asgjë. Ata ishin të gjithë të pastër dhe veshjet e tyre ishin të patëmetë. Kishte të gjitha llojet e pyetjeve në mendjen time për të cilat nuk dukej se kishte përgjigje.

"Kishte një formë trafiku automjetesh për qytetin, të gjitha në ajër, anije gjysmë të tejdukshme në formë loti që lëviznin rreth qytetit me shpejtësi të pabesueshme. Kur zbarkonin, zbrisnin drejt dhe uleshin në çati. Anijet dukej se nuk kishin mjete të dukshme lëvizjeje dhe nuk bënin zhurmë. Dukej se kur ishin në qytet, ata automatikisht merrnin energji nga piramidat. Megjithatë, kishte raste kur ata duhej të rimbushnin energjinë. Kjo ishte kur donin të udhëtonin në një qytet tjetër ose në hapësirë. Atëherë anijet do të lëkundeshin mbi njërën nga piramidat në kulm për një periudhë relativisht të shkurtër kohore për të marrë fuqinë shtesë për udhëtimin e tyre. Koha e rimbushjes varej nga distanca që do të udhëtonin.

"Pasi pashë disa nga anijet që largoheshin nga zonat e fuqisë së piramidës dhe lëviznin në hapësirë, ngadalë dola nga gjumi im i gjysmë. Vizioni ishte veçanërisht i qartë dhe ndihem i sigurt se do ta mbaj mend për një kohë të gjatë. Por megjithëse jam kthyer në piramidë shumë herë që atëherë dhe kam pasur përvoja të tjera interesante, nuk jam kthyer kurrë në qytetin e ylberit."

Në lidhje me ëndrrat, është interesante të vërehet se Mark Lehner, në një artikull, "Egjipti—Reflektime mbi një Turne", të shkruar për një numër të fundit të Revistës A.R.E., tregon për vizitën me një udhërrëfyes shumë të vjetër arab, i cili i tha atij se kishte shkuar shumë herë në një vrimë në kokën e Sfingës për të ëndërruar. Kur Lehner e pyeti se çfarë ëndërronte, udhërrëfyesi u përgjigj: "Unë ëndërroj për njerëzit e vjetër."

"Njerëzit e vjetër?" pyeti Lehner. "Çfarë i sheh ata duke bërë?"

"Duke vrapuar përreth, duke punuar, duke ndërtuar," dhe imitoi njerëzit që punonin me çekiç dhe daltë. "Sfinksi është vendi më i mirë për ëndrra."

Njerëzit kanë raportuar se një dozë ditore **piramide,** fuqia e piramidës përmirëson përqendrimin. Me sa duket funksionoi të paktën në një rast. Një student kolegji i njohjes sonë kishte vështirësi në përqendrimin në studimet e tij. Ne bëmë një piramidë për dhomën e tij të gjumit mjaft të madhe që ai të ulej brenda. Ai filloi të meditonte në të çdo mbrëmje dhe na tha se notat e tij ishin përmirësuar jashtëzakonisht. Studenti, Dave Wilcox, deklaroi se kishte gjetur siguri dhe besim të ri në vetvete. "Ka harmoni të madhe brenda piramidës," tha ai. "Ndjej një unitet dhe afërsi me burimin. Mësuesi im i jogës është përpjekur të meditojë në piramidë dhe arrin kulmin në një kohë shumë të shkurtër."

National Enquirer, 13 janar 1974, citoi yllin e Hollivudit James Coburn: "Unë besoj fuqimisht në fuqinë e piramidës. Zvarritem brenda tendës sime piramidale, ulem në një pozicion joga dhe a funksionon! Jep një ndjenjë dhe ndjesi të caktuar. Krijon një atmosferë... që e bën më të lehtë meditimin. Mbyll të gjitha ndërhyrjet. Meditoj atje çdo ditë, nga pesëmbëdhjetë minuta deri në një orë."

Kapelat piramidale të veshura për të marrë gjendje të ndryshuara të vetëdijes janë sugjeruar nga Karel Drbal. Drbal ishte inxhinieri çek i radios i cili nisi piramidën e re kur hulumtimi i tij me modele piramidale u diskutua në bestsellerin e Schroeder dhe Ostrander, "Zbulime Psikike Pas Perdes së Hekurt".

Drbal u pyet pse kapelat e magjistarëve dhe shtrigave ishin në formë koni dhe ai provoi disa eksperimente me kapela në formë piramide. Disa nga subjektet e tij raportuan se ndjenin një fluks energjie spirale që zbriste nga maja e kapelës. "Me sa duket," citohej Drbal të thoshte, "piramida vepron si një "lloj antene kozmike që akordon në burime energjie me intensitet më të madh dhe më pas e përqendron atë në qendrën e saj."

Toth dhe Nielsen sugjerojnë që priftërinjtë e lashtë egjiptianë mund të kenë veshur kapelat e tyre në formë piramide kur adhuronin perëndinë e tyre të diellit, Ra, sepse kapelat mund të kenë përqendruar energjinë elektromagnetike nga dielli ose nga ndonjë plan më i lartë metafizik. Një mundësi e tillë sugjerohet gjithashtu nga J. Furlong në "Lumenjtë e Jetës".

Ndoshta praktika e vjetër e vendosjes së një kapele budallai në një student që nuk po përmirësohej aq mirë nuk ishte aq shumë një çështje e mbajtjes së tij për t'u tallur, sa ishte dërgimi i tij i një energjie mendore. Ne mund të hipotezojmë se praktika u pa si një mjet për të ndihmuar fëmijën të rikthehet në fokus, të riqendrohet, të përqendrohet, të ri-rreshtohet me burimin.

Jane Roberts, autore e serisë Seth, nuk përdor një kapele budallai me materiale fizike, por ajo shkruan se në kushte të caktuara, "Mora ndjenjën se një kon zbriti pikërisht mbi kokën time. Nuk mendova se kishte një kon aktual fizik aty, por ideja e formës ishte e qartë. Fundi i gjerë ishte rreth madhësisë së kokës sime, me pjesën e ngushtë sipër si një piramidë."

Laboratori E.S.P., Los Angeles, ka kryer eksperimente me formën e piramidës që përdoret si një inkubator për forma mendimi. Hipotezohet se forma e piramidës shërben si një amplifikator gjeometrik që forcon kërkesën ose dëshirën e individit që bën formën e mendimit.

Sipas drejtorit të laboratorit, Al Manning, një piramidë e vogël përdoret së bashku me copa trekëndore letre. Fletët e letrës janë me katër ngjyra: e verdhë për intuitë; portokalli për qartësi mendore; blu për shërim; dhe jeshile për dashuri. Eksperimentuesi zgjedh njërën nga ngjyrat, të përshtatshme për dizajnet e tij dhe shkruan në fletën trekëndore një kërkesë ose qëllim specifik.

Letra mbahet më pas midis duarve ndërsa një këngë—e vetja ose e dhënë nga organizata—përsëritet dy herë. Më pas kulmi paloset poshtë në bazë dhe fundi paloset për të bërë një trekëndësh. Duart mbahen më pas mbi trekëndësh dhe kënga përsëritet përsëri. Ky hap i fundit duhet të bëhet me letrën të shtrirë në bazën e piramidës. Piramida më pas vendoset përsëri në bazën e saj—gjithmonë e rreshtuar në boshtin veri-jug—**dhe** periudha e inkubacionit ka filluar. Manning sugjeron që duhen midis tre dhe nëntë ditë që forma e mendimit të përfundojë "periudhën e shtatzënisë". Gjatë kësaj periudhe kohore, procesi forcohet nga këndimi dhe mbajtja mendore e formës së mendimit. Duhet të përqendrohet në formën e mendimit përmes anës veriore të piramidës një herë në ditë, deklaron Manning.

Eksperimentuesi heq piramidën nga baza e saj dhe nxjerr fletën trekëndore të letrës kur ndjen se periudha e inkubacionit ka përfunduar. Letra shpaloset; kapet një cep i poshtëm i letrës dhe trekëndëshi ndizet. Hiri i gllabëruar plotësisht vendoset në një enë të papërshkueshme nga zjarri që mbahet afër gjatë procedurave.

Besohet se procedura e djegies së letrës është me qëllim që të lirohet forma e mendimit në mënyrë që të përmbushë misionin e saj. Pasi forma e mendimit është liruar, eksperimentuesi pret rezultatet duke besuar se zjarri ka lëshuar një formë mendimi plotësisht të ngarkuar që do të manifestohet.

Ushtrimi tingëllon magjik dhe i çuditshëm, por anëtarët e organizatës në të gjithë botën pohojnë se kërkesat e tyre janë përmbushur.

Laboratori E.S.P. ka ndërtuar disa piramida të mëdha për të hulumtuar efektet e energjisë piramidale në qendrat e energjisë në trupin e njeriut. Ata bëjnë paralele midis vendndodhjeve të qendrave të energjisë në strukturën e piramidës dhe atyre në trup. Hulumtimi i tyre do të tregonte se energjia në pjesët më të larta të piramidës është me një frekuencë më të lartë, ndërsa rajonet e poshtme prodhojnë një ndjenjë të ngrohtë dhe disi qetësuese.

Këta eksperimentues kanë raportuar se ka disa vende brenda piramidave që nuk janë të dobishme, se ulja ose shtrirja në vende të veçanta mund të shkaktojë dhimbje koke. Me sa duket, përvoja të tilla janë regjistruar nga persona të pavetëdijshëm për reagimet e eksperimentuesve të tjerë.

Biseda për vende të mira dhe vende të këqija të kujton këshillën e Carlos Castaneda nga Don Juan. Atij i thuhet se ka vende të fuqisë personale, pjesa e vet e veçantë e tokës ku ai mund të jetë i fortë dhe imun. Pastaj, ka vende të tjera që mund të shkatërrojnë.

Kafshët duket se janë të vetëdijshme për këto vende të veçanta. Ata kërkojnë derisa t'i gjejnë dhe kthehen përsëri dhe përsëri. Pavarësisht se sa shumë përpiqet dikush, për shembull, për ta bërë një qen të rehatshëm, nëse vendi nuk është i duhuri, ai nuk do të pushojë atje. Ai do të tërheqë shtratin, ose çfarëdo qoftë, në një vend tjetër.

Eksperimentet tona me bimët duket se tregojnë se të gjitha vendet brenda piramidës nuk janë të barabarta. Dhe ne kemi zbuluar se subjektet e kërkuara për t'u relaksuar ose medituar brenda një piramide zakonisht do të lëvizin pak derisa të ndihen rehat. Do të dukej se atmosfera ose fusha brenda piramidës është më intensive se jashtë. Kur "vendi" është i duhuri, është më i këndshëm, qetësues dhe përmirësues sesa mund të përjetojë dikush ndryshe, por kur është i gabuar, është vërtet i gabuar.

Na është thënë se ka vorbulla të veçanta energjie në tokë, se këto ishin të njohura dhe të përdorura nga të lashtët. Disa ishin vende shërimi, disa vende të shenjta. Atëherë, dikush pyet veten, nëse një pajisje ose strukturë e projektuar për të mbledhur ose amplifikuar këto fusha të veçanta energjie nuk do të krijonte një univers miniaturë brenda vetes? Nëse po, ndoshta piramidat po na ofrojnë më shumë përgjigje sesa kemi dyshuar deri **tani.**

GJEOMETRIA EZOTERIKE DHE RRJETAT E ENERGJISË

Shkenca dhe filozofia e botës së lashtë bazoheshin në numra dhe gjeometri dhe është e vështirë të besohet se monumenti më i madh i epokave, dizajni i të cilit është nga të gjithë më i ekzekutuar me kujdes dhe më i konceptuar gjeometrikisht, nuk do të ilustronte njohuritë më të larta të epokës së tij.

Është emocionuese të spekulohet se Piramida e Madhe u ndërtua si një instrument shkencor shumë i sofistikuar, një model i saktë shkallë i botës, nga një kulturë egjiptiane—ose ndoshta para-egjiptiane—shumë më e avancuar sesa është besuar në përgjithësi. Kjo teori demonstron se Piramida përfshiu formulën bazë të universit dhe ishte projektuar për të ndihmuar njeriun të orientohej në kozmos dhe të aplikonte matje përcaktuese në kohë dhe hapësirë.

Dr. Livio C. Stecchini, një specialist në historinë e matjes dhe shkencës sasiore dhe aktualisht profesor i historisë së lashtë në Kolegjin William Patterson në New Jersey, ka qenë në gjendje të demonstrojë se të paktën që në vitin 2800 p.e.s., egjiptianët mund të matnin gjerësinë dhe gjatësinë gjeografike mjaft saktë, një aftësi e cila nuk u dublua në epokën tonë deri në shekullin e tetëmbëdhjetë. Këta shkencëtarë të lashtë e dinin perimetrin e tokës me saktësi dhe gjatësinë e vendit të tyre në kubit, së bashku me koordinatat gjeografike të të gjitha pikave kryesore në mbretërinë e tyre nga Mesdheu në ekuator.

Për të arritur këtë, sipas Stecchini, egjiptianët ishin në gjendje të bënin vëzhgime astronomike me llojin e saktësisë të ofruar nga teleskopi dhe kronometri modern.

Stecchini, i cili shkroi një shtojcë të gjerë dhe informative të titulluar "Shënime mbi Marrëdhënien e Masave të Lashta me Piramidën e Madhe", për librin e Tompkins, "Sekretet e Piramidës së Madhe", bëri një studim njëzetvjeçar të të dhënave matematikore dhe astronomike të përfshira në tabletat kuneiforme të sumerëve dhe babilonasve të lashtë. Si rezultat i studimeve të tij të zigurateve me shkallë të Lindjes së Mesme dhe piramidave, ai ishte në gjendje të tregonte se këto struktura përfshinin teknikat bazë për hartimin e strukturës dhe dizajnit të qiejve dhe për hartimin e hemisferës tokësore. Strukturat gjithashtu zbulojnë një nivel të lartë të matematikës, të aftë për të zgjidhur problemet e trigonometrisë, sipas Stecchini.

Kulmi i Piramidës së Madhe korrespondon me polin dhe perimetri me ekuatorin, me të dyja në shkallë të saktë. Është e qartë se secila anë e Piramidës ishte projektuar të korrespondonte me një çerek të lakuar të hemisferës veriore, ose një kuadrant sferik prej 90 gradësh. Për të projektuar saktë një kuadrant sferik në një trekëndësh të sheshtë, harku i kuadrantit duhet të jetë i njëjtë me bazën e trekëndëshit dhe të dy duhet të kenë të njëjtën lartësi. Kjo ndodh të jetë rasti, shpjegon Tompkins, vetëm me një prerje tërthore ose ndarje meridiane të Piramidës së Madhe. Këndi i pjerrësisë së saj jep **marrëdhënien** Pi, midis lartësisë dhe bazës. Kur shihet nga ana, projeksioni i Piramidës është i tillë që ligjet e perspektivës e zvogëlojnë sipërfaqen aktuale të një faqeje në madhësinë e duhur për projeksionin. Kjo është prerja tërthore e Piramidës. Ajo që dikush sheh në të vërtetë është trekëndëshi i duhur.

Historiani grek Herodotit iu tha nga priftërinjtë egjiptianë se Piramida ishte planifikuar në një mënyrë të tillë që sipërfaqja e secilës prej faqeve të saj të ishte e barabartë me katrorin e lartësisë

së saj. Tani është e qartë se kjo ishte çelësi i sekretit gjeometrik dhe matematikor të Piramidës. Ky informacion zbulon se Piramida ishte projektuar për të përfshirë jo vetëm proporcionin Pi, por edhe proporcionin konstant të njohur gjatë Rilindjes si Seksioni i Artë, ose Phi, ose 1.618.

Phi është një raport i pafund. Kjo formulë mistike është po aq e vjetër sa historia dhe është një sistem numrash magjepsës. Është një seri mbledhëse dhe është quajtur seria Fibonaci. Terma të njëpasnjëshëm duke filluar me një merren duke mbledhur dy termat paraardhës, si më poshtë: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, e kështu me radhë. Phi, ose 1.618, merret duke pjesëtuar çdo term të serisë së mbledhjes me paraardhësin e tij. Termat lëvizin më afër Phi kur numrat janë më të mëdhenj. Kështu tre pjesëtuar me dy është 1.5; trembëdhjetë pjesëtuar me tetë është 1.625; 233 pjesëtuar me 144 është 1.6.180555.

Phi është quajtur gjithashtu Prerja e Shenjtë sepse është raporti i saktë në të cilin një vijë AC mund të ndahet nga B në një mënyrë të tillë që AC/AB të jetë e barabartë me 1.618 dhe është e njëjtë me AB/BC të jetë e barabartë me 1.618. Ky raport u përdor nga artistët e Rilindjes pasi konsiderohej proporcioni më estetik. Thuhet se këto proporcione ndodhin në të gjithë natyrën. Thuhet se trupi i njeriut ndahet nga ky raport dhe diagonalet e yllit të shenjtë me pesë cepa ndajnë njëri-tjetrin nga i njëjti raport. Piramida e Madhe, duke përdorur Seksionin e Artë, bëhet një sistem efektiv për përkthimin e sipërfaqeve sferike në sipërfaqe të sheshta.

Egjiptianët përdorën një njësi matëse të njohur si kubit. Me sa duket kubiti egjiptian u formulua duke marrë një të mijtën e distancës që toka udhëton në ekuator në një sekondë. Dizajnerët e Piramidës së Madhe e bënë gjatësinë e bazës distancën që toka udhëton në gjysmë sekonde. Kubiti ishte i barabartë me një të mijtën e një sekonde kohe dhe këmba ishte e barabartë me një të mijtën e një sekonde harku.

Tani duket e qartë se shkencëtarët e lashtë llogaritën perimetrin polar të tokës duke përdorur diellin dhe hijet e hedhura nga obeliskët. Për të përcaktuar perimetrin e tokës në ekuator, ndërtuesit vëzhguan kalimin e yjeve nëpër pika fikse të obeliskëve. Për të llogaritur perimetrin polar, gjithçka që duhej të bënin ishte të matnin distancën midis dy obeliskëve disa milje larg dhe ndryshimin në hijet e hedhura nga obeliskët.

Nuk kishte nevojë të maten distanca të mëdha. Thyesa e harkut që ndan çdo dy obeliskë meridianë, pra ndryshimi në gjerësi gjeografike, mund të përcaktohej nga krahasimi i hijes së obeliskut me lartësinë e tij kur matet në momentin e solsticit ose ekuinoksit.

Për të përcaktuar perimetrin e tokës në ekuator, Tompkins shpjegon se një vëzhgues në bazën e një obelisku në paralelën e tridhjetë mund të sinjalizonte shfaqjen e një ylli zenit në horizontin lindor te një vëzhgues tjetër në një distancë të matur larg ku maja e obeliskut do të ishte në horizont. Duke përcaktuar intervalin kohor midis shfaqjes së yllit te dy vëzhguesit dhe duke ditur se toka rrotullohet nëpër 1,296,000 sekonda hark në 86,400 sekonda (24 orë) kohë, mund të llogaritej perimetri ekuatorial i tokës.

Prova se Piramida e Madhe u ndërtua në një mënyrë të tillë që të nënkuptonte katrorimin e rrethit dhe kubimin e sferës duket se tregon se ndërtuesit po thoshin se gjeometria statike e këndeve mund të zhvendosej në gjeometrinë dinamike të kthesave. Piramida mund të **jetë** mund të shihet

si një kon dhe kubi mund të shihet si një sferë. Sipas Henry Monteith, i cili kontribuoi me një ese, "Gjeometria e Piramidës së Madhe", në "Fuqia e Piramidës", koni është një përfaqësim i përsosur i përqendrimit dinamik të energjisë. Kjo do të nënkuptonte se forma e konit është e lidhur me krijimin në një farë mënyre.

Në kapitullin që përshkruan eksperimentet tona me bimët brenda piramidave, përmendet testimi i rritjes së fidanëve brenda disa strukturave të ndryshme gjeometrike. Ne zbuluam se bimët rriten më shpejt brenda enëve në formë koni sesa brenda piramidave. Bimët gjithashtu u rritën më shpejt në kulmin e piramidës sesa në nivelin e Dhomës së Mbretit, që është një e treta e distancës nga baza në kulm.

Newton shpjegoi se për çdo veprim ka një reagim të barabartë dhe të kundërt. Duke qenë se supozohet se universi duhet të jetë gjithmonë në ekuilibër të përsosur, mund të supozohet gjithashtu se duhet të ketë një reagim ose homolog për të gjitha forcat dhe trupat e perceptuara. Në punimin e përmendur më sipër, Monteith thekson se në fizikë kuptohet se nëse ka një ngarkesë pozitive të vendosur në një distancë mbi tokë, mund të përcaktohet fusha midis ngarkesës dhe tokës duke supozuar se ka një ngarkesë tjetër, e cila është negative, e vendosur në distancë të barabartë nën tokë. Me fjalë të tjera, sipas Monteith, kur është e pranishme një ngarkesë pozitive, një ngarkesë negative është gjithashtu e pranishme në mënyrë të nënkuptuar, megjithëse nuk është fizikisht e pranishme. Ai spekulon se ka në mënyrë të nënkuptuar dy ose më shumë anti-piramida ndaj Piramidës së Madhe.

Duhet të mbahet mend se Piramida e Madhe nuk është simetrike. Anët nuk formojnë trekëndësha barabrinjës. Për më tepër, anët e strukturës së gurit janë paksa të futur brenda. Kjo është vërejtur nga William Flinders Petrie në matjet e tij, edhe pse futja brenda nuk është e dukshme për syrin e njeriut. Kjo u konfirmua nga një fotografi ajrore e bërë nga Brigadia Britanik P.R.C. Groves.

Thellimi i lehtë i anëve është i rëndësishëm pasi shpjegon ato që dukeshin si gabime të vogla nga egjiptianët në përcaktimet matematikore dhe gjeometrike. Megjithatë, ndoshta me rëndësi më të madhe, futjet brenda mund të kenë qenë të nevojshme në mënyrë që Piramida e Madhe të shërbejë si një rezonator ose gjenerator i fushës së energjisë.

Eksperimentet tona me modele piramidash, duke përfshirë ato me anë të pasqyruara, tregojnë se nëse anët janë paksa të futur brenda për të hedhur një fushë energjie hyrëse jashtë vijës së drejtë kur godasin anën e kundërt dhe, kështu, reflektohen, vijat e forcës priren të drejtohen drejt qendrës së piramidës. Sjellja e rrezeve të dritës së dukshme u përdor si model në eksperimentet tona.

Dizajni jo simetrik i Piramidës do të nënkuptonte dy drejtime të projeksionit të mendimit, një drejt kulmit, të cilin Monteith e sheh si përfaqësim të krijimit material dhe tjetri drejt bazës dhe shkatërrimit. Piramida anti-ndërtim është një piramidë e investuar e vendosur mbi kulmin e piramidës fizike dhe sjell krijimin. Piramida anti-shkatërrim është bazë-në-bazë me piramidën e saj fizike dhe ndodhet nën tokë. Ajo ndikon në zgjerimin dhe vdekjen e asaj që është krijuar. Ndërtimi dhe shkatërrimi ndërveprojnë në mënyrë ciklike me njëri-tjetrin, sipas Monteith.

Besohet se një nga qëllimet kryesore të asimetrisë në natyrë është të krijojë kushtet e nevojshme për të iniciuar lëvizjen. Në një punim të titulluar "Mundësia e Studimit Eksperimental të Vetive të Kohës", Nikolai Kozyrev propozon që koha ka aftësinë të zvogëlojë entropinë e një sistemi, megjithëse ndryshimi zakonisht kalon pa u vënë re. Megjithatë, në Piramidën e Madhe veprimi i kohës është amplifikuar si rezultat i formës së saj dhe kjo i lejon të ruajë lëndën organike. "Rrjedha e kohës dhe Bioplazma janë vetëm terma të ndryshëm të përdorur për të përshkruar të njëjtën forcë misterioze që është përgjegjëse për krijimin dhe mirëmbajtjen e të gjitha sistemeve materiale," deklaron Kozyrev. Ai shton, "Bioplazma ka aftësinë të **rrisë** energjinë e një sistemi, por nuk është në gjendje të ndikojë në momentin e një sistemi."

Besohet se bioplazma mund të ketë veti që janë të kundërta me ato të energjisë bërthamore. Dr. Wilhelm Reich eksperimentoi me këtë koncept dhe i referohet atij si "Eksperimenti Oranur" në librin e tij, "Mbivendosja Kozmike". Ai zbuloi se bioplazma reagonte dhunshëm me materialet radioaktive dhe prodhonte një nënprodukt që ishte i rrezikshëm për jetën për një periudhë të shkurtër kohore. Megjithatë, u mësua se radioaktiviteti u zvogëlua nga veprimi i tij i bioplazmës. Ky eksperiment do të tregonte se bioplazma është një forcë krijuese dhe vepron e kundërt me forcën bërthamore. Kozyrev deklaron, "Nëse mekanika na mundëson ndonjë ditë të përcaktojmë dhe kontrollojmë proceset jetësore jashtë jetës organike, makinat operuese do të rinovojnë (dhe jo vetëm të shterojnë) potencialet e botës. Kështu, mund të vendoset një harmoni e vërtetë midis njeriut dhe natyrës. Sado abstrakt që të tingëllojë kjo ëndërr, ajo ka një bazë realiste."

Duke analizuar këto konsiderata, Monteith spekulon se koha është thjesht aspekti gjeometrik i bioplazmës dhe shprehet si gjeometri statike, ndërsa përqendrimi ose fokusimi i energjisë është aspekti i saj dinamik siç shprehet përmes gjeometrisë dinamike. Veprimi reciprok midis gjeometrisë statike dhe dinamike ndikon në proceset e ndërtimit dhe jetës së bashku me proceset e prishjes dhe vdekjes, pohon Monteith. Ai shton se të gjitha shkaqet në univers janë të natyrshme në gjeometrinë statike dhe efektet janë të bazuara në gjeometrinë dinamike.

"Përpara se këto ide të pranohen dhe të përdoren plotësisht nga shkenca moderne, ato duhet të vihen në formë të detajuar analitike," deklaron Monteith. "Kjo kërkon një kuptim të thellë të ligjeve që rregullojnë proceset krijuese të natyrës. Deri tani, kuptimi i nevojshëm nuk është marrë nga ata, si unë, që po hetojnë temën e tij. Është besimi im se revolucioni i ardhshëm në shkencë do të jetë në këto linja dhe se është e nevojshme që energjia përgjegjëse për krijimin e universit të përfshihet në shkencën moderne përpara se të zgjidhen problemet e pazgjidhura me të cilat përballet shkenca sot. Për shembull, nuk mund të ketë Teori të Unifikuar të Fushës derisa të jetë kuptuar natyra e bioplazmës. Një studim i plotë dhe i detajuar i Piramidës së Madhe, nga shkencëtarë kompetentë me bioplazmën në mendje, mund të ndihmojë për të hedhur më shumë dritë mbi injorancën tonë."

Se Piramida e Madhe u vendos në një vend të caktuar për arsye gjeodezike dhe gjeografike duket e qartë dhe vendndodhja e shumë ndërtesave të lashta me sa duket u përcaktua nga një rreshtim me yjet. Alfred Watkins, në librin e tij "Shtegu i Vjetër i Drejtë", thekson se shumë kisha në Angli u krijuan në këtë mënyrë. Lyle B. Borst, profesor i astronomisë dhe fizikës në Universitetin Shtetëror të Nju Jorkut, Buffalo, vëren në një artikull në "Shkencë" se akset e shumë kishave të hershme të krishtera në Britani u vendosën mbi themelet e lashta të përcaktuara fillimisht nga një rreshtim me yjet.

Megjithatë, mund të ketë pasur arsye të tjera përveç atyre të një natyre gjeodezike dhe gjeografike për vendndodhjen e Piramidës së Madhe dhe një numri strukturash të tjera të lashta, duke përfshirë piramidat në pjesë të tjera të botës. Në "Pamja Mbi Atlantidën", John Michell propozon që e gjithë sipërfaqja e tokës është e shënuar me gjurmët e një vepre gjigante të inxhinierisë parahistorike, mbetjet e një sistemi dikur universal të magjisë natyrore, që përfshin përdorimin e magnetizmit polar së bashku me një forcë tjetër pozitive të lidhur me energjinë diellore. "Ndoshta të gjithë jetojmë brenda rrënojave të një strukture të lashtë, madhësia e madhe e së cilës e ka bërë atë të padukshme deri më tani," deklaron Michell. Me fjalë të tjera, Piramida e Madhe, et al, u ndërtuan në vende specifike për shkak të natyrës së fushave të forcës energjetike në këto vende. Michell diskuton punën e Watkins dhe studimet e tij për këto vende dhe shtigje të lashta, të njohura si leys:

"Ishte sikur një rrjedhë rryme ndiqte **kursin** të këtyre rreshtimeve të bëra nga njeriu. Anëtarët e Klubit të Shtegut të Drejtë raportuan raste të zogjve dhe kafshëve që migronin përgjatë linjave të caktuara fikse, përshkruan shtigjet e drejta të antilopave të Himalajeve dhe shkruan punime mbi sistemet e rregullta të shtigjeve dhe pikave të referimit në Norvegji, Palestinë, Afrikë dhe Amerikë. Vetë Watkins, një ekspert bletërritësi dhe fotograf, vuri re se si bletët, të marra dhe të liruara në një distancë nga kosheret e tyre, së pari përshkruajnë rrathë hezitues në ajër dhe më pas, sikur të akordonin në një rrymë të padukshme, bëjnë një 'vijë blete' për në shtëpi. Ndërsa po studionte milingonat, ai u interesua për kodrat e vogla që këto insekte ngrenë. Dashuria e tij e thellë për fshatin dhe njohja e mënyrave të tij, veçanërisht pasi struktura e tij e fshehur ishte zbuluar në zbulimin e leys, i kishte dhënë atij një kuptim të vërtetë të konformitetit të të gjitha aspekteve të jetës dhe rritjes, si të mëdha ashtu edhe të vogla, me modele të caktuara themelore. Me syrin e një filozofi natyror ai perceptoi korrespondencat në të gjithë natyrën. Kodrat e milingonave, vëzhgoi ai, bien në modele dhe rreshtime të caktuara. Ashtu si kodrat e vëzhgimit në leys, ato janë konike dhe me majë të sheshtë, të mbuluara me torfe.

"Me sa duket, rrathët prej guri ishin vendosur fillimisht sipas një parimi që ne ende duhet ta rizbulojmë. Me një akt hyjnie, ndoshta me thirrjen e një force të panjohur tani, qendrat e vërteta të shenjta të vendit u bënë të njohura. Konfirmim i jashtëzakonshëm i ekzistencës së mëparshme të një sistemi të tillë mund të gjendet në një legjendë që ndodh në të gjithë Ishujt Britanikë. Sipas kësaj legjende, vendet e shenjta, vendet e shenjtërisë së lashtë dhe tradicionale, u zbuluan së pari në kryerjen e një riti magjik, përmes një oguri hyjnor, në ëndrra ose vizione. Nuk ka dyshim se të krishterët e hershëm kërkuan një shenjë nga qielli për t'i udhëhequr në vendin ku do të ndërtohej një kishë ose katedrale. Fakti që në pothuajse çdo rast vendi i zgjedhur ishte tashmë një vend i shenjtërisë tradicionale tregon se praktika e tyre e hyjnisë ishte trashëguar nga paraardhësit e tyre. Metodat e përdorura për të zbuluar vendin e duhur për një kishë ishin të njëjta me ato me të cilat vendet e rrathëve prej guri dhe kodrave astronomike ishin vendosur mijëra vjet më parë. Me sa duket, ata kishin shumë të përbashkëta me metodat e përdorura nga gjetësit modernë të ujit.

"Sipas të gjitha traditave, faza më e rëndësishme në ndërtimin e një ndërtese të shenjtë është vendndodhja e një vendi të përshtatshëm, një vend ku forcat shpirtërore të lokalitetit kombinohen në avantazhin më të mirë. Ndërsa sot konsiderohet aspak e papërshtatshme të përcaktohet vendi i një kishe të re me konsiderata thjesht laike, prifti i kohërave të mëparshme do të kishte ndërtuar po aq shpejt një mulli uji në shkretëtirë sa të vendoste një kishë në një vend ku mungonin ndikimet e shenjta. Praktika e hyjnisë, me të cilën mund të vendosen qendrat e vërteta të shenjta,

tani ka rënë, kështu që, ndërsa kishat tona më të vjetra janë ende të afta të përdoren si instrumente të sakta për thirrjen shpirtërore, shumë nga ato të ndërtuara në kohët moderne nuk janë gjë tjetër veçse salla të zbrazëta.

"Nga rrëfimet e shumta të kishave vendet e të cilave u zbuluan nga një formë magjie, është e qartë se një sistem tradicional i gjeomancisë u praktikua në të gjithë Ishujt Britanikë deri disa qindra vjet më parë. Thuhet se pothuajse çdo katedrale dhe shumë kisha famullie janë themeluar me udhëheqje hyjnore, të zbuluar në ëndrra, përmes oguresh ose nga ndonjë ngjarje mbinjerëzore. Këto histori, të cilat mund të gjenden në faqet e çdo vëllimi të folklorit të vendit, janë aq të shumta sa mund të jepen vetëm disa shembuj tipikë, por këto pak tregojnë diçka nga metodat me të cilat qendrat e shenjtërisë së natyrshme u bënë të njohura më parë dhe pse është që kaq shumë kisha ende qëndrojnë drejtpërdrejt në rreshtimet parahistorike.

"Pas grumbullimit të tullave dhe llaçit, të vendosura për arsye të përkohshme utilitare, që tani mbyt një pjesë të madhe të peizazhit, është ende i dukshëm një shtresë tjetër, një rrjet linjash dhe qendrash, të rregulluar sipas një sistemi krejtësisht të panjohur sot. Gjithçka që kemi për të **shpjeguar** ekzistencen e këtij modeli të jashtëzakonshëm është legjenda se në kohët e mëparshme ekzistonte një mënyrë për të gjetur vende të favorshme me magji. Vetë historitë lidhen me një praktikë të jashtme me të cilën hyjnori u udhëhoq në vendin e duhur. Druidët kishin mënyra të caktuara për të arritur ekstazën e komunikimit të drejtpërdrejtë me natyrën dhe shpirtin. Ashtu si Alfred Watkins mijëra vjet më vonë, ata fituan një njohuri mikroskopike të fshatit. . . .

"Njëqind vjet më parë, praktika e gjeomancisë kineze u bë e njohur në Perëndim përmes ankesave të biznesmenëve evropianë, të cilët hasën në rezistencë të pashpjegueshme ndaj planeve të tyre racionale për shfrytëzimin e vendit. Vazhdimisht ata u informuan se hekurudhat dhe fabrikat e tyre nuk mund të merrnin rrugë të caktuara ose të zinin pozicione të caktuara. Arsyet e dhëna ishin të pamundura për t'u kuptuar, pasi nuk kishin asnjë rëndësi, ekonomike, sociale ose politike, për problemin e shtrimit të një rrjeti industrial. Evropianëve iu tha se një varg kodrash ishte një dragua tokësor dhe se asnjë prerje nuk mund të bëhej nëpër bishtin e tij. Tunelet nëpër kodrat e dragoit ishin të ndaluara dhe një hekurudhë e propozuar për të kaluar drejt nëpër një vend të ulët dhe të sheshtë u refuzua me arsyetimin se linja do të prishë pamjen nga kodrat. E gjithë kjo u përcaktua nga praktikuesit e shkencës së fung-shui, 'era dhe uji', e shpjeguar në mënyrë të paqartë si 'ajo që nuk mund të shihet dhe nuk mund të kapet'.

"Është sugjeruar nga shkrimtarët nacionalistë modernë kinezë se fung-shui ishte në fakt një lloj mase planifikimi të qytetit dhe vendit, një përpjekje për të ruajtur harmoninë e fshatit. Sigurisht, praktika e fung-shui i dha peizazhit një cilësi bukurie dhe rendi plotësisht përtej arritjes së çdo planifikuesi modern perëndimor. Kjo ishte për shkak se nuk bazohej vetëm në konsiderata laike, por në një sistem të lartë metafizik në të cilin e vërteta shkencore dhe poetike bashkoheshin në mënyrë harmonike.

"Gjeomancerët, eksponentët e fung-shui, u konsultuan për ngritjen dhe vendosjen e çdo ndërtese ose varri kudo në Kinë dhe për vendosjen e çdo peme, shtylle ose guri që mund të ndikonte në pamjen dhe natyrën e fshatit. U pranua se rryma të caktuara të fuqishme, linja magnetizmi,

kalojnë të padukshme mbi të gjithë sipërfaqen e tokës. Detyra e gjeomancerit ishte të zbulonte këto rryma dhe të interpretonte ndikimin e tyre në tokën mbi të cilën kalonin."

Sipas Michell, ekziston një instrument i madh shkencor i shtrirë nëpër botë. "Në disa periudha, ndoshta rreth 4000 vjet më parë, pothuajse çdo cep i botës u vizitua nga një grup burrash që erdhën me një detyrë të veçantë për të përmbushur," deklaron ai. "Me ndihmën e një fuqie të jashtëzakonshme, me të cilën ata mund të prisnin dhe ngrinin blloqe të mëdha guri, këta burra ngritën instrumente të mëdha astronomike, rrathë shtyllash të ngritura, piramida, tunele nëntokësore, platforma guri ciklopike, të gjitha të lidhura së bashku nga një rrjet shtigjesh dhe rreshtimesh, kursi i të cilëve nga horizonti në horizont u shënua nga gurë, kodra dhe punime dheu. W. J. Perry në "Fëmijët e Diellit" gjurmon përparimin e këtyre njerëzve nëpër Paqësor, duke treguar si shembull të arritjeve të tyre të mahnitshme numrin e ishujve të largët, të pabanueshëm që mbajnë rrënojat e piramidave të mëdha të mundimshme dhe strukturave megalitike. Nëse kjo rritje e madhe e energjisë, e cila brenda pak qindra vjetësh mbuloi të gjithë tokën me rrathë guri dhe punime dheu, u lëshua nga një grup ose racë, apo nëse rrjedh spontanisht si një valë frymëzimi universal, nuk është ende e qartë. Disa duket se ndërsa rrathët prej guri të Evropës veriore u ndërtuan nga banorët vendas, ata të Polinezisë ishin vepra e misionarëve parahistorikë. Megjithatë, Stonehenge, rrethi më i fundit dhe më i përsosur në Britani, ka më shumë të përbashkëta me Kretën sesa traditën vendase, ndërsa variacionet lokale në dizajnin dhe funksionimin e strukturave astronomike tregojnë se çdo racë dha kontributin e vet drejt një qytetërimi universal.

"Askush nuk e di se si u arrit detyra mbarëbotërore, aq më pak pse. Dhe kjo, sigurisht, është pyetja përfundimtare. Nëse do të dinim pse këta njerëz jashtë fushës së historisë së shkruar i kushtuan të gjitha aftësitë dhe burimet e tyre ndërtimit të një modeli tokësor që mate si tokën ashtu edhe qiejt, do të dinim sekretin e qytetërimit të tyre universal, një gjendje që tani duket shpresëdhënëse e pakapshme."

Michell pyet veten nëse shumë nga strukturat parahistorike nuk u ndërtuan për të matur fushat magnetike të tokës. Ai deklaron, "Nga të gjitha ngjarjet astronomike që ndikojnë në fushën magnetike të tokës, më dramatiku është një eklips dielli ose hëne. Kur kjo ndodh, aktiviteti magnetik, normalisht i stimuluar nga trupi i eklipsuar, zvogëlohet shumë me efekt të konsiderueshëm në rrjedhën e rregullt të rrymës tokësore. Prandaj është shumë domethënës që qëllimi përfundimtar i shumë observatorëve parahistorikë të gurit të Britanisë dhe gjetkë ishte parashikimi i saktë i eklipseve hënore. Një eklips hëne nuk ka asnjë ndikim të dukshëm fizik në tokë, përveç efektit që prodhon në nivelin e magnetizmit tokësor."

Më vonë në libër, Michell deklaron: "Ka shumë histori nga Havai dhe Polinezia për marrëzinë e priftërinjve të parë të krishterë që këmbëngulën të ndërtonin kishat e tyre rastësisht në vend që në vendet e tyre të përshtatshme dhe kështu sollën fatkeqësi për veten e tyre dhe kauzën e tyre. Linjat e rrymës së dragoit i referohen një rrjedhe natyrore force, e lidhur me fushën magnetike të tokës dhe e rizbuluar vetëm në kohët moderne nga i ndjeri Wilhelm Reich, i cili e quajti energji orgone. ...

"Nëse pranojmë provat për ekzistencën e mëparshme të një qytetërimi universal, duhet të supozohet se kataklizma që e përfshiu atë, një nga ato ngjarje të përsëritura me të cilat forma e

kontinenteve ndryshon papritur, prishi modelin ekzistues të rrymës magnetike dhe krijoi një qendër të re tokësore. Me kryeqytetin e mëparshëm të shkatërruar, ndoshta të zhytur, të mbijetuarit e fatkeqësisë do ta kishin gjetur së pari këtë vend dhe do të kishin ngritur një instrument të ri të fuqishëm si faza e parë në rivendosjen e kontrollit mbi fushën magnetike të tokës. Dhe këtu, në qendrën e të gjitha kontinenteve të botës, gjejmë Piramidën e Madhe."

Piramida e Madhe ka qenë gjithmonë skena e ngjarjeve misterioze dhe ndodhive të çuditshme. Ashtu si Sfinksi, britma e të cilit në mëngjes mund të të kujtojë tingëllimin e kordhës së harkut në mbylljen e Kopshtit të Qershive të Chekovit, Piramida e Madhe thuhet se vibron herë pas here me një tingull të çuditshëm. Udhërrëfyesit turistikë pohojnë se e riprodhojnë këtë tingull duke goditur arkivolin në Dhomën e Mbretit me një shkop. Dhe arabët vendas kanë raportuar herë pas here se e shohin Piramidën e Madhe të larë në një dritë të veçantë. Disa vjet më parë, William Groff, së bashku me anëtarët e Institutit Egjiptian, raportuan se panë një dritë ose atë që e përshkruan si një flakë që ngrihej nga Piramida. Raporte të tjera tregojnë për drita rrethore të pazakonta pranë strukturës së gurit dhe kohët e fundit madje edhe objekte fluturuese të një natyre të caktuar që qëndrojnë pezull pranë kulmit. Megjithatë, cilado qoftë natyra e fushave energjetike në dhe rreth Piramidës së Madhe, dhe cilatdo qofshin forcat e natyrës dhe kozmosit që ndërtuesit e lashtë synuan të kontrollonin përmes ndërtimit të saj, këto forca janë ende të pranishme dhe të afta të thirren përsëri kur të njohim funksionin e tyre.

11. EKSPERIMENTE NË SHTËPI

Frika e re në një mrekulli të lashtë të nisur nga zbulimi se piramidat miniaturë të ndërtuara në shkallën e Piramidës së Madhe të Gizës kanë brenda tyre fusha energjie të pazakonta ka një cilësi të caktuar ngjitëse. Njerëz nga të gjitha shtresat e jetës duket se janë të intriguar nga premtimi i fuqisë së piramidës. Sa herë që mbajmë një fjalim ose shfaqemi në radio ose televizion, na vërshojnë telefonata dhe vizitorë. Ata kërkojnë më shumë informacion; ata duan të nisin disa eksperimente. Apeli nuk është i vështirë të kuptohet, sepse hulumtimi i piramidave deri më tani i ofron çdo eksploruesi një premtim po aq joshës sa shpimi i një pusi nafte, larja për ar ose gërmimi për artefakte të lashta. Kumari ka të ngjarë të jetë më i mirë, investimi dukshëm më i vogël dhe qëllimi dukshëm më i gjithanshëm.

Ajo që është kaq veçanërisht tërheqëse në lidhje me hulumtimin e piramidave është mundësia e fitimit në kaq shumë fronte të ndryshme. Ai lidhet me trupat tanë fizikë, gjendjet tona mendore, mjedisin tonë, ushqimin, ujin dhe ajrin tonë, nevojat tona për energji; ai prek bazën me pothuajse të gjitha aspektet e jetës. Një ofertë e tillë flet për aventurë të lartë të përmasave heroike.

Ky kapitull u drejtohet atyre që dëshirojnë të kryejnë disa eksperimente vetë, me piramida dhe me disa pajisje të tjera. Për ata që dëshirojnë të lexojnë më shumë mbi temat e përmendura në këtë libër, kemi përfshirë një bibliografi në fund të librit. Megjithatë, është në fushën e eksperimentit që aventura më e madhe do të përjetohet. Hulumtimi i piramidave ose, për këtë çështje, hulumtimi i fushave të forcës energjetike në përgjithësi, është ende në foshnjëri dhe eksperimentuesi në shtëpi mund të ndjejë emocionin e eksplorimit të territorit të ri. Kur të ndodhin përparimet, siç do të ndodhin me siguri, ai mund të ndihet pjesë e këtij përpjekjeje pioniere dhe është mjaft e mundur që ai të japë një kontribut të vërtetë në trupin në rritje të njohurive. Ajo që nevojitet në këtë fazë të lojës janë eksperimentues, talentet më të mëdha të të

cilëve qëndrojnë në durimin për të vazhduar punën dhe vëzhgimin, të cilët kanë një kuriozitet të pangopur dhe janë të gatshëm të ushtrojnë kreativitetin e tyre në gjetjen e mënyrave të reja për të parë vëzhgimet e vjetra. Paratë nuk kërkohen për këto eksperimente. Shumica e materialeve janë ato që gjenden në punëtorinë e zakonshme të shtëpisë, ose mund të blihen për disa dollarë në dyqanet lokale të lëndës drusore dhe pajisjeve.

Planet dhe skemat e përfshira në këtë kapitull janë ato që kemi përdorur. Disa i kemi projektuar vetë dhe të tjerët na janë përcjellë nga eksperimentues, interesi i vetëm i të cilëve ishte të ndanin atë që kanë mësuar me të tjerët. Ne po ua përcjellim ato lexuesit në këtë frymë të njëjtë. Ky lloj ndarjeje duhet të vazhdojë dhe të zgjerohet. Komunikimi i mirë midis eksperimentuesve do të shkojë shumë në avancimin e trupit të njohurive në këtë fushë. Në këtë mënyrë, ne mund të mësojmë nga njëri-tjetri dhe të shmangim dublikimet e panevojshme. Do të na pëlqente të mësonim rezultatet e çdo eksperimenti në këtë fushë, siç do të bënin grupe të ndryshme kërkimore të përmendura në të gjithë këtë **libër**.

Eksperimentuesi duhet të mbajë parasysh se ne po punojmë në një zonë të fushave të ndjeshme të energjisë. Provat deri më tani tregojnë se këto fusha energjie ndahen nga të gjitha format e jetës. Si të tilla, as objektet dhe as individët nuk mund të konsiderohen të izoluar nga njëri-tjetri. Ne kemi mësuar nga Backster, Vogel, Tiller, Mitchell, et al, se edhe forca të tilla delikate si mendimet dhe emocionet janë të ndërtuara nga energjia, të ndikuara nga dhe duke ndikuar gjithçka tjetër. Shtrirja e kësaj "gjithçka tjetër" është e pamundur të përcaktohet në këtë pikë kohore. Padyshim që nënkupton mjedisin e menjëhershëm; sa larg shtrihet dhe në çfarë kushtesh nuk dihet. Ajo që kjo do të thotë për eksperimentuesin, në punëtorinë e shtëpisë ose laboratorin e madh, është se ai nuk mund të shkëputet nga eksperimenti. Ai është një nga të panjohurat që duhet gjetur.

Natyrisht, nuk ka asnjë mënyrë për të bllokuar ose eliminuar ndikimet e ndryshme. Ajo që mund të bëjmë është të marrim parasysh ato faktorë në afërsi të menjëhershme të eksperimentit që mund të ndikojnë në rezultatet—rrymat elektrike, prania e bimëve, kafshëve, njerëzve, valët e radios dhe televizionit, dritat, çatia metalike, veshja anësore ose izolimi që pengon ose rrit fushat elektromagnetike, etj. Nëse objektet eksperimentale dhe të kontrollit i nënshtrohen të njëjtave ndikime, të paktën çdo ndryshim në rezultate midis të dyjave do të jetë kuptimplotë. Ne duhet t'i mbajmë variablat sa më identike të jetë e mundur.

Është më e vështirë të kontrollojmë veten si një komponent i eksperimentit. Nuk mund të jemi të sigurt se sa do të ndikojnë fushat tona të energjisë, reagimet tona emocionale dhe mendimet. Ne mund ta trajtojmë haptazi objektin eksperimental saktësisht njësoj si objektin e kontrollit, por qëndrimet dhe ndjenjat tona mbeten si faktorë të pakontrolluar. Për shembull, ne ndoshta do të dëshirojmë që një bimë brenda një piramide të sillet ndryshe nga një jashtë. A do t'i komunikohet kjo dëshirë bimës dhe do të ndikojë në reagimet e saj? Është demonstruar se njerëzit dërgojnë mesazhe telepatike në mënyrë të pavetëdijshme. Nëse po, këto janë një tjetër faktor i pakontrollueshëm. Kjo nuk është për të dekurajuar eksperimentuesin. Përkundrazi, pasi mund të mësojmë diçka për veten tonë. Ajo që do të thotë, megjithatë, është se ne përdorim qasje të dyfishta të verbëra kur mundemi. Kjo do të ishte e vështirë me bimët e vendosura brenda piramidave. Do të funksionojë në eksperimente të tilla si trajtimi i ujit i cili më pas përdoret për ujitjen e bimëve. Mund të shënojmë enët, t'i përziejmë dhe të mos e dimë se cili është cili deri në

fund të eksperimentit. Mund të përdorim pllaka ose fletë metalike të trajtuara brenda piramidave dhe më pas të përdoren si gjeneratorë psikotronikë në mënyrën e mësipërme duke i shënuar ato dhe duke e fshehur këtë informacion nga vetja. Tehet e rrojeve të trajtuara mund të shënohen nga vetja, pastaj të përzihen në mënyrë që të mos e dimë se cili është cili, dhe më pas t'i jepen një pale të dytë për testim, i cili gjithashtu nuk e di se cilën teh po përdor.

Është gjithashtu një ndihmë e madhe në konfirmimin e rezultateve tona nëse mund të rekrutojmë interesin e kolegëve ose miqve dhe t'i bëjmë ata të dublojnë eksperimentet tona. Atëherë kemi një mënyrë për të kontrolluar rezultatet tona. Sa më shumë njerëz të përfshirë në eksperimente, aq më mirë. Gjithashtu, si mënyrë për të vërtetuar përpjekjet, rekrutoni anëtarë të familjes, miq dhe fqinj për të dëshmuar sa më shumë faza të projekteve tuaja të jetë e mundur.

Është e mençur të shënohen qartë objektet eksperimentale dhe të kontrollit, në mënyrë që të mos ketë dyshime për identitetin e tyre. Është gjithashtu e dobishme të mbani një regjistër të rregullt të eksperimenteve, duke shënuar datat, matjet, rezultatet, etj., çdo ditë ose në çfarëdo orari që është i përshtatshëm. Bëni matjet tuaja sa më të sakta të jetë e mundur dhe aty ku është e përshtatshme peshoni me kujdes materialet ose objektet, siç janë artikujt ushqimorë dhe lëngjet. Kushtojini vëmendje të kujdesshme çdo ndryshimi në lagështi, rryma ajri, dritë, etj., që ndikojnë në objektet eksperimentale dhe të kontrollit.

Konsideratat e mësipërme zbatohen për projektet e hulumtimit në përgjithësi. Tani mund të drejtojmë vëmendjen tonë në ndërtimin dhe përdorimin e pajisjeve të ndryshme.

Piramidat mund të bëhen nga pothuajse çdo lloj materiali, pasi hulumtimi deri më tani tregon efektivitetin që **rezulton** nga forma më tepër sesa nga materiali i përdorur në ndërtimin e saj. Metali, megjithatë, duket se bllokon disa nga forcat elektromagnetike (megjithëse jo të gjitha forcat), por druri, plastika, kanavaca dhe fibra qelqi të gjitha duket se funksionojnë po aq mirë. Megjithëse ndoshta është e panevojshme, nëse doni të jeni një puritan i vërtetë, mund të shmangni çdo metal në piramidën tuaj duke përdorur kunja druri dhe ngjitës në vend të gozhdëve.

Piramidat mund të jenë të çdo madhësie, nga një inç të gjata deri në madhësinë e ndërtesës. Në këtë shkrim, Kisha e Unitetit të Krishterimit në Hjuston, Teksas, ka në ndërtim një kishë të ndërtuar në shkallën e saktë të Piramidës së Madhe. Ideja e ka origjinën nga ministri i kishës, John D. Rankin, por thuhet se ka kapur imagjinatën e të gjithë kongregacionit. Kisha do të ketë një bazë katrore 89 këmbë, do të qëndrojë mbi 63 këmbë të lartë dhe do të mbulojë një sipërfaqe prej 9,206 këmbë katrore. Një anëtar i stafit të Planetariumit Burde Baker në Hjuston ndihmoi në rreshtimin e ndërtesës në boshtin veri-jug. Një mik i yni në Meksikë na ka informuar se ai planifikon të ndërtojë një magazinë në formën e një piramide për ruajtjen e vezëve dhe na është thënë se ka plane për të ndërtuar një restorant të madh në formë piramide në Denver.

Madhësia e piramidës përcaktohet kryesisht nga përdorimi i saj i synuar. Tehet e rrojeve janë mprehur në mënyrë efektive në piramida katër inç. Megjithatë, nëse plani është të vendoset një objekt në një nivel të caktuar të piramidës, siç është Dhoma e Mbretit, piramida duhet të jetë mjaft e madhe për ta akomoduar atë në atë nivel. Nëse objekti zë shumë nga hapësira e brendshme, eksperimenti do të jetë më pak efektiv. Për shembull, një piramidë duhet të jetë rreth

18 inç e gjatë për eksperimente me fidanë bimësh. Një piramidë mjaft e madhe për të akomoduar një gallon ujë duhet të jetë tre deri në katër këmbë e gjatë. Piramidat që kemi përdorur për meditim, ku personi është ulur ose shtrirë, kanë qenë gjashtë këmbë të gjata.

Një bazë nuk kërkohet për piramidën. Ndonjëherë është e vështirë, megjithatë, të stabilizohet piramida dhe të mbahet katrore pa një bazë, veçanërisht kur është bërë nga material i lehtë. Nëse e shihni të nevojshme një bazë, është e preferueshme ta ankoroni atë përgjithmonë në piramidë. Kjo do të kërkojë një hapje ose derë përmes së cilës të vendosen objekte. Kjo mund të arrihet duke përdorur njërën anë si hapje. Ngjitni një skaj të sigurt dhe fiksoni skajin tjetër me mjaft ngjitës për ta mbajtur në vend. Me piramida të mëdha, ose mund të bëni një anë që të hapet me mentesha ose të ndërtoni një derë. Nëse piramida do të bëhet nga materiale të ngurta si dërrasa ose kompensatë, thjesht mund të prisni derën në njërën anë dhe ta vendosni këtë pjesë në mentesha. Nëse piramida do të bëhet nga kornizë druri dhe e mbuluar me plastikë, do të jetë e nevojshme të kaloni një dërrasë kornize nga njëra anë në tjetrën në lartësinë e derës dhe dy dërrasa kornize në secilën anë të derës nga dërrasa e sipërme e kornizës në bazë. Pastaj do të dëshironi të ndërtoni një kornizë drejtkëndore sa madhësia e hapjes së derës dhe ta mbuloni atë me plastikë.

Ka disa mënyra për të përcaktuar dimensionet e sakta për piramidën. Një mënyrë është të llogarisni se për çdo një këmbë lartësi do t'ju duhen 1.5708 këmbë bazë dhe 1.4945 këmbë anë, që është nga cepi në kulm. Për shembull, nëse doni një piramidë gjashtë këmbë të gjatë, atëherë secila anë e bazës suaj katrore do të jetë 9.4248 këmbë dhe secila anë trekëndore e drejtë do të jetë 8.9674 këmbë.

Ju mund ta shihni shkallën e mëposhtme të dobishme në ndërtimin e piramidave më të vogla:

Lartësia	Baza	Ana
3"	4.71"	4.48"
4"	6.28"	5.98"
5"	7.85"	7.47"
6"	9.42"	8.98"
8"	12.57"	11.96"
10"	15.70"	14.95"
12"	18.85"	17.93"

Një mënyrë tjetër për të llogaritur dimensionet është të marrësh gjatësinë e bazës dhe të zbresësh pesë për qind për anët, megjithëse kjo metodë nuk është aq e saktë sa shkalla e mësipërme. Një metodë e tretë është të marrësh një raportor dhe të vizatosh anët në 61 gradë në bazë. Kjo metodë mund të përdoret për çdo madhësi piramide dhe eliminon nevojën për të llogaritur dimensionet.

Kur anët e piramidës janë në vend, ato do të formojnë një kënd me bazën prej 51 gradësh dhe 51 minutash, një replikë miniaturë e Piramidës së Madhe.

Është më mirë të vendosni piramidën në një dhomë larg radiove, televizorëve dhe pajisjeve të tjera elektrike. Në të vërtetë, do të ishte edhe më mirë ta vendosni piramidën jashtë ose në një dhomë larg çdo fletë metalike ose instalime elektrike, por kjo mund të jetë e vështirë për t'u bërë. Piramida duhet të vendoset në dysheme ose në një piedestal ose tavolinë të qëndrueshme për ta mbajtur atë nga goditjet dhe rrëzimet nga rreshtimi.

Piramida duhet të rreshtohet në katër pikat kardinale—veri, lindje, jug dhe perëndim. Kjo do të thotë që secila nga katër anët përballet me një nga pikat kardinale. Mund të vizatoni një vijë të drejtë nëpër qendrën e piramidës ose thjesht të përdorni njërën nga anët si boshtin tuaj veri-jug. Një busull mund të përdoret për të rreshtuar piramidën në veriun magnetik. Veriu i vërtetë do të ishte më i saktë, por sipas të gjitha raporteve veriu magnetik duket se funksionon po aq mirë. Veriu i vërtetë ndryshon nga veriu magnetik me disa gradë deklinim, në varësi të gjerësisë gjeografike ku jetoni. Deklinimi për zonën tuaj mund të mësohet duke u konsultuar me një almanak lokal ose duke telefonuar një aeroport lokal.

Shumica e hulumtimeve deri më tani janë fokusuar në zonën e Dhomës së Mbretit. Në vendosjen e objekteve të hulumtimit në këtë vendndodhje, matni një distancë vertikalisht një të tretën e distancës nga baza në kulm dhe direkt poshtë kulmit. Objektet mund të vendosen në kuti, blloqe ose piedestale jo përçuese në këtë nivel. Megjithatë, piedestali nuk duhet të jetë më i madh se sa është e nevojshme.

Kur vendosni një artikull në piramidë, orientojeni atë në mënyrë që pjesa më e gjatë të jetë në drejtim të boshtit veri-jug. Kur kryeni teste me objekte eksperimentale dhe kontrolli, mund të dëshironi të vendosni ekzemplarin e kontrollit nën një kuti me të njëjtin vëllim si piramida. Në rastin e bimëve, ventilimi duhet të sigurohet ose në fund të piramidës dhe kutisë së kontrollit ose në anët.

Kur mprehni tehet e rrojeve, pasi një teh është përdorur disa herë, vendoseni atë në nivelin një të tretën në piramidë, me skajet që përballen me lindjen dhe perëndimin dhe lëreni atje për të paktën një javë. Tehu mund të përdoret më pas për rroje dhe të zëvendësohet menjëherë pas kësaj në piramidë. Tehet e shurdhër, thikat dhe gërshërët mund të mprehen në piramidë, por duhet të qëndrojnë atje të palëvizshme për një periudhë prej katër muajsh.

Nëse dëshironi të testoni piramidën tuaj për sasinë e energjisë që lëshohet përmes kulmit, përdorni ose një lavjerrës ose një shufër gjetjeje. Një lavjerrës mund të bëhet me çdo objekt të vogël të rëndë, siç është një kushinetë rul ose një arrë metalike e lidhur me një spango. Lëvizni ngadalë drejt piramidës ndërsa e mbani lavjerrësin nga dora dhe pak mbi kulm. Lavjerrësi ka të ngjarë të lëvizë kur të arrini brenda gjysmë këmbe nga kulmi i piramidës. Mundohuni ta mbani lavjerrësin direkt mbi kulm dhe ndoshta do të zbuloni se pesha e lavjerrësit lëviz paksa larg në një drejtim ose tjetrin ose mund të bëjë një rreth të ngadaltë rreth kulmit.

Shufra gjetjeje mund të bëhen nga dy shufra metalike rreth tre këmbë të gjata. Varëse rrobash mund të përdoren duke i drejtuar ato. Përkulni rreth shtatë inç të secilës shufër në kënde 90 gradë

për dorezat. Kapni shufra në mënyrë që ato të jenë paralele me njëra-tjetrën dhe të drejtuara larg jush. Lëvizni drejt piramidës në mënyrë që shufra të mbërthejnë piramidën mbi nivelin e kulmit. Ndërsa majat e shufrave i afrohen kulmit, shufra do të kryqëzohen me njëra-tjetrën ose do të lëvizin larg njëra-tjetrës. Ju do të do të zbuloni se fusha e energjisë që rrezaton nga kulmi është në formë koni dhe ka një diametër zgjerues ndërsa ngrihet.

Ne kemi zbuluar kur përdorim një piramidë për meditim se ulja në një jastëk dhe përballja me veriun duket se funksionon më mirë sesa përballja me drejtime të tjera. Kur shtrihemi, përdorim një shtrat dhe shtrihemi me kokën tonë drejt veriut. Në teste të fundit të kryera nga Gary Plapp i Huma-Tech Industries, prodhues i pajisjeve të biofeedback-ut, George Cooper, president i Pyrameditation, Inc., dhe Bill Cox, redaktor i Pyramid Guide, aktiviteti i valëve të trurit të subjekteve që meditojnë brenda një piramide tregoi rritje të dukshme në rregullsinë e amplitudës dhe prodhimin e valëve të trurit alfa dhe theta. Një krahasim u bë me të njëjtat subjekte medituese të testuara së pari jashtë piramidës disa minuta para se të hynin në piramidë.

Një numër njerëzish na kanë pyetur për ndërtimin e shtëpive në formën e piramidës. Ne i kemi paralajmëruar ata për përdorimin e veshjes anësore të aluminit ose izolimit me fytyrë alumini për shkak të cilësisë së tij të dukshme bllokuese ose absorbuese të forcave elektromagnetike. Mund të jetë mirë, siç përmendet në kapitullin "Efektet në trupa të ngurtë", që pasi alumini të jetë ngopur me energji piramidale, ai nuk shërben më si pengesë për forcën dhe madje mund të përdoret si një gjenerator psikotronik. Megjithatë, duhet të mbahet mend se ndërsa fleta e aluminit do të thithë energjinë, ajo gjithashtu e humb atë brenda pak ditësh. Gjithashtu, alumini u trajtua brenda piramidës. Veshja anësore e aluminit do të ishte në pjesën e jashtme të piramidës dhe testet tona, megjithëse larg nga shteruese, nuk tregojnë asnjë tregues se alumini mund të trajtohet në mënyrë efektive në pjesën e jashtme të piramidës. Derisa të bëhet më shumë hulumtim mbi këtë çështje, sugjerimet tona do të ishin që një individ që mendon të përdorë veshje anësore alumini në një ndërtesë në formë piramide të ndërtojë së pari një prototip të saktë të strukturës dhe të kryejë një seri testesh gjatë një periudhe kohore.

Forma e piramidës nuk i përshtatet lehtë ekonomisë së hapësirës, por në anët ku muret takohen me kuvertën mund të sigurohet hapësirë magazinimi. Ne besojmë se dyert duhet të pozicionohen në mënyrë që kur të mbyllen të mos rezultojë asnjë pengesë për formën e brendshme të piramidës. Me fjalë të tjera, ne besojmë se dritaret e tipit të dritareve të çatisë nuk duhet të përdoren nëse nuk është instaluar xhami për t'u konformuar me pjerrësinë e mureve, ku dritarja e çatisë takohet me skajin e pjerrësisë së çatisë. Ndoshta instalimet elektrike duhet të vendosen pranë bazës, me tela që ngjiten lart në prizat e murit. Kjo do të eliminojë rrymat elektrike që rrethojnë formën e piramidës.

Ne kemi vënë re dhe të tjerë kanë komentuar për freskinë e ajrit në dyqanin tonë ku ka një numër piramidash. Gjithashtu duket se ka mungesë të erës. Mund të jetë që një seri piramidash të vendosura në papafingo të një shtëpie mund të funksionojnë si pastrues nëse rreshtohen në boshtin veri-jug. Piramidat mund të zvogëlojnë erërat e ajrit të ndenjur dhe të lehtësojnë erërat e duhanit dhe gatimit.

Interpretimet e artistëve në seksionin e fotografive tregojnë disa nga mundësitë mahnitëse të ndërtimit të shtëpive piramidale.

12. PIRAMIDA: DRITARJA NË UNIVERS

"Si lart, ashtu edhe poshtë; si poshtë, ashtu edhe lart" është një fjalë e urtë filozofike me një farë vjetërsie, por ajo ka fituar favor shkencor sa më shumë që hetojmë pafundësinë e hapësirës dhe kufizimin e grimcave nën-bërthamore. Struktura atomike e universit duket se përsëritet, pavarësisht nëse shohim sistemin diellor apo mendojmë për elektronet që rrotullohen rreth bërthamës së tyre. Dhe tani sistemi ynë diellor në shtrirjen e madhe të hapësirës të banuar nga galaktika të pamatshme është kaq i mbingarkuar nga krahasimi sa duket vetëm një elektron rrotullues. Megjithatë, duke parë në një mikroskop elektronesh, dikush mund të imagjinojë po aq lehtë shfaqjen si diçka të parë përmes teleskopit më të fuqishëm. Modeli mbetet i njëjtë; vetëm pika e referencës ka ndryshuar.

Dikush mund të teorizojë me të drejtë se diku nën nivelin tonë të matjes së grimcave nën-bërthamore, një banor i sheh një nga këto grimca si planetin e tij, ose se diku në hapësirë një inteligjencë njofton se sapo ka zbuluar një njësi atomike më të vogël, duke mos e ditur se i referohet tokës sonë. Në të vërtetë nuk duket se ka rëndësi në cilin drejtim udhëtojmë, shpejt kalojmë përtej pragut të perceptimeve tona dhe pafundësia na mposht. Tani kemi mësuar se hapësira dhe koha kanë vetëm realitetin e kufizuar të pikave të referencës. Trupat e ngurtë janë zhdukur prej kohësh, të zëvendësuar nga vorbulla energjie dhe energjia, nga ana tjetër, shpejt e humb identitetin e saj në vetëdije. Duke humbur gjurmët, fillojmë përsëri, duke bërë shenja shkumësi në forma mendimi, duke shpresuar të gjejmë rrugën tonë përsëri në shtëpi. Nga të gjitha shkëmbinjtë nën të cilët kemi parë dhe kemi shkruar ligje, një ka shpëtuar nga shqyrtimi ynë dhe ka refuzuar të na përkëdhelë me iluzionin e së vërtetës. Njohja e Piramidës ka qenë veçanërisht zhgënjyese sepse është e bërë nga njeriu. Është një gjë që Zoti të ketë sekrete, por të mos jesh në gjendje të deshifrosh një artefakt të një krijese tjetër është më shumë se paksa turpëruese. Është një përvojë që të vë në mendime të thella për mendjet brilante.

Dikush e ka të vështirë të mos flasë me tone misterioze kur i referohet Piramidës së Madhe, sepse diçka mjaft e veçantë ka ndodhur atje për aq kohë sa njeriu mban mend. Gjithçka rreth saj është e mbështjellë me mister: mosha e saj, projektuesit, ndërtuesit, ndërtimi, qëllimi. Gjëra të tjera i kemi çmontuar—molekula, protoplazma, valë radioje—kemi luajtur me to dhe i kemi dubluar. Piramida e Madhe nuk e ka lejuar këtë. Sa herë që kemi ndaluar në buzë të një përgjigjeje, ajo na shpëton. Një ndryshore ndryshon, një vështrim i dytë zbulon një pamje tjetër, të dhënat mungojnë ose informacione të reja dalin papritur në dritë. Kjo ndodhi tre vjet më parë me përpjekjet për të matur depërtimin e rrezeve kozmike dhe gjithçka shkoi mjaft mirë derisa një rishikim i kasetave zbuloi se modelet nuk ishin të njëjta nga dita në ditë. Kjo ndodhi përsëri në dhjetor 1974, kur ekspedita e Institutit të Kërkimeve të Stanfordit-Universiteti Ain Shams ndërpreu papritur operacionet. Shkencëtarët amerikanë dhe egjiptianë përdorën valë radio me rreze të shkurtër me shpresën për të parë përmes piramidës.

anët dhe të zbulojnë dhomat e fshehura. Misioni u braktis përpara se të arrinte në gjysmë të rrugës, pasi sinjalet e radarit, të transmetuara nga një tingëllues 30,000 voltësh, u zhdukën pasi udhëtuan vetëm disa këmbë për shkak të përmbajtjes së lartë të papritur të lagështisë së piramidës. Raporti i fundit ishte se fizikanët janë kthyer në tabelën e vizatimit. Çfarë do të jetë herën tjetër? Formacione të pazakonshme kristalore që shërbejnë si mekanizma bllokues? Rryma të çrregullta elektromagnetike që ndryshojnë leximet e instrumenteve?

Ata prej nesh me miniaturat tona prej druri dhe plastike të piramidave kanë dalë me disa të dhëna jashtëzakonisht interesante, por edhe ne jemi përballur me mistere, me të papritura, me kthesa dhe këto përjashtime nga rregulli i kanë hedhur poshtë teoritë: një bimë ndryshon papritur sjelljen e saj; metali përmbys polaritetin e tij; një teh rroje ende mbetet i mprehtë, por ka ditë shurdhërie ose vepron ndryshe nga një teh shoqërues; tingulli vjen dhe shkon; një mostër qumështi shndërrohet në kos dhe një e dytë thjesht dehidratohet; një busull e mbajtur mbi kulmin e piramidës lëkundet para dhe mbrapa një ditë dhe qëndron e fjetur ditën tjetër.

Ndërsa mund të themi gjithmonë me të vërtetë në lidhje me piramidat tona se diçka po ndodh atje brenda që nuk po ndodh jashtë, nuk mund të jemi gjithmonë të sigurt se çfarë është ajo diçka. Megjithatë, puna me modele ka një avantazh të veçantë. Mund të ri-mjetësojmë, të ri-vlerësojmë, të bëjmë rregullime dhe të kryejmë teste me shumë piramida.

Diku në historinë e gjatë të eksplorimit të piramidave ka një pikë kulmore, një moral të historisë. Le të supozojmë për një moment se ndërtuesit e Piramidës së Madhe e dinin saktësisht se çfarë po bënin, se ata zotëronin disa njohuri të vlefshme dhe se ata e përfshinë këtë informacion brenda Piramidës. Nëse po, pse do të bënin kaq shumë përpjekje për ta mbajtur njohurinë të fshehur? A mund të supozojmë se ata do ta bënin këtë për të njëjtën arsye që dikush jep ose mban informacion—se marrësi i mundshëm do të kuptonte ose nuk do të kuptonte dhe ndoshta do ta përdorte informacionin në mënyrë të pamend? Mësuesit e mëdhenj fetarë gjithmonë i kanë paraqitur mesazhet e tyre si në nivelet ekzoterike ashtu edhe në ato ezoterike. Ata që kishin veshë mund të dëgjonin dhe ata që kishin sy mund të shihnin, që do të thotë zotërimi i njohurive më të mëdha se disa nga bashkëmoshatarët e tyre. Në fakt, mësimet ishin aq shumë-nivelëshe sa të vërtetat e tyre do të shpaloseshin ndërsa studenti zhvillonte njohuri gjithnjë e më të mëdha. Mësimet mund ta mbanin atë në çfarëdo niveli intelektual dhe shpirtëror që ai ndodhej. Ky, të paktën, ishte praktika e Shkollave të lashta të Mistereve dhe banorët e hershëm të Egjiptit ishin pionierët në këtë fushë. Nëse ky ishte stili i tyre për shpërndarjen e njohurive me një ritëm të sigurt, duket e arsyeshme të supozohet se ata nuk do ta ndryshonin këtë plan në lidhje me Piramidën. Disi ata duhet ta kenë ditur se do të duheshin shekuj para se njeriu të ishte gati të trajtonte njohuritë e përfshira në Piramidën e Madhe, kështu që ata e ndërtuan atë që të zgjasë për shekuj, të mbetet i patrembur nga tërmetet dhe erërat e kohës, i paprekshëm nga dalta dhe çekiçi, nga radari dhe fizika, duke pritur stoikisht derisa vetë njeriu të bëhej mjeti që mund të hapte dyert e tij. "Hape Sezam" ende varet nga njohuritë e fshehura. Çfarë roje më të mirë para portave të urtësisë sesa Sfinksi enigmatik—hibridi i çuditshëm i bishës dhe njeriut dhe perëndisë—duke buzëqeshur ndoshta paksa me hutimin e njeriut për të fituar hyrje të vulosura vetëm nga vetë ai.

Të vërtetat janë shpërndarë përgjatë kalimeve dhe tuneleve të Piramidës së Madhe. Ky Mali Olimp ka ofruar sekretet e tij jo me zemërim, por në një mënyrë që njerëzit duhej të punonin për to dhe duke vepruar kështu duhej të rriteshin, duhej të arrinin, duhej të mprehnin më shumë perceptuesit e tij sesa daltat e tij. Nëse detyra do të kishte qenë e lehtë, çfarë marrëzish do të kishin kryer njerëzit në foshnjërinë dhe adoleshencën e tij? A do të ishin injoruar njohuritë, shkelur në pluhur dhe harruar, abuzuar? Në cilin shekull të historisë së regjistruar do të ishte përdorur me mençuri informacioni i përfshirë në të? A është ky tani shekulli, sezoni, ora, për zbulimin e tij? Sigurisht, ne **qëndrojmë** në nevojë dëshpëruese për një njohuri më të madhe—për të ushqyer një botë, për burime të reja energjie, për ndërgjegjësim dhe kontroll të brendshëm. A është nevoja e vetme çelësi? Me sa duket jo, nëse nuk shoqërohet me mirëkuptim. Ndoshta

interesi aktual për piramidat është dëshmi e një përpjekjeje të gjerë për të mësuar më shumë. Piramidia nuk është më e kufizuar në një grusht shkencëtarësh që sulmojnë një mal guri. Ndërgjegjësimi për "fuqinë e piramidës" ka sjellë ekspedita në laboratorin e bodrumit dhe ata që nuk mund të udhëtojnë në Gizeh po parafrazojnë parimin islam se nëse Muhamedi nuk mund të shkojë në kodër, atëherë kodra duhet të vijë te Muhamedi.

Çuditërisht, nëse informacioni i mbledhur nga piramida do të kishte qenë i plotë në vetvete, njeriu do të kishte supozuar se kishte zbuluar sekretin dhe kjo ndoshta do të kishte qenë shtrirja e kërkimit. Por u zbuluan pjesë informacioni, herë pas here befasuese, më shumë se kaq kundërthënëse, por në asnjë nyje të plotë. Gjithmonë materiali ose varej nga të dhëna shtesë ose sugjeronte njohuri të tjera. Njeriu nuk ka qenë kurrë në gjendje të thotë, "Epo, ne dimë gjithçka që duhet të dimë për piramidën dhe tani mund të vazhdojmë me gjëra të tjera." Fragmente të së vërtetës kanë shërbyer si një karotë në një spango.

Disa nga këto fragmente kanë treguar se piramida është një mikrokosmos i universit: skemat e saj shpalosin një hartë të botës dhe qiejve; forma e saj përfaqëson ndërtimet gjeometrike të natyrës; matjet e saj të brendshme dhe të jashtme përshkruajnë marrëdhëniet matematikore të të vërtetave universale; ndërtimi i saj përfshin simbole arketipike; dhe qëllimi i saj ka qenë jo vetëm të sigurojë një enciklopedi të pashkatërrueshme të njeriut dhe botës së tij, por një pritës ose gjenerator i energjisë kozmike. Është propozuar që energjia brenda piramidës përfshin të gjithë spektrin e fushave energjetike, të njohura dhe të panjohura. Kjo energji shihet si kompleksi i plotë i energjisë, i referuar në literaturën e lashtë si Prana ose Chi, dhe në studimet bashkëkohore si biokozmik dhe psikotronik.

Mistikat tani po thonë se shkenca po fillon të konfirmojë konceptimet e tyre për një fushë të vetme energjie dhe unitetin e të gjitha gjërave.

Sigurisht, të paktën, fusha e forcës energjetike brenda hapësirës së piramidës duket e vetme dhe megjithatë e shumëllojshme në lidhje me përfshirjen dhe efektin e saj mbi një gamë substancash ose gjendjesh nga kristalizimet e dendura në vetëdijen jo materiale. Ura nga materiali në jo material nga një medium që me sa duket është të dyja nuk paraqet një dilemë për ata shkencëtarë që i konsiderojnë mendjen dhe materien si skajet e një substance të vetme. Një koncept i tillë nuk është kontradiktor në sistemin kozmologjik indian në të cilin ka shumë pak rëndësi nëse e shohim ekzistencën si materiale me shpirtin që është forma e saj më e rralluar ose nëse e konsiderojmë ekzistencën si shpirtërore me materien që është forma e saj më e dendësuar.

Në modelin budist tibetian të substancës, minerali është kryesisht fizik i dendur me një zgjerim të lehtë të fizikës eterike; bimët janë fizike të dendura, fizike eterike, me një zgjerim të lehtë të substancës emocionale; kafshët janë fizike të dendura, fizike eterike, emocionale dhe me një zgjerim të lehtë të substancës mendore; dhe njeriu i përfshin të gjitha këto dhe ka një zgjerim të lehtë të materies shpirtërore. Kështu, e gjithë jeta është e lidhur së bashku në një lëvizje evolucionare drejt shpirtit të pastër. Sigurisht, shpjegimet e kënaqshme për mendjen mbi materien janë të vështira për t'u gjetur kur këmbëngulim në një ndarje të natyrës së secilit dhe janë shumë më të lehta për t'u përballuar kur i konsiderojmë të gjitha format e jetës, duke përfshirë format e mendimit, si fusha dhe vorbulla energjie që ekzistojnë diku përgjatë një vazhdimësie të vetme. E gjithë fusha e fenomeneve psikike duket më e realizueshme brenda një

skeme të tillë. Dhe sasia në rritje e provave që fuqia e piramidës mund të ndikojë në ndryshime të natyrës materiale dhe jo materiale duket më e konsiderueshme brenda këtij modeli kozmologjik.

Në analizën përfundimtare, ndoshta, energjia shpëton në vetëdije dhe bota bëhet një mendim. Dhe aty **brenda** aty brenda mund të qëndrojë një aluzion për sjelljen ndonjëherë të çrregullt të fuqisë së piramidës. Ne mund të kontrollojmë të gjitha variablat—dritën, nxehtësinë, ajrin, lagështinë, etj.—por ka një variabël për të cilën dimë pak dhe mbi të cilën kemi fituar vetëm kontroll sipërfaqësor: vetveten. Kjo duket se është një komponent i paqëndrueshëm i eksperimenteve tona. Ish-astronauti Edgar Mitchell na e tha këtë kur tha se po arrijmë kufijtë e jashtëm të aftësisë sonë për të hetuar të panjohurën. Për të shkuar më tej në vëzhgimet tona, tha ai, do të duhej të ekzaminonim vëzhguesin; eksperimentuesi nuk mund të izolohet më nga eksperimenti. Njeriu është i përfshirë në mënyrë integrale në gjithçka që ai shqyrton, deklaroi Mitchell.

Ashtu si me të gjitha hulumtimet e tjera, atëherë, me hetimet tona piramidale ne përballemi me të panjohurën përfundimtare—vetë njeriun. Nëse të gjitha rrugët çojnë në vetëdije, në fund duhet ta kuptojmë atë ose udhëtimi përfundon para se të fitohet qëllimi.

A është ky mandati nga Piramida e Madhe? A është shërbimi i saj më i madh si një pasqyrë për të reflektuar veten tonë? Nëse po, do të pajtohej me këshillën e Oracullit të Delfit "Njeri, njih veten". Nëse ky mesazh mban përparësinë më të lartë të të lashtëve, a nuk mund të jetë ky monumenti i tyre më krenar?

Cili është roli i ardhshëm i Piramidës së Madhe dhe pasardhësve të saj? A do të zbulojë vetë struktura dhoma njohurish? A do të sigurojnë hulumtimet tona përgjigje për burime të reja energjie? A do të ngrejë forma e piramidës vetëdijen tonë në mënyrë që të fitohen njohuri të reja?

Ndoshta të tre pyetjeve mund t'u përgjigjemi pohimisht, por rruga duket e qartë: Ne duhet të gjejmë—siç shpjegoi nikoqiri me rroba të bardha i Paul Brunton—piramidën brenda për të kuptuar piramidën jashtë.

Ndërmarrja duket jo vetëm e vlefshme, por edhe e detyrueshme. Problemet më të rënda me të cilat përballet njerëzimi sot, na thuhet, janë mungesa e ushqimit, ndotja, një pakësim i burimeve të energjisë dhe lufta. Dhe piramida ofron një farë premtimi për përmbushjen e këtyre nevojave: 1) Mungesa e ushqimit—nëpërmjet mbirjes së farave, rritjes së bimëve dhe ruajtjes së ushqimit; 2) ndotja—testet e hershme zbulojnë se hapësira e piramidës mund të pastrojë ujin, ajrin dhe tokën; 3) burimet e energjisë—nëpërmjet gjenerimit ose rritjes së fushave energjetike të njohura dhe të panjohura; 4) lufta—alternativa, natyrisht, është paqja dhe mendimtarët botërorë do të na bënin të besonim se paqja varet nga mirëkuptimi dhe ngritja më e madhe e vetëdijes së njeriut. Piramida tregon premtimin e shërbimit si nismëtar i niveleve më të larta të ndërgjegjësimit.

Jeta, në të vërtetë, lëviz në rrathë misteriozë dhe përvoja ka një mënyrë për të kujtuar veten. Mund të jetë që historianët kanë pasur të drejtë gjatë gjithë kohës, që njohja e së kaluarës është e

domosdoshme për të kuptuar të tashmen dhe për të projektuar të ardhmen. Ndoshta piramida është një dritare si në të kaluarën ashtu edhe në të ardhmen.

BIBLIOGRAPHY

Airola, P.O. Health Secrets from Europe. West Nyack, N.Y. : Parker Publishing Co., 1 970.
Backster, C. "Evidence of a Primary Perception in Plant Life," International Journal of Parapsychology, 10:4, 1968.
Beck, B. "The Russian Lakhovsky Rejuvenation Machine," Borderland Sciences Research Foundation.
Bell, A.M. Practical Dowsing—A Symposium. London: G. Bell & Sons, 1965.
Benavides, R. Dramatic Prophesies of the Great Pyramid. Mexico City: Editores Mexioanos Unidos, 1970.
Blavatsky, M.P. The Secret Doctrine. Los Angeles: Theosophical Society, 1930.
Bolton, B. The Secret Power of Plants. New York: Berkley Medallion Books, 1974.
Bose, J.C.B. Plant Response. London: Longrams, Green & Co., 1906. 210
Brown, J. "I Discover the Immortal B-Cell," Borderland Sciences Research Foundation publications.
Brunes, T. The Secrets of Ancient Geometry. Copenhagen: Chrones, 1967.
Brunton, P. A Search in Sacred Egypt. London: Rider, 1936. . The Wisdom of the Overself. New York: E. P. Dutton & Co., 1943.
Castaneda, C. The Teachings of Don Juan. Berkeley: University of California Press, 1968.
Charroux, R. One Hundred Thousand Years of Man's Unknown History. New York: Berkley, 1970.
Clement, M. The Waves that Heal. Sussex, England: Health Science Press, 1949. Cox, W. E. "The Effect of PK on Electrochemical Systems," Journal of Parapsychology, 29:165, 1965.
Davidson, D. The Great Pyramid: Its Divine Message. London: Williams and Norgate, 1924.
Edwards, I.E.S. The Pyramids of Egypt. Middlesex, England: Penguin, 1949.
Eeman, L.E. The Curative Properties of Human Radiations. London: Frederick Muller Ltd., 1947.
Eisenbud, J. The World of Ted Serios. London: Jonathan Cape, 1968. Evans-Wentz, J.D. The Tibetan Book of the Dead. Oxford: University Press, 1949.
Flanagan, G.P. "The Pyramid and Its Relationship to Biocosmic Energy," Glendale, Calif.: Flanagan, 1972.
Frazer, J. The Golden Bough. New York: Macmillan, 1925.
Frei, E. H. "Medical Application of Magnetism," Bulletin of the Atomic Scientists, October 1972.
Garrett, E. Adventures in the Supernormal. New York: Garrett Publishers, 1959.
. Many Voices. New York: G. P. Putnam's Sons, 1968.
Geddes, P. The Life and Work of Sir Jagadis C. Bose.London: Geddes, Longmans, Green & Co., 1920.
Gauquelin, M. The Cosmic Clocks. London: Peter Owen,1969.
Ghadiali, D.P. Spectro-Chrome Metry Encyclopedia. Malaga, N.J.: Spectro-Chrome Institute, 1939.
Grad, B. "A Telekinetic Effect on Plant Growth," International Journal of Parapsychology, 6:473, 1964.

Hall, M.P. The Secret Teachings of All Ages. Los Angeles: Philosophical Research Society, 1969.
Hicks, C.B. "Growing Corn to Music," Popular Mechanics, May 1963.
Hills, C. Nuclear Evolution. London: Centre Community Publications, 1968.
Jeans, J. The Mysterious Universe. New York: Dover Publications, 1968.
Kervran, L. Biological Transmutations. Binghamton, N.Y.: Swan House, 1972.
Keyes, L.E. Toning—The Creative Power of the Voice.Santa Monica, Calif.: DeVorss & Co., 1973.
Kirlian, S.D. and Kirlian, V. "Photography and Visual Observations by Means of High-Frequency Currents," translation by Foreign Technology Division, United States Air Force Systems Command, 1963.
Krippner, S. and Rubin, D., eds. The Human Aura in Acupuncture and Kirlian Photography.
Layne, N.M. and Crabb, R.H. "Vitic or Magnetic Vitality," Borderland Sciences Research Foundation publication.
Lehner, M. "Egypt—Reflections on a Tour," A.R.E. Journal.
Lissmann, H.W. "Electric Location by Fishes," Scientific American, March 1963.
Loehr, F. The Power of Prayer on Plants. New York: New American Library, 1969.
Michell, J. The View Over Atlantis. New York: Ballantine Books, ^969.
Mitchell, E.D. Psychic Exploration. New York: G. P. Putnam's Sons, 1974.
Monroe, R. A. Journeys Out of the Body. New York: Doubleday, 1973.
Moss, T. and Johnson, K. "Radiation Field Photography," Psychic magazine, July 1972.
Ostrander, S. and Schroeder, L. Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1971.
Pierrakos, J. C. "The Energy Field in Man and Nature," Institute of Bioenergetic Analysis, New York.
Proctor, R. H. The Great Pyramid: Observatory, Tomb, and Temple. London: Chatto & Wendus, 1883. Reich, W. The Cancer Biopathy, New York: Noonday Books, 1973. . Ether, God and Devil/Cosmic Superimposition. New York: Noonday Books, 1972.
Rhine, L. E. Mind Over Matter. London: Macmillan, 1970.
Roberts, J. Seth Speaks. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1972.
Seiss, J. A. The Great Pyramid: A Miracle in Stone. New York: Rudolf Steiner Publications, 1973.
Skinner, J. R. Actual Measures of the Great Pyramid. Toledo, Ohio: Blode, 1880.'
Smyth, C. P. New Measures of the Great Pyramid. London: R. Banks, 1884.
Stromberg, G. "Spiritual Healing and Modern Science," in Spiritual Healing. Los Angeles: Science of Mind Publications, 1973.
Thomson, D. "Force Field Detectors," Maclean's magazine, September 1968.
Tiller, W. A. "Radionics, Radiesthesia and Physics," Unpublished manuscript.
Tompkins, Peter. Secrets of the Great Pyramid. New York: Harper and Row, 1971.
Tompkins, P. and Bird, C. Secret Life of Plants. Avon Publishing Co., 1973.
Toth, M. and Nielsen, G. Pyramid Power. New York: Freeway Press, 1974.
Van Tassel, G. W. Proceedings of College of Universal Wisdom, 9:11, 1972. Von Daniken, E. Chariots of the Gods. London: Souvenir Books, 1969.
Walewski, S. C. A System of Caucasian Yoga. New York: Falcon Wing Press, 1955.
Watkins, A. The Old Straight Track. London: Methuen, 1925.
Watson, L. Super Nature. New York: Doubleday, 1973.

Weber, J. "The Detection of Gravitational Waves," Scientific American, 224:22, 1971.
Yogananda, P. Autobiography of a Yoga. Los Angeles: Self-Realization Fellowship, 1959.

INDEX